

Lăng Độ Vũ 10 - Dị Linh

Contents

Lăng Độ Vũ 10 - Dị Linh	1
1. Đổ Quốc Tranh Hùng	1
2. Vương Tử Ấn Độ	10
3. Varanasi	21
4. Tử Khâu Chi Mê (điều Huyền Bí Cửa Đồi Chết)	31
5. Khốn Nan Trọng Trọng	40
6. Phiên Vân Phúc Vũ	48
7. Phiên Phúc Hoàn Sinh (phiên Phúc Liên Tục Xuất Hiện)	55
8. Nhân Họa Thiên Tai	64
9. Dị Vực Tranh Hùng	72
10. Dị Linh	83
11. Vĩ Thanh (kết)	90

Lăng Độ Vũ 10 - Dị Linh

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. euDịch: lưutinhTrong một lần đến Ấn Độ vì vấn đề về khoản công quý của tổ chức giao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-10-di-linh>

1. Đổ Quốc Tranh Hùng

Một đài phun nước đường kính đạt từ sáu đến bảy mét, từng bậc từng bậc thêm cuộn tròn thu dần, tầng tầng dâng lên trung tâm, trăm ngàn tia nước lớn nhỏ bất đồng từ các vòi phun ngợp tận trời, dưới áp suất, nước cùng những ngọn đèn xanh vàng chớp hiện rực rỡ của đổ trường, huyền hóa thành từng dạng thức hoa văn, muôn hình vạn trạng, có khí phái thu nhiếp khiến người phải trầm trồ ngẩn nhìn. Trong thời tiết nóng nực, hơi nước mát lạnh, càng làm người tinh thần phấn chấn.

Đại hoa viên mỹ lệ trong tường cao bao bọc, ngăn cách với một Ấn Độ bản cùng ngoài kia.

8:20 tối.

Cánh cửa sắt nặng nề của hoa viên mở ra, từng đoàn từng đoàn xe sang trọng đi vào, không ngừng lại, mà cứ theo con đường xuyên qua hoa viên, đến cửa chính đồ trường.

Một đoàn đại hán Ấn Độ cường tráng với trang phục hồng, trên đầu chít khăn trắng, bận bịu khai thông con đường trong hoa viên nhiệt náo.

Lăng Độ Vũ ngồi ở ghế sau một taxi, đi sau một chiếc Rolls – Royce, theo đường vòng quanh đài phun, chuyển tới cửa chính đồ trường.

Chiếc xe ngừng lại, cánh cửa đã được một hồng y đại hán nhanh chóng mở ra, cung kính nghênh đón khách quý quang lâm.

Lăng Độ Vũ một thân âu phục, khí vũ hiên ngang, khiến người không dám chậm trễ.

Chiếc xe Rolls-Royce phía trước cũng đã dừng, bước ra là một mỹ nữ Ấn Độ trong trang phục lụa mỏng truyền thống của đất nước, nét mặt như họa, dáng vẻ vạn phần quyến rũ, đáng tiếc có chút diêm tục, nhưng cũng lại là pha vẻ hấp dẫn khiến người mơ tưởng, có lẽ là vẻ quý phái trong giao tiếp.

Mỹ nữ nghiêng người, thoáng nhìn thấy Lăng Độ Vũ, cúi đầu cười nhẹ, rồi bước lên bậc thềm vào đồ trường, tựa hồ có chút thưởng thức phong thái nhiếp nhân của hắn.

Lăng Độ Vũ trong lòng mỉm cười. Đồ trường trừ bỏ là địa phương biểu hiện tài phú, còn là nơi kinh doanh mỹ lệ nhất.

Hắn thanh toán tiền xe, tiện tay thưởng cho đại hán mở cửa đón chào của đồ trường, theo bước mỹ nữ Ấn Độ lên bậc thềm.

Mỹ nữ Ấn Độ dáng cao gầy động lòng người, từng bước lên bậc thềm thì tư thái lại càng thướt tha.

Mỹ nữ đứng là ân tứ của thượng đế đối với nam nhân.

Quay người nhìn lại, nàng lại nở một nụ cười, rồi thì bước vào đồ trường.

Lăng Độ Vũ tâm tình rất tốt, thoải mái bước vào trong đại sảnh đồ trường.

Cùng con đường đen, bụi bẩn ở ngoài mà so sánh, đây đúng là một thế giới khiến người khó thể tin tưởng.

Hơn trăm đèn thủy tinh thể bật sáng, chiếu khắp không gian rộng lớn, làm người hoàn toàn liên tưởng không được tới màn đêm bên ngoài, không nhớ nổi trời tối phải về mà cứ thế gia nhập phương thức sinh hoạt nơi đây.

Nền nhà chắc chắn với đá cẩm thạch màu hạt dẻ, không nhiễm một hạt bụi, lợi dụng bất đồng chất đá cùng đường vân, bố trí thành từng loại hoa văn trắng lệ đa dạng, mặt nền lấp lánh ánh phản chiếu, sắc màu kì dị, làm người có một loại cảm giác kỳ quái không thật.

Lăng Độ Vũ thầm khen, người thiết kế đồ trường này, không hổ là cao thủ. Bầu không khí như thật như ảo, đúng là làm đồ đồ ở đây mà diên đảo, tụy sanh mộng tử.

Hắn chú ý thấy cả đại sảnh rộng lớn không hề có một chiếc đồng hồ nào, đúng là đồ đồ đều là đồ đánh giai thiên hôn địa, còn ai hứng thú mà chú ý thời gian.

Bên trong đồ trường ngợp bóng người, là hàng nghìn nhân sĩ từ các quốc gia bất đồng, vây quanh bốn, năm mươi dạng thức bàn đồ, tận tình đánh cá.

Những nữ tử trang phục Ấn độ truyền thống, giống như xuyên hoa thái điệp, như bay như múa qua lại, phục vụ những dạng thức đồ uống cùng các loại dịch vụ.

Mỹ nữ Ấn Độ tới cùng một lượt với hắn đã sớm không thấy bóng dáng, Lăng Độ Vũ thu hồi ‘sắc’ tâm, âm thầm toan tính, phải như thế nào mới tìm ra người hắn cần.

“Tiên sinh!” Một thanh âm cung kính, vang lên tại bên trái hắn.

Lăng Độ Vũ hướng ánh mắt nhìn sang.

Là một thanh niên tầm mười bảy mười tám tuổi, cung kính khom người chào hấn.

Thanh niên vẻ mặt lạnh lợi, tay chân linh hoạt, phi thường nhạy bén.

Thanh niên vừa tiếp xúc với ánh mắt lợi hại của Lăng Độ Vũ thì giật mình, liên tiếp thối lui hai bước, rụt rè hỏi: “Tiên sinh! Ngài có hứng thú đồ gì? Tiểu sinh là cố vấn đánh bạc tốt nhất, hàng thật giá tốt, chỉ cần là khi ngài thắng thì thưởng cho chút đỉnh!”

Tiếng Anh khá là lưu loát.

Lăng Độ Vũ tỉnh ra, nguyên lai là một tiểu混混 dựa thế đồ trường kiếm chút cơm, ngộ tưởng hấn là đại hào khách, nghĩ thầm thế cũng hay, mới hỏi: “Người có nhìn thấy hay không một người Tây Ban Nha rất cao lớn?” Lấy tay làm ra một tư thái rậm râu trên mặt, đang định bổ sung thì...

Thanh niên hưng phấn kêu lên: “Vậy nhất định là thuyền trưởng rồi...” rồi thấp giọng lại, thần bí nói: “Ông ấy lúc này là nhân vật tiếng tăm ở đây, đã thắng rất nhiều rất nhiều tiền...”

Lăng Độ Vũ nói: “Đưa ta đi gặp ông ấy, thưởng cho người mười đô (Mỹ).”

Thanh niên vừa nghe có thưởng, tinh thần phấn chấn, nhưng rất nhanh lại chuyển thành biểu tình chán nản, lắc đầu đáp: “Thuyền trưởng tại trong quý tân thất[2], người thường nghiêm cấm bước vào...”

Lăng Độ Vũ biết bình thường đồ trường đều có những phòng bạc đặc biệt, chỉ chiêu đãi những đại khách có thân phận, người thường nghiêm cấm đi vào, mà quý tân thất lại càng được coi như thánh địa, khác hẳn những phòng bạc đặc biệt khác, thế nhưng hấn không quá để ý tới quy củ này, nói: “Có thể hay không đi vào, người không cần để ý, chỉ cần người đưa ta tới trước cửa quý tân thất, còn việc khác để ta.”

Thanh niên liếc mắt, một điểm cũng không tin người trước mặt có kỳ mưu diệu kế gì để vào được quý tân thất, bất quá đã có 10 đô công lợi, còn quản chuyện khác làm gì, chỉ sợ Lăng Độ Vũ đổi ý, vội vàng đi trước dẫn đường.

Hai người băng qua đại đường.

Một bên đi, một bên thanh niên khoa trương những kỹ xảo đánh bạc tất thắng của mình, càng nói càng linh hoạt.

Lăng Độ Vũ nghe hấn thao thao bất tuyệt, nhin không được xen lời hỏi: “Người nếu đã đồ thì thắng, tự mình sao không đồ?”

Thanh niên nhún nhún vai, làm ra tư thái là không thể tránh được, nói: “Bọn họ liên cắt gân đoạn cốt tôi liền. Ai! Cho dù tôi dựa vào bản lĩnh của mình, kiếm được ít tiền, ra cửa thì cũng hơn chín phần lọt vào túi tiền các đại gia canh cửa rồi.” Rồi vừa vỗ ngực, tỏ vẻ nói: “Bất quá tôi tại New Delhi này, bằng này tuổi dựa vào chân tài thật lực là một trong những người kiếm tiền tối thành công và được nhiều.” Một bộ dáng không muốn để Lăng Độ Vũ xem thường.

Lăng Độ Vũ lại thích thanh niên thẳng thắn như thế. Kỳ thật hấn không biết, thanh niên này cho tới giờ không có thói quen đối với người nói thẳng, chỉ bất quá Lăng Độ Vũ với hai mắt sáng thấu lòng người, tự có khí độ như thần, có một cổ lực lượng khiến người nói thật. Bất tri bất giác mà mang những lời trong lòng nói ra.

Hai người rời khỏi đại đường đông đúc, qua một phòng cho các con bạc tạm nghỉ, rồi bước lên một hành lang dài, đi tới một cánh cửa lớn của một con đường khác.

Trước cửa có hai đại hán áo hồng quần trắng, nhìn thấy thanh niên, đã dựng tiếng Ấn Độ quát hỏi: “A Tu! Nơi này là nơi người tới sao?”

Ấn Độ dân cư vượt qua bảy trăm triệu, gần sát Trung Quốc, chủng tộc đa dạng, mà tối làm chính phủ trung ương nhúc nhúc, chính là ngôn ngữ vừa đa dạng vừa hỗn tạp, có người đã nói từ một thôn Ấn Độ đi sang thôn kế đã phải dùng ngôn ngữ khác, thì tuyệt không quá khoa trương.

Tổng quát thì, những ngôn ngữ cơ bản tại Ấn Độ có thể phân thành bốn ngữ hệ lớn: đó là tiếng Hindi, Dravidian, tiếng Hán Tạng[3] cùng Nam Á ngữ hệ[4].

Giới quan chức sử dụng chính là tiếng Anh cùng tiếng Hindi.

Lăng Độ Vũ thời niên thiếu thì trải qua tại Tây Tạng, dưới sự chỉ đạo của các tăng tạng, tinh thông kinh văn dụng tiếng Ấn Độ cổ Phạn ngữ, cũng cùng nguồn gốc từ xưa với tiếng Hindi, lại thêm theo học tập với những Tạng tăng thông hiểu tiếng Hindi, cho nên hẳn không hề khó khăn nghe hiểu được đại hán cùng thanh niên A Tu dùng tiếng bản ngữ đối đáp.

A Tu hướng tới đại hán A Du kia nói: “Huynh đệ! Đây là đại hào khách khó cầu, cũng là bằng hữu của thuyền trưởng.”

Kỳ thật hẳn đưa Lăng Độ Vũ đến đây, đã tính là hoàn thành nhiệm vụ, có mười đô nằm gọn trong túi rồi. Nhưng hẳn đối với Lăng Độ Vũ lại rất hảo cảm, vừa là biết quy củ đặc biệt của đồ trường, quý tân khách có lẽ không tiếp khách lạ, nên vì Lăng Độ Vũ mà cố chút sức nhỏ bé, múa mép một phen.

Đại hán ánh mắt chuyển đến Lăng Độ Vũ, vốn định thẳng lời cự tuyệt, nhưng là Lăng Độ Vũ khí thế hơn người, đôi mắt sáng như hổ bức, không khỏi ngữ khí mềm đi, nói: “Tiên sinh! Người có thể phỉnh hay không, quý tân khách bên trong đồ thấp nhất hạn ngạch cũng đã là...” Nói rất là khách khí, nhưng cũng tỏ như biết rõ cân lượng của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ cười nhẹ, từ trong túi lấy ra một tập đều là những tờ 100 đô, không chút để ý đưa cho A Tu, bảo: “Giúp ta đổi thẻ đánh bạc đi.”

A Tu theo quán tính đưa tay ra nhận, rồi mới đột nhiên tỉnh ngộ từng này ít nhất cũng là hơn vạn đô tiền mặt, con mắt trợn ra. Ngày thường nhanh nhạy như hẳn, giờ phút này lại nói không ra lời, Lăng Độ Vũ tin hẳn như thế, nếu không phải kẻ ngu thì cũng là chân chính đại hào khách.

Lăng Độ Vũ hiểu rõ suy nghĩ của hẳn, quát: “Còn không mau đi!” A Tu lúc này mới bước vội.

Bọn đại hán mở to mắt nhìn, đã tiếp xúc nhiều sẽ không vì từng vạn đô ấy mà giật mình, điều làm bọn họ kinh ngạc chính là thái độ không chút để tâm của Lăng Độ Vũ.

Lúc này, một trung niên Ấn Độ tầm hơn bốn mươi tuổi, thân phận rõ ràng là cao hơn hai gã đi ra, lễ phép thưa: “Tiên sinh muốn vào quý tân thất sao? Nhưng quý tân thất đã có người bao trọn, thật thứ lỗi quá!”

Lăng Độ Vũ nghe ngữ khí kiên quyết của hẳn, nhẫn nại hỏi: “Xin hỏi Trầm Linh tiến sĩ phải chăng ở trong, ta muốn gặp ông ấy nói vài câu.”

Nam tử “Ồ” lên một tiếng, đáp lời: “Thật không khéo! Trầm Linh tiến sĩ từng chỉ định, tại khi ông ấy đánh bạc, sẽ không gặp bất luận kẻ nào.”

Lăng Độ Vũ có chút buồn bực, đêm nay tầm 2:30 thì đáp phi cơ tới New York rồi, làm gì có thời gian đây đưa chỗ này, đang tính việc này phải bỏ sao, chính là linh tụ tối cao của tổ chức hẳn là ‘Kháng bạo liên minh’ đích thân thỉnh cầu việc này, không muốn nửa đường mà phế, hơn nữa một nguyên nhân quá nặng yếu là, hẳn cũng muốn gặp lại lão bằng hữu đã lâu không thấy, là một trong những người hẳn tối tôn kính.

Đang do dự, một mùi hương thoảng tới.

Một thanh âm thấp nhẹ mà thu hút vang lên tại bên tai hẳn: “Thương Đồng! Vị tiên sinh này là bằng hữu của ta, ta có thể mời người theo ta cùng tiến vào quý tân khách được chứ?”

Lăng Độ Vũ quay sang nhìn, đập vào mắt là hình ảnh nữ tử Ấn Độ với những đường nét mỹ lệ, trước mắt như sáng lên.

Chính là vị mỹ nữ Ấn Độ xảo ngộ ngoài cửa vừa rồi.

Từ góc độ này nhìn sang, diễm sắc của nàng càng làm động lòng người.

Nữ tử hướng tới hẳn cười, Lăng Độ Vũ lập tức liên tưởng tới câu thơ:

“Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh.”

(Quay đầu cười nhẹ quynh rũ vạt phần.)

Đại hán vừa bước ra thần sắc phi thường xấu hổ, kinh hãi nói: “Bằng hữu của Vân Ti Lan tiểu thư, chúng ta đương nhiên là hết lòng chiêu đãi, chỉ là... Đại tiểu thư đang ở bên trong...”

Vân Ti Lan sắc mặt trầm xuống, nói: “Hải Lam Na cũng ở trong sao, vậy càng tốt, chúng ta đã thật lâu không có gặp mặt, ta nghĩ nàng so với người lại càng hoan nghênh ta.”

Lăng Độ Vũ trong lòng không biết nói gì, nữ tử dụng từ sắc bén bức nhân, thật muốn xem nam tử vừa vênh vào tự đắc này như thế nào ngăn cản.

Đại hán bồi ra một vẻ tươi cười, khom người làm ra tư thế đón chào vào cửa, nói: “Vân Ti Lan tiểu thư quá lời, Thương Đồng hoan nghênh còn không kịp, mời vào! Mời vào!”

Lăng Độ Vũ thấy Thương Đồng trong sát na đã thay thành vẻ cười nịnh, hiện ra thần sắc kinh dị, thầm nghĩ mỹ nữ Vân Ti Lan nhất định là có lai lịch lớn vô cùng, nếu không Thương Đồng loại giang hồ lão luyện ăn cơm đồ trường này, tuyệt không thể có cử động thất thố như thế. Về phần đại tiểu thư kia, lại không biết là nhân vật hiển hách thế nào.

Vân Ti Lan hướng sang Lăng Độ Vũ cười nhẹ, lại giống như cười nhạo Thương Đồng tiền ngạo hậu cung[5], điểm chu sa giữa trán nàng lấp lánh, càng làm nổi bật hai con ngươi đen nhánh trong cặp mắt ngời sáng.

Lăng Độ Vũ làm ra cử chỉ mời nàng đi trước.

Vân Ti Lan vuốt lại mái tóc, ưu nhã cất bước vào trong hành lang tới quý tân khách.

Lăng Độ Vũ đang bước được vài bước, thanh âm của A Tu đã vang lên ở phía sau: “Tiên sinh! Các thẻ phỉnh đã được đổi rồi.”

Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn lại, A Tu lo lắng vẫy vẫy các thẻ nơi tay, nguyên lai thủ vệ đã ngăn cản hắn ở ngoài cửa.

A Tu trên mặt tràn ngập thần sắc chờ mong, Lăng Độ Vũ biết được thiếu niên không biết trời cao đất dày này cũng muốn được tiến vào quý tân khách đại khai nhãn giới, nghĩ đến, hắn vốn là muốn đưa mình kiến thức nơi này, mà buồn cười, giờ ngược lại không phải là Lăng Độ Vũ mang hắn đi kiến thức sao.

Lăng Độ Vũ nhìn sang phía Thương Đồng mỉm cười: “Đây là bằng hữu cũng là đồng bạn của ta, ta có thể mời hắn cùng vào chứ?”

Thương Đồng nhìn ý hỏi Vân Ti Lan, người sau lại cố ý làm khó, ngẩng đầu nhìn lên, không biểu lộ được ý gì cho hắn đoán, Thương Đồng ngẫm nghĩ, thôi thì người cũng đã đi vào, sau này nếu có bị Đại tiểu thư trách tội, cũng chỉ có thể tính cả lên người Vân Ti Lan, vì vậy đáp: “Đương nhiên là được, mời vào!”

A Tu hoan hô thành tiếng, theo sau Lăng Độ Vũ cùng Vân Ti Lan, bước vào trong đường hành lang dài thông tới quý tân khách. Lăng Độ Vũ tiếp nhận những thẻ phỉnh từ tay hắn, nghĩ thầm nếu dạng A Tu thế này lấy tiền trao lại cho hắn, nói ra chỉ sợ khó có người tin.

Thương Đồng cũng đi theo ở cuối, thần sắc như thường, quả cũng đúng là nhân vật sấn bước giang hồ.

Hai bên hành lang treo tới hơn hai mươi bức họa cao rộng đều là hai feet, sắc màu đậm rực rỡ, tinh xảo khéo léo.

Vân Ti Lan thấy hắn lưu tâm tới những bức tranh hai bên đường, cười bảo: “Đây là những bức họa nổi tiếng của nước ta, tuy kích thước nhỏ, nhưng nội dung phong phú, họa công tinh tế lừng danh thế giới.”

Lăng Độ Vũ vừa đi vừa thưởng thức từng tác phẩm, trong lòng dâng một ý niệm, chính là người tuyển các bức tranh để treo lên này có tầm thưởng thức cực kỳ cao, khác xa thường tục, nghĩ không ra trong đồ trường, lại có nhân vật bậc này.

Thương Đồng ở phía sau nói vọng lên: “Tới rồi!”

Lăng Độ Vũ tâm thần mới từ những bức họa động lòng người tỉnh lại, quay vào quý tân khách.

Nếu nói đại đường bên ngoài là thị tập huyền ảo, thì bên trong này lại như thiên thất yên tĩnh.

Không gian khoáng đạt, nhưng không nghe thấy nửa thanh âm ồn nháo.

Tại một bàn đánh bạc lớn trong đại sảnh, hơn mười nam, nữ đứng có ngồi có, tựa hồ là đều không muốn phá khai sự tĩnh lặng ở đây, nín thở tĩnh khí mà chú ý tới đồ cục trên bàn, không người lưu ý tới có kẻ khác tiến vào.

Một cổ vô hình áp lực, mấy người Lăng Độ Vũ mới vào, đã cảm nhận được hào khí khấn trương vô cùng.

Mấy người Lăng Độ Vũ không đợi kịp đã tới gần bàn đồ xem.

Đang quan chiến mấy người nam nữ liếc mắt tới bọn họ, rồi lại chuyển lại trên bàn, dường như bàn bạc có một từ lực thu nhiếp mọi ánh mắt.

Chỉ một nam một nữ đang đối đồ, là hoàn toàn không để ý có người gia nhập.

Ánh mắt hai người giao nhau, như đao kiếm giao kích tại không trung.

Bọn họ chính là muốn xâm nhập sâu thẳm trong linh hồn đối phương, rồi quyết định từng bước hành động.

“Ồ!” A Tu nhin không được kinh hãi than.

Lăng Độ Vũ rất lý giải cảm thụ của A Tu, bởi vì hắn cũng vì cục thế trên bàn mà chấn động tâm can.

Phương thức đồ chính là “Thoại sự bài.”

Ở trung tâm của chiếc bàn, các thẻ phỉnh chất như núi cao, mỗi phỉnh của đồ trường đều là lấy đơn vị đô Mỹ, ước tính ở đây đã tới gần trăm vạn.

Trước mắt nam tử là bốn lá bài, đã ngả là 3 con Át, còn bên nữ là bốn lá, ngả ra lại chính là 3 con K.

Chiều theo những lá bài lật, nam chính là thắng nữ không còn nghi ngờ.

Vấn đề chính là để bài còn chưa lật.

Giả thiết để bài của nam là Át, vậy vô luận để bài của nữ là gì, cũng là tất bại không phải bàn, thế bài tới đại đương nhiên là bốn con Át, tiếp theo mới là bốn con K.

Đồ cục tới đây đã là phút giây phân sinh tử.

Lăng Độ Vũ không khỏi phải quan tâm, bởi vì nam tử kia chính là người mà lần này hắn đặc biệt đến để tìm, Trầm Linh tiến sĩ, mà túi tiền của Trầm tiến sĩ, có năm trăm vạn đô, thì là đến từ tổ chức Kháng bạo liên minh của hắn, mà hắn chính là phục mệnh Cao Sơn Ứng đến để nhìn “cận cảnh tình hình” công quỹ.

Trầm Linh tiến sĩ chính là một trong những nhân vật tối cao tầng trong tổ chức, ‘Bát Ứng’, trên quốc tế còn là một thám hiểm gia cùng lữ hành gia trứ danh.

Trầm Linh có biệt hiệu là ‘Nguyên Dã Ứng.’ (Nguyên dã: Vùng quê)

Lăng Độ Vũ có biệt hiệu là ‘Long Ứng.’

Trong tổ chức, cả hai đều nhà những nhân vật tối kiệt xuất.

Một đầu với tóc nâu đen ánh kim, không dài không ngắn, chia ngôi tề chỉnh. Mũi thẳng cao, ở dưới là râu quai nón ánh vàng rậm rạp, góc cạnh sắc nét, đôi môi gầy cảm giác kiên nghị trác tuyệt cũng vì thế vùi dấu bên trong. Cả dáng người thật cao lớn, dù là đang ngồi ở đây, cũng trông như là một tòa núi bất động, khí thế bức nhân.

Tối làm người khắc sâu ấn tượng là hai mắt lấp lánh hữu thần của hắn, xạ xuất hàn mang làm người tâm quý.

Lúc này ánh mắt nhiếp nhân của Trầm Linh, ngưng vọng tại một vị trí trên bàn tranh hùng không nhường với nữ tử Ấn Độ.

Thần thái của nữ tử, một chút cũng không thua kém Vân Ti Lan.

Nếu muốn Lăng Độ Vũ hình dung tới nữ tử này, chỉ có thể dụng bốn chữ “băng cơ ngọc cốt[6].”

Nữ tử một thân lụa trắng, chu sa điểm trán, thanh lệ động lòng người. Niên kỷ ước chừng hai bảy, hai tám, có một cổ khí chất thanh nhã, cao quý đoan chính, khiến người thật khó mà liên tưởng nàng và đánh bạc tại cùng một nơi.

Nhìn dáng vẻ cung kính của người xem, dễ nhận ra nàng nhất định là thân phận cùng địa vị cực cao.

Ánh mắt thâm thía, một tia bất loạn đáp lễ nhân thần sắc bén của Trần Linh, không nửa điểm khiếp sợ, có phong phạm cao thủ đồ quốc nhất phái, Lăng Độ Vũ cũng không khỏi bội phục.

Hắn trong lòng hiện ra một ý niệm: nữ tử xinh đẹp tuyệt trần này, nhất định là Đại tiểu thư trong lời Thương Đồng, Hải Lam Na trong lời Vân Ti Lan, thật đúng là một danh tự mỹ lệ.

Hải Lam Na đánh vỡ bầu không khí trầm mặc khiến người chịu không nổi, cười nhạt, cất ra thanh âm trong trẻo: “Cân với người mười vạn.”

Ánh mắt đảo qua những thẻ phỉnh chất như núi trước mặt Trần Linh, không chút lưu tâm hỏi: “Đây là tất cả thẻ trên tay người đi!”

Quan sát giả một trận tao động, kinh hãi với tràng đồ này.

Các thẻ đánh bạc trên tay Trần Linh, ít nhất đáng giá tới sáu mươi vạn đô Mỹ, hơn nữa lúc trước các thẻ đã xuất ra, trên bàn tổng cộng số thẻ đã đạt tới hơn hai trăm vạn.

Trần Linh mắt sáng như ánh đèn, đột nhiên cười rộ, tại trong đại sảnh rộng lớn mà yên tĩnh này, lại có chút chói tai.

Tiếng cười hào hùng đột nhiên dừng lại, Trần Linh vươn người ngẩng lên, rồi lại hồi phục ánh mắt nhìn thẳng, tập trung tới Hải Lam Na, trầm giọng hô: “Thống khoái! Thống khoái!”

Chậm rãi quay đầu, nhìn sang phía trái hắn là Lăng Độ Vũ, bình tĩnh hỏi: “Long Ứng! Giả dụ là người, thì nên làm sao?”

Như là kỳ phong đột xuất[7], ánh mắt mọi người không khỏi tập trung tới Lăng Độ Vũ, ánh mắt Hải Lam Na cũng hướng về phía hắn, lần đầu cảm giác tới sự tồn tại của nhân vật phi phàm này.

Lăng Độ Vũ ung dung như thường, mỉm cười đáp: “Người có thể thay đổi vận mệnh sao? Đương nhiên là xả mệnh bởi thực nữ đi thôi!”

Trần Linh không nhịn được bật cười, phất tay nói: “Lăng Độ Vũ không hổ là Lăng Độ Vũ!” rồi chuyển sang phía Hải Lam Na: “Lời hắn nói cũng chính là lời ta, ta theo đủ!”

Mọi người đồng loạt rộ lên, rồi lại hoàn toàn tĩnh mặc, chờ đợi để bài cuối cùng.

Một đại hán Ấn Độ tầm hơn năm mươi tuổi phụ trách phát bài, hắn thuận thực từ trong bộ bài chia ra hai lá, phân phát tới trước mặt đôi nam nữ đang giằng co khó phân thắng bại này.

Khi hắn phát bài thì, kẻ lưu tâm đều có thể thấy tay hắn có chút run động nhỏ, biểu hiện của tâm tình khẩn trương.

Trần Linh tùy tiện lật bài, chính là lá hai bích.

Hải Lam Na vươn ngọc thủ thon dài đều đặn, móng tay tại lá bài nhẹ nhàng gảy. Lá bài bật lên, xoay mấy vòng, rơi lại mặt bàn, vừa vặn được lật lên.

Mọi người đồng loạt kinh ngạc tán thán.

Lại là một con K.

Hải Lam Na ngửa bài chính là bốn con K.

Trừ phi Trần Linh để bài là Át, nếu không hãm thân vào tất bại chi cục.

Ánh mắt mọi người đều tập trung tới nét mặt Trần Linh.

Trần Linh diện dung lại bình tĩnh như thường, chậm rãi đứng lên.

Hắn thân hình rất cao, cốt cách thô đại, cơ thể cân xứng, toát lên vẻ đẹp sung mãn của một thể dục gia.

Mọi người nghi hoặc nhìn hắn.

Đến tột cùng để bài của hắn là gì?

Trầm Linh ra khỏi ý liệu mọi người cười ha hả, tách ra chúng nhân, đi tới bên Lăng Độ Vũ, bá vai hắn, hướng đại môn mà đi, vừa đi vừa cười nói: “Thống khoái! Thống khoái!”

Mọi người lúc này mới biết được hắn đã thua, thua tới hai trăm vạn đô.

Hắn thủy chung không có công khai lật ra để bài.

Lăng Độ Vũ không kịp cùng Vân Ti Lan nói chuyện, cùng Trầm Linh nửa bá vai nửa ôm, ra phía cửa phòng quý tân khách.

Hai người theo đường cũ, xuyên qua đại đường náo nhiệt của đồ trường, dọc đường đều có người hướng Trầm Linh chào hỏi, chính là Trầm Linh lại tại đắm chìm suy nghĩ, thấy như không thấy, nghe tựa không nghe.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Bất phục khí sao? Lão Trầm!”

Trầm Linh liếc mắt nhìn hắn, lại hỏi sang lời khác:

“Nữ nhi kia có phải hay không tuyệt tới cực điểm?”

Lăng Độ Vũ nghĩ không ra hắn lại nói được những lời này, ngạc nhiên lạ lùng, gật đầu đáp: “Thật là tinh thái tuyệt luân!”

Trầm Linh nghe tới Lăng Độ Vũ đồng ý, lập tức càng cao hứng, bước chân càng ung dung thoải mái, từ cửa lớn đại đường đồ trường đi ra.

Trước mặt là hồ phun nước hoa lệ, trăm ngàn ánh sáng chớp lóe từ những tia nước, mặc dù trời ngoài đồ trường nóng bức người, vẫn là làm bọn hắn tinh thần sảng khoái không ít.

Có tiếng chân cấp bách từ sau truyền tới.

Hai người quay đầu lại nhìn, nguyên lai là thanh niên Ấn Độ kia, A Tu.

A Tu chạy như không kịp thở, đi tới tầm ba feet trước mặt bọn hắn, ngừng lại, đột nhiên trừng mắt cứng lưỡi, nhìn lại mình cũng không biết chạy đến đây làm gì.

Lăng Độ Vũ lấy ra mười tờ 100 đô, nói: “A! Xin lỗi! Đây là thù lao của người!”

A Tu mặt hồng lên, kiên quyết lắc đầu: “Không! Tôi không phải tới lấy tiền của ngài, hai người các ngài đều là anh hùng hảo hán...” theo đó xấu hổ cúi đầu lí nhí: “Tôi là muốn kết giao bằng hữu với hai ngài.”

Hai người đồng thời ngẩn ra, không nghĩ ra là ý niệm trong lòng tiểu hài là thế.

Lăng Độ Vũ nhẹ đáp: “Chúng ta sớm đã là bằng hữu.” Rồi đưa năm tiền lên, đút vào túi áo hắn, tiếp: “Đây coi như tiền vé, để ngày khác người tới thăm chúng ta.”

A Tu do dự một chốc, rốt cuộc gật đầu nói: “Được! Tôi nhất định kiếm đủ lữ phí, sau đó đến tìm ngài, bắt quá, ngài đến lúc đó nhất định phải lấy lễ bằng hữu chiêu đãi tôi a!”

Lăng Độ Vũ nở nụ cười, lấy ra một card, nói: “Được! Quân tử nhất ngôn. Chỉ cần người gọi tới số điện thoại trên này, sau đó để lại phương thức liên lạc, ta liền có thể tìm được người.”

A Tu hưng phấn nhảy dựng lên, trân trọng thu hồi tấm card, chuyển sang Trầm Linh nói: “Thuyền trưởng! Ngài là tôi tới bội phục đồ đồ, tại trong lòng trong mắt tôi, ngài vĩnh viễn không có đồ bại, tôi muốn hỏi ngài một vấn đề được không.”

Trầm Linh cười nói: “Nói đi, tiểu bằng hữu.”

Lăng Độ Vũ ngắt lời hỏi: “Tại sao lại gọi hắn là thuyền trưởng?”

Trầm Linh ngắt: “Không nên cắt đứt vấn đề của hần!” Hần tựa hồ không muốn Lăng Độ Vũ biết được nguyên nhân A Tu gọi hần là Thuyền trưởng.

A Tu nghiêm sắc mặt nói: “Tôi khẩn cầu người, có thể nói cho tôi biết để bài lúc này là gì không?”

Trầm Linh trong mắt bắn ra hàn mang sắc lạnh, trầm giọng nói: “Người có xem qua hay không?”

A Tu nói: “Tôi không có xem qua, chỉ có Đại tiểu thư xem qua, nàng xem xong sắc mặt rất là kỳ quái.”

Lăng Độ Vũ không khỏi ngạc nhiên. Nhớ tới Hải Lam Na tĩnh lạnh tự nhiên, có thể làm nàng thần sắc thay đổi, vậy để bài đương nhiên có điểm đặc biệt.

Trầm Linh hừ lên một tiếng, nói: “Đã tới rồi! Chúng ta nên đi thôi.”

Xoay người hướng tới chiếc tắc xi đậu dưới bậc thềm cất bước.

Lăng Độ Vũ hiểu rõ tính cách Trầm Linh, không muốn nói chính là không nói, không ai có thể thay đổi chủ ý của hần.

Đi tới taxi, Trầm Linh dừng lại, xoay người, hỏi: “Lần này tới tìm ta, không phải là vì năm trăm vạn đô mà tổ chức cấp ta đẩy chứ?”

Lăng Độ Vũ tử tế quan sát hần một hồi, gật đầu trả lời: “Đấy cũng không phải việc gì lớn, ta có thể đi ra cho người, ta cũng đã bảo với Cao Sơn Ứng, người làm như vậy, nhất định có lý do của người, bất quá ta đích xác là kiếm cái cơ này, đến thăm người, ba giờ sau thì ta tới phi trường, đáp chuyến máy bay tới New York.” Nhìn lại cổ tay, rồi cười: “Chúng ta còn có thời gian uống chén cafe, chúc mừng người đổ bại.”

Trầm Linh cười chữ lên một tiếng, nói: “Cho ta đi lấp năm trăm vạn? Người thật là cứu tinh của ta.”

Lăng Độ Vũ nghiêm sắc mặt hỏi: “Người mua bán cổ vật, từng vì tổ chức buôn bán lời hơn hàng trăm triệu đô, người luôn không chút để ý, vì sao giờ lại hội đồng công khoản đánh bạc?”

Trầm Linh nói: “Không nên hỏi?”

Lăng Độ Vũ nói: “Có thể nào không hỏi? Vạn thủy thiên sơn[8] từ Nam Mỹ đáp một vòng lớn tới Ấn Độ, chính là muốn hỏi người những lời này. Cao Sơn Ứng nói với ta, sáu tháng trước hần chuyển tới hộ khẩu cho người năm trăm vạn đô, là để người lấy ra hiện kim, tới Cambodia giao cho một tổ chức ngầm bí mật, nhưng tổ chức ngầm này vẫn chưa nhận được nửa phần tiền, mà người lại mất đi bóng dáng, đến gần đây mới biết người đã tới nơi này, Cao Sơn Ứng biết rõ giao tình giữa ta với người, mới thấy cái bánh bao nóng bỏng này sang ta, tại công tại tư, người cũng hần là có một công đạo chứ.”

Trầm Linh trầm mặc một lát, rồi ngẩng đầu, trong mắt bắn ra thâm hậu cảm tình, nói: “Tiểu Lăng! Thật sự không nên hỏi. Ta còn muốn cầu người một việc.”

Lăng Độ Vũ kinh ngạc kêu lên: “Cái gì! Thế giới kẻ kiên cường hàng đầu, chân đạp toàn hung địa hiểm ác khắp quả đất như Trầm Linh tiến sĩ, lại hội cầu người, ta thật sự là vinh hạnh cực kỳ!”

Trầm Linh tức giận mắng xỏ một tràng từ văn mỹ tới thô thoại, rồi nghiêm mặt nói: “Ta yêu cầu nhưng còn kèm một điều kiện.”

Lăng Độ Vũ nghe thấy hần thỉnh cầu lại còn có điều kiện, tức giận hừ lên: “Rửa tai lắng nghe.”

Trầm Linh không để ý tới phản ứng của Lăng Độ Vũ, nói: “Rất đơn giản, chính là không nên hỏi lý do.”

Lăng Độ Vũ thở dài nói: “Nói đi! Thượng đế an bài ta là lão bằng hữu của người, còn có thể lựa chọn được sao?”

Trầm Linh nói: “Không phải thượng đế, mà là vận mệnh. Thần vận mệnh tới từng sợi tóc, con số, lớn nhỏ đều từ quyết định của hần. Hắc! Cho nên hần vội đem người tặng cho ta, giải quyết nan đề hiện tại của ta.”

Lăng Độ Vũ nói: “Nói đi!”

Trầm Linh trực tiếp nói: “Ta còn cần tám trăm vạn đô.” Rồi nhấc tay làm một cầm chỉ thủ thế hướng tới Lăng Độ Vũ, nói: “Hắc! Nhớ kỹ! Không nên hỏi nguyên nhân.”

Lăng Độ Vũ trong mắt lóe lên thần quang, ngưng thị nhìn đối phương. Trầm Linh thần nhiên nhìn lại, không có chút bộ dáng xấu hổ.

Lăng Độ Vũ bình tĩnh nói: “Ta rõ ràng rồi, người tới đồ trường này, chính là muốn thắng tới khoản tiền này.”

Trầm Linh không lộ vẻ gì, nói: “Như thế nào?”

Lăng Độ Vũ nhớ tới tài khoản của Ba Cực (xem Hồ Tế), việc này xem ra nhỏ như lông mao, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Được rồi!”

Trầm Linh nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Lăng Độ Vũ, xoay người bước lên ghế sau của taxi, Lăng Độ Vũ cũng lên theo.

Chú thích:

[1] Đồ trường: casino

[2] Quý tân thất: phòng khách quý, phòng VIP đặc biệt

[3] Hán tạng ngữ hệ: cũng là ngữ hệ Sino-Tibetan

[4] Nam Á ngữ hệ: cũng là hệ ngôn ngữ South Asian

[5] Tiền ngạo hậu cung: trước ngạo mạn sau cung kính.

[6] Băng cơ ngọc cốt: thanh cao thoát tục.

[7] Kỳ phong đột xuất: Gió lạ thổi vô cùng kỳ dị.

[8] Vạn thủy thiên sơn: trăm sông ngàn núi, ý bảo đường đi xa xôi gian khổ.

2. Vương Tử Ấn Độ

Tài xế là một lão nhân Ấn Độ gầy đét, hỏi: “Hai vị muốn lão đưa tới đâu?”

Lăng Độ Vũ đáp: “Ông thật nhẫn nại, chờ lâu như vậy.”

Tài xế khiêm nhường: “Ngài thưởng cho thêm chút tiền là được.”

Trầm Linh nói: “Thắng tới phi trường thôi!” Ngoảnh sang Lăng Độ Vũ hỏi: “Café ở đó thật không sai chứ?”

Lăng Độ Vũ gật đầu, khen được, rồi lại chuyển giọng: “Cô nàng kia là cao thủ yoga.”

Trầm Linh lộ ra thần sắc hứng thú, hỏi: “Dựa vào đâu mà nói thế?”

Lăng Độ Vũ nói: “Nàng cùng người thi đấu thì, hô hấp dài nhẹ mà chậm, dựa vào loại hô hấp này mà đạt tới bình hành thanh tĩnh trong não, đây chính là công phu tu dưỡng tới cơ bản trong yoga, hơn nữa dung nhan của nàng thanh lệ như không phải nhân gian, cái được gọi là nội hình vu ngoại, nàng nhất định là trường kỳ ăn chay tu hành yoga cao thủ.”

Trầm Linh suy nghĩ một hồi, nói: “Đúng vậy! Nàng rất đặc biệt!” rồi lại trầm tư.

Lăng Độ Vũ tò mò hỏi: “Nàng đến cùng là thân phận gì, vì sao tại đồ trường mọi người xưng nàng là đại tiểu thư?”

Trầm Linh nói: “Nàng là một nhân vật truyền kì của Ấn Độ, cha là siêu cấp trùm của Ấn Độ, trong tay mấy đồ trường lớn nhất, bây giờ đều giao nàng quản lý, người ngoài đều cho rằng nàng nhất định không thiện loại hành nghiệp kinh doanh phẩm lưu phức tạp này, nào biết khi nàng tiến hành đại sự cách tân, đồ vụ trái lại như mặt trời giữa ngọc, đại xuất ra ngoài ý liệu mọi người. Ta mấy ngày nay vẫn là thắng tiền,

từ mười vạn làm vốn đồ thắng tới hơn ba trăm vạn, nằng ta mới hiện thân cùng ta đánh bạc, kết quả thì người đã biết.”

Lăng Độ Vũ kêu lên: “Xin lỗi nhé, ta không biết.” Hắn tinh minh thế nào, lại không nhớ tới đề bài còn chưa lật kia, biết được trong đó có điều kì lạ, cố ý nói một hồi, lại châm biếm Trần Linh.

Trần Linh nhún vai, đột nhiên hướng tài xế quát: “Dừng lại! Đây là địa phương nào?”

Tài xế cười lạnh một tiếng.

“Bồng!” Một tấm thép tại giữa hai hàng ghế bật lên.

“Bồng! Bồng!” thêm mấy tiếng, trái phải cùng phía sau cũng đồng thời có ba tấm thép cứng bật lên.

Lăng Độ Vũ một quyền đánh thẳng lên trần, vọng ra âm hưởng trầm trầm. Lăng Độ Vũ khẽ rên một tiếng, nếu là trần xe bình thường, hắn có thể dụng tia laser cắt đi, phá nóc mà ra, nhưng vừa tiếp xúc, nóc xe lại là từ hợp kim nặng tạo thành, khiến hắn vô kế khả thi.

Trong nhất thời, hai người bị vây trong một lồng giam kín mít.

Hơi lạnh của máy điều hòa từ hai lỗ nhỏ ở tấm thép phía sau tỏa ra, khiến người không có cảm giác khó thở.

Trong phút chốc, cả hai đã rơi vào hãm tịnh an bài xảo diệu.

Taxi vọt nhanh về trước, chuyển tới làn đường cao tốc.

Hai người ở sau, lưng dựa vào thành ghế chống lại lực quán tính, chân xoay sang trái, biểu hiện taxi là ngoặt rất nhanh về phải, sinh ra lực ly tâm. Cả hai như những hành khách trên con thuyền theo sóng lớn xô đẩy.

Lăng Độ Vũ hỏi lớn: “Kẻ nào làm?”

Trần Linh đã ở Ấn Độ một khoảng thời gian, Lăng Độ Vũ thì vừa mới tới. Có phiền toái, tự nhiên hơn nửa là do Trần Linh dẫn tới.

Lăng Độ Vũ thân thể ngã sang phải, bình hành với lực quán tính, chân xoay sang trái, biểu hiện taxi là ngoặt rất nhanh về phải, sinh ra lực ly tâm. Cả hai như những hành khách trên con thuyền theo sóng lớn xô đẩy.

Trần Linh tiếp nhận lực quán tính, trả lời: “Nói ra người cũng không tin, ta không biết là ai làm!”

Lăng Độ Vũ nguyên rủa một tràng, nói: “Tin người mới là hỗn đản!”

Đích xác là thế, Trần Linh hành động thần bí, chuyện gì cũng không thể hỏi được căn nguyên vấn đề từ hắn. Đã tới thời khắc này, vẫn là thế không chịu thẳng thắn nói hết, làm hắn sao có thể không giận.

Taxi bỗng nhiên ngừng lại.

Hai người nhìn nhau.

Từ trong mắt đối phương thì thấy, cả hai đều đoán không được những bước hành động của địch nhân.

Tấm thép bản hai bên từ từ hạ xuống, lộ ra cửa kính rồi tới cửa xe.

Hai người hầu như đồng loạt nhảy ra.

Dù quãng nơi đây hoang sơn dã lĩnh, hay là bãi tha ma, đều sẽ không khiến cho bọn hắn ngạc nhiên như hiện giờ.

Đây lại là một gian phòng không gian khổng lồ, giống như đại đường hoàng cung hoa lệ.

Dưới ánh đèn chói sáng, hơn mười đại hán với súng máy tự động, vây quanh taxi kín tới không còn khe gió thổi. Chỉ cần bọn họ chạm nhẹ cò súng, cam đoan cả chiếc xe không có một tác một ly tránh khỏi dấu đạn xuyên qua.

Một giọng nam từ phía ghế tài xế của xe vang lên, là tiếng Anh: “Quý khách quang lâm, Trần tiến sĩ cùng vị bằng hữu này, không cần ta phải cho người hầu cửa xe mở ra chứ?”

Trầm Linh cười đáp: “Đương nhiên, đương nhiên!”

Hắn trong miệng nói chuyện, tay nhưng lại không ngừng hành động.

Gần như cùng lúc, hai cánh cửa xe bật mở, bốn quả lựu đạn cay chia thành bốn hướng từ trái phải cửa xe mà ra.

Hai người hợp tác quả thực thiên y vô phùng.

Bốn quả đạn đồng thời bộc phát, phút chốc cả không gian chỉ thấy hắc vụ cùng khí gas cay.

Đương khi hắc vụ chuẩn bị cuốn vào xe, cả hai kịp thời đóng cửa, đồng loạt nép người xuống gầm, giảm diện tích mục tiêu cho địch nhân xạ.

Cùng chờ đợi tiếng ho cùng sự hỗn loạn từ địch.

Súng ngắn đã ở trong tay.

Được một lúc, cả hai kinh hãi không thể hiểu.

Ngoài xe một chút động tĩnh cũng không thấy. Trong hắc vụ đến một tiếng ho khan cũng không nghe tới.

Điều này sao có thể?

Lựu đạn cay này uy lực cường đại, vừa quăng ra, hắc vụ đã khuếch tán tới từng góc ngách đại sảnh, lấp đầy mỗi tấc mỗi thốn không gian.

Khí gas cay, khiến bất kể người thấy hay không trong màn hắc vụ, đều sinh ra phản ứng mãnh liệt, kích thích khí quản, thậm chí khiến người shock mà ngất xỉu.

Chính là ngoài xe lại vô cùng bình tĩnh.

Sự tình khiến người kinh hãi lại xảy ra.

Hắc vụ cuộn hướng lên trên, rất nhanh tiêu đi.

Giống như có một ống hút vô hình, hấp thu hết tất cả khí gas trong không gian này.

Cảnh tượng lúc trước, đại đường hoa lệ như hoàng cung, những đại hán cầm súng, vẫn như cũ không đổi.

Thanh âm kia lại thông qua loa bộ đàm vang lên, đều đều: “Hai vị khách quý, thực sự là xin lỗi, đã quên giới thiệu. Lúc này nơi hai người đang ở, đã bị lồng thủy tinh bán cầu to lớn úp lên, lồng kính này diệu dụng vô cùng, trong đó có một chính là có thể hút sạch không khí, biến nơi này thành trạng thái bán chân không, đương nhiên là cũng có thể hút hết loại khí khác, là ta đặc biệt vì hai khách quý mà xếp đặt, hai vị nghĩ thế nào? Mời buông lời chỉ giáo?” Lời lẽ khiêm cung hữu lễ, nội dung nhưng lại sung mãn vị đe dọa.

Tưởng thử xem một người đang sống ở trong lồng, đột nhiên rút sạch khí thành chân không, vậy huyết quản tất bạo liệt mà tử vong, mới thật là kinh khủng.

Lăng Độ Vũ dụng thần nhìn ra, ngoài xe đích xác có ẩn hiện một tầng thủy tinh, vừa rồi nóng lòng hành sự, thật là ngoài ý liệu, lại có thể bỏ qua không quan sát rõ.

Bọn họ thật không may, từng bước thất sách, rơi vào liệt thế, hoàn toàn bị động.

Lăng Độ Vũ quay sang Trầm Linh cười: “Người thật là chuyện hay vô số, kế hoạch này tỷ mỉ như thế, kéo theo cả bằng hữu bị ngộ hại, cũng từ người trêu chọc mà lỗi tới.”

Trầm Linh thả người thoải mái ở ghế bên cạnh, thở dài: “Huynh đệ! Ta đã từng nói với người rồi, nhân sinh chính là từ bất đắc dĩ cùng hối hận đan xen mà thành, nếu không cũng không tính là nhân sinh...”

Thanh âm nam tử ngắt lời: “Nói rất hay! Nói rất hay! Trầm tiến sĩ có thể đối với nhân sinh thể hội thâm thiết như vậy, chúng ta bàn chuyện, lại càng thêm ăn ý.”

Lăng Độ Vũ nhú mày! Ý tứ trong lời nam tử này, như là để tiến hành một sự đàm phán.

Trầm Linh đáp lời: “Bớt nhiều lời, có gì thì nói ra đi!” Bộ dáng của hắn có chút không kiên nhẫn, thần thái như không biết đối phương muốn nói gì.

Âm thanh bài Ấn Độ “He noted” (sita) chợt vang, âm hưởng lạnh lạnh, lại như lời thoại, triền miên nan đoạn, khiến người cảm thụ chìm ngập khó ra.

Nhạc âm như châm chọc từ loa truyền thanh của taxi vang lên, làm người cảm thấy ngượng ngịu, mất tự nhiên.

Ánh đèn sáng chói cả đại sảnh chợt tắt, hắc ám bao phủ, nhìn tay không thấy ngón.

Giữa màn đêm như mực chợt nổi lên hỏa diễm rừng rực.

Bốn mỹ nữ mặc hoa phục Ấn Độ, trong tay là bốn giá cắm nến với mười hai cây bùng cháy, từ xa xa chậm bước đến gần.

Phía sau mấy mỹ nữ, có một lư hương, khói vụ lượn lơ không gian, trong khoảng không đại sảnh thành từng làn êm nhẹ sương khói.

Sau đó là một nhạc đội do năm nam một nữ tổ hợp thành, trong tay là trè tất tha, trường địch (sáo), trống, vừa diễu hành vừa diễn tấu, tiếng nhạc âm, chính là từ bọn họ mà đến.

Đáng tiếc có lòng thủy tinh cách ly, không cảm thấy hương khí phủ không gian bên ngoài.

Đội nghi trượng[1] tới trước lòng, tách ra hai bên.

Âm nhạc chợt tắt.

Một nam tử toàn thân sáng lấp lánh ánh bạc, long hành hổ bộ hiện thân mà tới.

Hắn bước thẳng tới trước lòng thủy tinh, mặt cười thông dong, cùng hai người khom thân kiến lễ.

Tuổi hắn ước chừng trên dưới bốn mươi, khuôn mặt phi thường anh tuấn, thân hình thon dài, khăn chít đầu ở giữa, khảm kim cương đỏ tối thiểu tới mười calo, dưới ánh nến chập chờn mà chớp lóe, phối với hoa phục Ấn Độ trên người, lại thêm thanh thế cùng sự phô trương của đội nghi trượng, đích xác có khí thế tôn quý bức nhân.

Trầm Linh sắc mặt khê biến.

Lăng Độ Vũ thâm hiểu tác phong hành sự của Trầm Linh, núi băng sụp trước mắt sắc mặt vẫn là bất biến lãnh tĩnh, hiểu kẻ tới có đại địa vị, lãnh đạm cười: “Tốt! Hí kịch xong rồi, nhanh phóng ra thôi!”

Người nọ không động nộ, mỉm cười: “Không hổ là bằng hữu của Trầm Linh, có đảm lược!” Thanh âm của hắn từ bộ đàm trong xe vang lên, đúng là thanh âm vừa rồi. Bộ đàm trở thành chiếc cầu đối đáp.

Loại phương thức gặp gỡ này, cũng giống như là loại ngăn cách.

Người nọ lại nói tiếp: “Trầm tiến sĩ. Không biết bằng hữu của người có thể hay không đại biểu lời người?”

Trầm Linh cười lạnh một tiếng, nói: “Đương nhiên có thể! Vương Tử!” Nói xong đẩy cửa, xuống xe.

Lăng Độ Vũ trong lòng chấn động, hắn đã biết người kia là ai.

Ấn Độ có thể nói là quốc gia trên thế giới phân chia giai cấp tối tôn ti nghiêm mật.

Ở Ấn Độ có bốn giai tầng.

Ấn Độ tuy tông giáo đa dạng, nhưng lại lấy Ấn Độ giáo làm chủ. Ấn Độ giáo tôn sùng thánh thư là ‘Ma nô pháp điển’, lấy bốn đẳng cấp khởi nguyên, quy từ Phạm Thiên[2], thân thể Đấng sáng tạo chia thành bốn bộ phận, Bà La Môn[3] là miệng ‘Phạm Thiên’, Lợi Đế Lợi[4] là hai tay, Phệ Xá[5] là bắp đùi, Thủ Đà La[6] là hai bàn chân, là nguồn gốc tôn ti địa vị, vô luận sanh ra làm gì, đều không thể biến đổi thân phận trời sinh.

Từ phân công xã hội ngày càng tinh tế, nguyên lai từ bốn cấp bậc là Bà La Môn cho xuống Thủ Đà La, tái phân chia thành nhiều cấp bậc nhỏ, ngày một phức tạp.

Rồi lại ngoài các đẳng cấp, lại xuất hiện hàng loạt ‘bất khả tiếp xúc giả’, chính là tiện dân thụ tội kỳ dị, làm các công tác tội hèn hạ, không được cùng các đẳng cấp khác tiếp xúc, không cho tiến nhập nửa bước tới miếu tự hay các nơi công cộng.

Ấn độ độc lập rồi, luật pháp ban hành cấm các loại kỳ thị, nhưng tại những vùng nông thôn, loại chế độ đẳng cấp đối xử như thế vẫn cứ bảo tồn, đối với tiện dân bức hại không ngày nào ngừng, đến nỗi tại năm 1978, Bắc Ấn Độ, đông đảo ‘tiện dân’, cử hành biểu tình đại quy mô thị uy, loại phân biệt giai cấp này mới có hạn chế chút ít.

Nhưng là chế độ đẳng cấp này sớm đã thấm thấu tới khắp ngõ ngách xã hội, thăm căn cố đế.

Mà Vương Tử đúng là nhân vật đại biểu tội cảm cực chế độ đẳng cấp này.

Hắn tự xưng là hậu đại của Duy Tra Da Na Gia Nhĩ vương quốc, mà tại thế kỷ mười bốn chính là Ấn Độ giáo (Hindu) thống trị (1326-1646), tự cho mình là loại đẳng cấp tối cao tầng Bà La Môn, cho rằng văn minh Ấn Độ suy bại, nguyên nhân là tại chế độ đẳng cấp này sụp đổ, vì phản chỉ ý Phạm Thiên, cho nên vọng đồ khôi phục “chế độ thần thánh”, phục hưng Ấn Độ.

Hắn tích cực hoạt động chính trị, mong thu được đủ lực lượng chính trị, thì trọng kiến ‘quang huy’ xã hội ngày trước. Thông qua hối lộ, uy thế áp bức, ám sát, đủ loại thủ đoạn hèn hạ, Vương Tử mới tại chính dần dần vươn lên, mà đám duy hộ[7] đặc quyền của thượng tầng xã hội đều từng phục hắn, cứ thế ảnh hưởng của Vương Tử càng ngày càng lớn. May là cuộc đại biểu tình năm 1978, lực lượng dân chủ ngẩng đầu, Vương Tử từ chính dần sụp đổ đi xuống. Nhưng là hắn cũng không có buông tha cho ý niệm điên cuồng trong đầu, bằng lực lượng cầm cự khổng lồ, Vương Tử bắt đầu từ với các hoạt động tội ác bên trong Ấn Độ, trở thành trùm tội thực lực trong xã hội đen Ấn Độ, đến chính phủ cũng không tùy tiện nguyện gây vào hắn.

Dĩ tâm của hắn rất lớn, tưởng bằng vào lực lượng tội ác của mình, ngóc đầu trở lại, trọng kiến quang huy của đế quốc Ấn Độ năm xưa.

Lăng Độ Vũ thuộc tổ chức Kháng bạo liên minh, kỷ yếu hội nghị đưa ra danh sách đen các nhân vật nguy hiểm trên thế giới, Vương Tử bài danh thứ 19, bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của người này.

Lăng Độ Vũ hừ một tiếng, đẩy cửa xuống xe, cẩn thận đánh giá đối phương.

Vương Tử nhận quang cực kỳ sắc bén. Thần thái của Lăng Độ Vũ lập tức khiến hắn chú ý, hướng Trần Linh nói: “Vô luận bằng hữu của người có thể hay không tham gia đàm phán giữa ta cùng người, mời người trước hết giới thiệu danh tự cùng thân phận của hắn.”

Trần Linh quả quyết nói: “Không cần lãng phí thời gian, hết thấy cùng hắn không nửa điểm quan hệ, hai giờ nữa thì hắn sẽ bay tới New York, người tốt nhất không nên làm trễ lịch hắn.”

Vương Tử nói: “Chỉ cần nói cho ta biết công ty cùng số hiệu của phi cơ, ta có thể cam đoan phi cơ tại phi trường chờ đại giá của quý hữu.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Rất xin lỗi, bây giờ ta quyết định không đi nữa.”

Trần Linh đột nhiên nhìn thẳng sang Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ nhìn lại đối phương, trong mắt thần sắc kiên quyết, Trần Linh không thể nghi ngờ hăm thân trong nguy hiểm vô cùng, hỏi hắn sao có thể rời đi, trong lòng chỉ đành thở dài tự nhủ: “Sở Viên, xin lỗi! Ta đành phải thất ước.”

Trần Linh trầm giọng nói: “Lăng! Người nhất định phải đi.”

Lăng Độ Vũ nhún nhẹ vai, nói: “Nếu mỗi sợi tóc đều đã được xếp sẵn, đi hay không đi, thì có cải biến được gì sao?” Đây chính là lấy mâu của người, công thuẫn của người, Trần Linh nhìn mà giận dữ.

Lăng Độ Vũ mỉm cười chuyển hướng tới Vương Tử nói: “Điện hạ! Có thể chuyển nhập chính đề được chưa?” Khi hắn nói tới điện hạ thì ngữ khí mỉa mai, chỉ ngập ý vị châm chọc, chứ không hề có chút tôn trọng.

Vương Tử hiện lên một tia nộ sắc, hần tự ví mình là sứ giả của Phạm Thiên, cho rằng mình là trời sinh cao hơn hần chúng sinh, tối kỵ người khác không tôn trọng, bất quá lập tức cười nên mà nói: “Được! Được!”

Trầm Linh biết được hần đối với Lăng Độ Vũ đã động chân nộ, chỉ là kèm nén lửa giận, nhưng thêm chút việc này thì có sao, chen vào: “Nói đi!”

Vương Tử trầm mặc một lát, nói: “Vô luận người quật lên được cái gì, ta cũng phải chiếm lĩnh ba trong bốn phần.”

Trầm Linh ngăn người, hỏi: “Người nói gì? Ta một chút cũng không rõ.”

Lăng Độ Vũ lại càng giống tượng phật kim cương, mò không ra chút ý nghĩ.

Vương Tử trong mắt bạo xuất quang hàn lạnh lẽ, gắt gao nhìn Trầm Linh, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ, phải một hồi mới dừng, trong mắt hàn mang chỉ có tăng không giảm, giọng âm âm hiểm hiểm nói: “Người có thể dấu người khác, nhưng như thế nào lại giấu được ta, tại thổ địa của ta, không có sự việc gì có thể qua mắt ta, ta là sứ giả Phạm Thiên, trời đã định ta phải trọng kiến quang huy đế quốc.” Trong giọng nói tràn ngập khí vị điên cuồng.

Chung quanh đám đại hán đang cầm súng, đồng loạt dùng tiếng Hindi, cuồng kêu: “Trọng kiến đế quốc, phục hồi quang vinh.”

Trầm, Lăng ánh mắt trao đổi, đó là một đám người cùng một tổ chức đáng sợ và điên cuồng.

Trong đại sảnh nhất thời lại tĩnh lặng tới có thể nghe tới tiếng kim châm.

Vương Tử chấp tay sau lưng, bước tới, nói: “Người thử giải thích ta nghe, người cùng công ty khai thác dầu lửa Bạch Lý Sĩ là quan hệ thế nào?”

Trầm Linh lạnh nhạt nói: “Ta là cố hần của bọn họ.”

“Cố vấn?” Vương Tử khinh thường nói: “Công ty khai thác dầu lửa Bạch Lý Sĩ, ba năm trước mới tại Anh quốc đăng ký, mà người đăng ký, chính là người: đỉnh đỉnh đại danh thám hiểm gia, sư tằm gia Trầm Linh tiến sĩ.”

Trầm Linh coi như chả có gì hỏi: “Vậy thì sao?”

Vương Tử cười rộ lên, nói: “Cũng không có sao, bất quá người thử giải thích ta nghe, vì sao quý công ty đăng ký rồi cho tới nay, một giọt dầu cũng không có tại địa phương đấy khai thác, mà vượt ngàn dặm trường, đi tới địa phương này, người nghĩ là Ấn Độ có cái gì? Dầu lửa? Thật là lừa gạt cả thiên hạ. dầu lửa của Ấn Độ vô luận phẩm chất cùng trữ lượng, đều kém xa so với các quốc gia dầu mỏ. tổng sản lượng dầu Ấn Độ, phỏng chừng là khoảng bốn trăm sáu mươi triệu tấn (460.000.000). Mà sản lượng dầu mỏ của quốc gia Saudi Arabia, là hai trăm ba mươi một triệu tấn (23.100.000.000), đó là lớn nhỏ khác biệt vô cùng, nếu muốn khai thác, tại sao lại tới Ấn Độ?”

Trầm Linh mỉm cười đáp lại: “Quyền khai thác của các quốc gia dầu mỏ kia, đều sớm vào tay các đại tập đoàn, làm sao tới được tay ta!”

Vương Tử cười nói: “Nói cũng đúng, bất quá dầu lửa của tề quốc, tuyệt đại bộ phận đều tại vùng Tây bộ Mahalashi Shite, khu vực cận biển, cùng Đông bộ là Asamubang, vì sao người tới tề quốc tìm kiếm địa phương khai thác dầu lửa, lại là tại Bắc Bộ nước ta là Thánh hà cùng Thánh thành, nơi mà một khối một giọt dầu cũng không có? Hơn nữa không thể không biết rõ, đó là một khu vực thường xuyên xảy ra động đất.”

Lúc này đến Lăng Độ Vũ cũng nổi lòng kỳ quái, Thánh hà theo như lời Vương Tử, chính là chỉ con sông Hằng hà, được người Ấn Độ tín ngưỡng như nữ thần, như thân mẫu.

Ấn Độ giáo đồ thậm chí xưng Hằng hà là “Hằng mẹ”, tại Ấn Độ có địa vị chí tôn.

Thánh Thành là chỉ trung tâm nơi giáo đồ Ấn Độ hướng bái: Varanasi, nằm tại bờ Tây Bắc của Hằng Hà. Tương truyền là do chủ thần của Bà La Môn giáo cùng Ấn Độ Giáo tại sáu ngàn năm trước kiến lập, giống như là thánh địa Mecca (Mạch Gia) của Hồi giáo, Jerusalem (Da Lộ Tát Lanh) của Cơ Đốc giáo.

Trầm Linh mặt không đổi sắc, đáp lại: “Đây là bí mật thương nghiệp của tề công ty, bất quá, quý quốc đã thân thỉnh phê chuẩn ta khai thác, việc này có thể nói tư liệu ta đưa ra thuyết minh, nhất định là có lực thuyết phục, nếu không như thế nào đạt được quyền khai thác.”

Vương Tử a lên kinh ngạc, rồi lại cười ha hả. Tiếng cười hết sức trào phúng, một hồi lâu mới ngừng, nói: “Ai! Đường đường đại tiến sĩ, lại khờ khạo thế kia, nghĩ nhỏ nhoi mười vạn đô mỹ của người, liền có thể đả thông hết thủy từ cao tới thấp đảm chính phủ, nói cho người, nếu không có ta tại sau lưng đại xúc tác, người tái phí thêm trăm vạn đô, cũng chỉ là đá lạc hải dương, khi đó dắt kéo người từ mười năm tám năm, xem người có thể làm gì.”

Lăng Độ Vũ trong lòng đối với Vương Tử lần nữa phải tính toán lại. Ảnh hưởng lực của hắn, thì rõ không thể khinh thị, nhưng càng đáng sợ lại là tại sau lưng âm thầm xuất thủ, cho nên khi Trầm Linh không thể thu tay, mới ra mặt đàm phán, cái loại âm hiểm thâm trầm dường này, mới khiến người kinh hãi. Cho đến giờ phút này, hắn còn không biết Trầm Linh trong hồ lô còn linh dược gì. Xem ra Vương Tử cũng không rõ.

Trầm Linh khom người thi lễ, nói: “Vậy thật là phải đa tạ các hạ chút lực cảm ư.”

Vương Tử sắc mặt trầm xuống, nói: “Năm trước, người từ các nơi trên thế giới gom tới một nhóm khí tài thăm dò, toàn bộ đều là thiết bị tối tân tiến. Giống như là mũi khoan ‘đa tinh thể’, so với mũi than hóa vonfram tốc độ ít nhất nhanh hơn sáu lần. Chỉ là một khoản này, đã là thiên văn số tử. Chẳng lẽ chỉ vì đào một cái giếng trên mặt đất là xong?”

Trầm Linh thở dài nói: “Được! Quả nhiên danh bất hư truyền!”

Vương Tử ngạo nghễ nói: “Vì sao người không nói khai thác than, còn thiết thực chút, so ra càng có lực thuyết phục. Vì vậy ta nghĩ đến: người chính là muốn đào thâm sâu dưới lòng đất, mà chỉ có phương pháp khai thác dầu lửa mới tối thích hợp. Nhưng đây là cái gì?”

Trầm Linh nói: “Đây là một bảo tàng!”

Vương Tử tinh thần chấn động, hỏi: “Là bảo tàng của ai?”

Trầm Linh trầm giọng nói: “Tại sao ta phải nói cho người?”

Vương Tử nhảy dựng, như báo phóng lên, hai tay vỗ vào lòng thủy tinh, nơi ngón tay hắn có đeo ba chiếc nhẫn kim cương, ở giữa có trâm bích ngọc, gõ lên lòng thủy tinh, phát ra từng tiếng âm vang, lại giống như mãnh thú trong lồng, nhìn người xem phía ngoài mà gương nanh múa vuốt.

Vương Tử há miệng cười lạnh, hung hăng nói: “Không có ta đồng ý, mơ tưởng từ Ấn Độ lấy đi một tảng đá. Người có thể phát giác không ai dám cùng người công tác, tất cả khí tài đều vô cơ bị hủy, thậm chí là thân thể các người, cũng không có một tác một tổn còn đầy đủ.” Hắn thần sắc đột nhiên ôn hòa, mỉm cười lui về sau, khom người nói: “Người nói xem! Ta có tư cách để người nói ra ngọn nguồn không?”

Lăng Độ Vũ ngoài mặt cười lạnh, trong lòng lại thầm kinh hãi, với thế lực của Vương Tử tại Ấn Độ, đại nghiệp khai thác của Trầm Linh thật là nửa bước khó thành.

Dù quần hợp tác cùng hắn, kẻ này bạo ngược hung tàn, hỉ nộ vô thường, làm bạn như với hổ, càng nghĩ càng khiến người đau đầu.

Đối với uy hiếp của Vương Tử, Trầm Linh lại là không chút động nộ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vương Tử một hồi lâu, rồi chảnh giọng: “Xem ra tư cách của người cũng có thể miễn cưỡng phù hợp.”

Vương Tử nói: “Ta đang rửa tai lắng nghe.”

Trầm Linh nói: “Trước khi nói, chúng ta cần có vài điều kiện.” ngừng lại một chút, ngữ khí mới gia trọng: “Vô luận có thu hoạch gì, người có một nửa, người cũng dưới thần của người mà lập thế, cam đoan không có giở trò trở mặt, nếu không hết thủy bỏ đi, tất cả đều là tay trắng.”

Vương Tử ánh mắt sáng quắc, chăm chăm nhìn Trầm Linh. Người sau mặt mỉm cười, không chút khiếp hãi mà nhìn lại, thậm chí còn có vị khiêu chiến.

Nhất trời từ trong lòng thủy tinh tới bên ngoài, tĩnh tới cực điểm.

Vương Tử phá thế giăng co, nói: “Được! Ta đáp ứng người, các người không nên lộng quỷ, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình.” Dứt lời, chậm rãi xoay người về phương Bắc, lập hạ thế ngôn.

Trầm Linh chỉnh sắc mặt nói: “Tại một trăm năm mươi năm trước công nguyên, đại nhất thống Khổng Tước Vương diệt vong, cả đại lục Ấn Độ hăm vào hỗn loạn không ngừng...” Hắn trên mặt hiện ra thần sắc hồi ức, cứ như là tự thân kinh lịch hết thấy, sự thật đương nhiên không phải, nhưng cũng biểu hiện hẳn đối với lịch sử Ấn Độ nhận thức rất rõ cùng cảm tình thâm hậu. Đây là điều kiện cùng tâm tình tối cơ bản cho sự thành công của một vĩ đại thám hiểm gia.

Trầm Linh mắt vọng ra xa, như mộng như ảo, nói tiếp: “Nam Ấn Độ, phân liệt thành Pan Asia, Hucho, Majuro ba thế lực, tạo thế chân vạc mà lập vương quốc. Bắc Ấn Độ, như tên gọi cũ là vương triều Gupta, cục thế yên ổn, kinh tế cùng văn hóa cũng là trước nay chưa từng có phồn vinh. Chính là, người Nguyệt Thị[8], người Quý Sương[9] mấy ngoại tộc lần lượt tới xâm lấn, rồi tới vương triều hậu kỳ, người Hung Nô trở thành uy hiếp lớn nhất, quốc gia tới họa diệt vong trước mắt...”

Vương Tử trong mắt toát lên ngọn lửa điên cuồng, vô luận hắn như thế nào ghê tởm, hèn hạ, nhiệt ái đối với văn minh Ấn Độ, chính là không thể trí nghị.

Trầm Linh nói tiếp: “Quân chủ lúc ấy, đối với văn hóa quốc gia cuồng nhiệt, vượt xa lưu luyến với sinh mệnh tài phú, người không muốn những văn vật trân quý bị chiến hỏa vô tình phá hủy. Vì vậy đã kiến tạo một tòa bảo khố dưới lòng đất, đưa tất cả văn vật quý giá tàng giấu trong đó, hy vọng hậu nhân trọng tân khai quật.”

Vương Tử nói: “Người sao lại biết được?”

Trầm Linh nghiêm mặt nói: “Không nên hỏi, ta từng lập huyết thệ, không thể mang căn nguyên bí mật này tiết lộ ra.”

Vương Tử con mắt quang mang lóe lên, một hồi lâu mới bình phục xuống, nói: “Được! Tiếp tục đi!”

Hắn nghĩ tới Trầm Linh nếu như không có tin tức xác thật, như thế nào đầu tư thiên văn sổ tự tư sản như thế, tiến hành kế hoạch khai quật khổng lồ này, mà quá nặng yếu chính là: hắn chỉ cứu thế ngồi hưởng thành quả, có hay không bảo tàng, hắn cũng không chỗ mất mát.

Trầm Linh nói: “Vương triều Gupta diệt vong rồi, quân Hung Nô thống trị Bắc Ấn, bí mật này được cất giấu trong giới tăng lữ Phật giáo. Cho đến khi vương triều Giới Nhật hưng khởi, thế nhưng, Bắc Ấn Độ lại đã xảy ra một lần đại động đất trước nay chưa có, Giới Nhật vương tuy biết bí mật này, nhưng lại không có nắm giữ chính xác vị trí bảo tàng, trải qua vô số lần khai quật thất bại, rốt cuộc buông tha.”

Lăng Độ Vũ trầm nghĩ: khai quật như thế, kỹ thuật lúc đó tất nhiên không thể chi trì, nghĩ đến lúc ấy mọi người nhất định tâm tro ý lạnh, đành bất đắc dĩ buông tha.

Trầm Linh nói: “Ta biết được như thế, nếu người không phản đối, chúng ta phải rời đi, còn rất nhiều việc chờ ta.”

Vương Tử trầm ngâm một hồi, gật đầu nói: “Được rồi! Bất quá mời các hạ nhớ kỹ, nhất cử nhất động của người, đều dưới giám thị nghiêm mật của ta, nếu là phát giác người lừa dối ta việc gì, đừng trách ta hủy đi lời hứa.” Nói xong, nhanh chóng xoay người rời đi.

Hắn cùng đội nghi trượng biến mất tại cửa sau.

Ngoài lồng kính đám người ra thủ thế ý bảo hai người trở lại trong xe.

Thép bản lại bật lên, khoang xe lại biến thành thế giới mật phong.

Taxi từ từ chuyển động, tốc độ mỗi lúc một gia tăng.

Hai người trầm mặc không nói, không muốn địch nhân nghe được lời bọn họ.

Hai giờ sau taxi dừng lại.

Thiết bản hạ xuống.

Hai người phân theo hai cửa bên bước ra.

Chiếc xe lập tức phóng nhanh, như là sợ bọn họ tìm hẩn tính sổ.

Người đang đứng tại ngôi nhà gạch đỏ hai tầng, đoàn đoàn tường cao vây chung quanh, giữa tường và nhà là một tiểu hoa viên, có một vẻ khá đặc biệt.

Trầm Linh nói: “Đến đây đi!” Rồi lấy khóa mở cửa chính, bước vào.

Lăng Độ Vũ biết đây là nơi Trầm Linh ở tạm, thở một hơi, theo đi vào, một trường đại họa lại tới, mắt vừa thấy đã trốn không thoát, đại kế vốn định cùng Trác Sở Viên khoái trá một đoạn thời gian, chẳng lẽ lại chết trong trứng nước?

Trong phòng hỗn loạn, khiến Lăng Độ Vũ giật mình.

Văn kiện, thư tín, thư tịch, áo quần, chung quanh vứt loạn, giống như một trạm thu rác rưởi.

Trầm Linh lấy ra một thiết bị điện tử, kiểm tra xung quanh.

Chừng hơn phân nửa giờ, Trầm Linh mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi lên ghế sofa, nhìn Lăng Độ Vũ nói: “Có thể nói chuyện rồi.”

Lăng Độ Vũ biết được là không có máy nghe lén, lại thở một hơi, than: “Không nghĩ được người lãnh diện nhân, lên tiếng kể chuyện xưa lại biểu tình phong phú như thế, đầu nhập cảm tình.”

Trầm Linh mỉm cười: “Nếu không như thế, có thể nào làm người tin tưởng, không nghi ngờ tới cổ sự hoang đường này.”

Lăng Độ Vũ nhảy dựng lên, thất thanh nói: “Cái gì?”

Trầm Linh thản nhiên nói: “Chẳng lẽ người muốn ta hướng tới hung đồ thiên sát đó nói thật sao?”

Lăng Độ Vũ một tay nắm lấy bả vai rộng của Trầm Linh, trầm giọng hỏi: “Người đến tột cùng, muốn khai quật cái gì?”

Trầm Linh cười nói: “Đương nhiên là dầu lửa!” Khi hắn thấy Lăng Độ Vũ trong mắt tràn ngập lửa giận, vội vàng nhuỷ hóa, thở dài nói: “Tiểu Lăng! Không phải ta muốn dầu người, mà là sự tình tối hung hiểm, chính là ta phải khai quật vật này, chân chân chính chính nhất vô sở tri (không người biết gì), cho nên không hy vọng người thành một thân huyết thủy, hãy nghe ta nói, hoặc xem như ta thỉnh cầu người, lập tức bay tới New York, chỗ này để lão ca tự thân hành sự, người sẽ không hoài nghi đại thám hiểm gia Trầm Linh không có năng lực tự bảo chứ?”

Lăng Độ Vũ có chút động tâm, Trầm Linh giống như hắn, không phải nhân vật tầm thường, đủ để ứng phó mọi hung hiểm, huống hồ lúc này cũng chưa có nguy hiểm gì bức thiết. Một khi ‘sự vật’ kia chưa bị quật lên, một khi chưa tới thời khắc mở bài, hắn có thể đi, chờ ngày sau trở lại. Hắn đích xác là muốn đi gặp Trác Sở Viên, đã một đoạn thời gian rất lâu tách ra với nàng. Lăng Độ Vũ đang định đáp ứng, thì một loại cảm giác kỳ quái nẩy lên từ tâm linh.

Đây là cảm giác bị giám thị.

Đây là năng lực đặc dị của Lăng Độ Vũ, mỗi khi có người giám sát hắn, tâm linh của hắn có thể phát sinh cảm ứng.

Lăng Độ Vũ phản xạ điều kiện nhìn tới cửa sổ phía bên trái.

Trầm Linh cùng hắn hợp tác đã nhiều năm, sớm có ăn ý, cơ hồ Lăng Độ Vũ vừa quay đầu thì giống như mãnh hổ phục kích, thân thể của vận động gia, nhảy lên hữu lực tới bên song cửa, người đang giữa không trung thì súng ngắn đã ở trong tay.

Lăng Độ Vũ đang muốn tiến lên cửa trước, phía sau lại truyền đến tiếng vang kỳ quái, phương hướng phòng chừng là phòng bếp.

Lăng Độ Vũ hừ lên một tiếng, phi thân vào, giống như gió lốc đánh tới phòng bếp.

Giả thiết đối phương là người do Vương Tử phái tới, những lời này mà truyền tới tai hắn, vậy bọn họ tại Ấn Độ mỗi ngày đều biến thành thời gian vong mệnh đào thoát.

Lăng Độ Vũ phi như bay, trong phút chốc đã vào phòng bếp.

Trong phòng bếp lại không một bóng người, cửa sổ phía sau bị mở ra, hai song sắt đều bị cưa đứt thành ba đoạn, vừa đủ một thân người luồn qua.

Lăng Độ Vũ không chút ngưng trệ, phi thân xuyên qua cửa ra ngoài, đứng lên, là hoa viên tuyệt đẹp sau nhà, ánh mắt đảo nhanh, vừa thấy một bóng đen, vượt lên tường cao, biến mất ở mặt sau.

Lăng Độ Vũ hừ một tiếng, nhanh chóng chạy tới, co chân nhảy lên, tay hữu lực mà bám, thoáng cái đã nhảy qua bên kia tường.

Đó là một con đường nhỏ, hai đầu đều là màn đêm vô tận.

Thay đổi là người bình thường, nhất định là không biết bên nào mà ca thán, chính là Lăng Độ Vũ ủng hữu linh giác vượt quá thường nhân, cảm giác mãnh liệt được địch nhân tại phía trái đường.

Lăng Độ Vũ nhanh như quỷ mỵ đuổi theo bên trái, vừa mới bước ra, vừa vịn thấy một bóng đen, tại yết ốt ánh đèn đường chiếu xuống, hướng tới ngã tư đường bên phải mà chạy.

Lăng Độ Vũ như thế nào buông tha, toàn lực điên cuồng đuổi theo.

Hắn cước bộ mau lẹ hữu lực, nhảy mắt đã kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Bóng đen kinh hãi quay đầu.

Lăng Độ Vũ đã tới gần hơn mười yard.

Người nọ phi thường cơ cảnh, vừa thấy thế tới của Lăng Độ Vũ, tự biết không thể nào bỏ chạy, chuyển thân xoay người, trên tay là súng ngắn vung lên.

Lăng Độ Vũ tiếp cận tới 4 yard.

Người nọ giương súng ngắn, chực chờ phóng ra.

Lăng Độ Vũ lặn mạnh xuống đất, lấy mắt thường khó mà nhận ra tốc độ của động tác, đã tới ngay bên chân người nọ.

Kẻ đẩy đang muốn phát xạ, Lăng Độ Vũ đã kéo mạnh hai chân, lập tức khiến hắn đứng không yên, ngã lặn xuống đường.

Một tiếng kêu nhẹ cùng tiếng hô của Lăng Độ Vũ vang lên.

Tiếp theo là sự trầm mặc kỳ quái.

Lăng Độ Vũ gắt gao áp lấy đối phương, con mắt rời đi làn da bằng tuyết như trẻ nít, chỉ có ba thốn khoảng cách.

Hai người ánh mắt giao nhau.

Lăng Độ Vũ nhanh hỏi: “Cô muốn tới thăm chúng ta, chúng ta vui mừng còn không kịp, vì sao phải thần thần quỷ quỷ như thế? Hải Lam Na đại tiểu thư?”

Hải Lam Na lông mày dài nhạt nhẹ rung động, mắt to chột động, miệng nhỏ nhẩn góc cạnh rõ ràng nhưng lại mím chặt thành một đạo hoành tuyến ôn nhuận, nét mặt nổi lên thần sắc kiêu ngạo không thể xâm phạm.

Thay đổi là người khác, Lăng Độ Vũ nhất định là áp sát thân thể động lòng người của nàng, bất quy củ một phen, trả thù tư thái ngạo nghễ của nàng, nhưng nhớ lại lão bằng hữu Trần Linh đối với nàng vì điều cảm tình, tựa hồ thấy không thích hợp, nên nghiêm nét mặt nói: “Nếu là cô đáp ứng theo ta trở lại, ta để cô đứng lên, thế nào? Nếu không! Hắc...”

Hải Lam Na khó khăn gật nhẹ đầu, tỏ vẻ đáp ứng.

Nàng đáp ứng sảng khoái như vậy, ngược lại làm Lăng Độ Vũ hoài nghi, quyết định thật nhanh, tay phải cướp lấy súng ngắn nơi tay nàng, tay kia nhanh chóng tại thân thể xinh đẹp của nàng khám xét.

Hải Lam Na nhích động thân thể, kháng nghị nói: “Ái! Người làm gì?” nhuỷễn ngữ nững nị, ở tình huống thể này, càng thêm phần động lòng người.

Lăng Độ Vũ đứng lên, nói: “Lục soát hoàn tất, không có vũ khí, cô có thể đứng lên!”

Hải Lam Na nhanh nhẹn đứng lên, một tát hướng Lăng Độ Vũ đánh tới.

Lăng Độ Vũ nghiêng người tới bên thân nàng, tay trái nắm lấy ngọc thủ đánh người của nàng, phản bẻ sau lưng, một tay ôm sát eo thon của nàng, ghé tới bên tai nói: “Xin lỗi! Cô hẳn là rõ ràng tình cảnh tự mình làm tặc. Bây giờ mời về phòng trước, nếu là ta phát hiện có gì không đúng, nguyện giúp người lục soát lần nữa.”

Hải Lam Na dán tại trong ngực Lăng Độ Vũ, ngực phập phồng mãnh liệt, đắm chìm trong thịnh nộ.

Giằng co một lúc, thanh âm Trầm Linh truyền đến nói: “Lăng! Đều là người khiến cho... Ồ? Cái gì? Nguyên lai là cô...”

Hải Lam Na cả giận nói: “Ta thì thế nào? Hai đại nam nhân, lại khi dễ một nhược nữ tử, còn không buông ta! Ta là vì các người, mới tìm tới đây!”

Lăng Độ Vũ hướng tới Trầm Linh cười khở: “Lão Trầm! Người xem làm sao bây giờ?”

Trầm Linh cười nói: “Chúng ta có thể làm sao giờ, thả nàng đi nghen!” hấn trong mắt tràn đầy ý cười, nhìn tới khuôn mặt xinh đẹp của Hải Lam Na, người sau bất khuất ngả đầu sang một bên, giống như là không nguyện để đối phương thỏa thích mà nhìn ngắm.

Lăng Độ Vũ nhún vai, buông Hải Lam Na.

Hải Lam Na ngón tay sửa sang lại mái tóc, liếc tới Trầm Linh, rồi hướng một phía khác mà đi.

Lăng Độ Vũ ánh mắt ý hỏi Trầm Linh.

Trầm Linh lắc đầu, ý bảo để nàng rời đi.

Hải Lam Na chưa ngập trong bóng đêm, xoay người nói: “Nhớ ký! Bút trưởng này, nhất định hội cùng các người tính rõ ràng!” Xoay người rời đi.

Lăng Độ Vũ lắc đầu cười khở, nói: “Dạng như ác nhân tới cáo trạng, người đã gặp qua chưa?”

Một lát sau, hai người quay lại phòng.

Cửa sổ phòng bếp, mấy song thép bị cửa mỗi đầu đều còn vết keo hình trạng như thế, xem ra bọn họ khi chưa trở về, Hải Lam Na cửa ra, lại dùng chất keo dính lại, bọn họ quay lại thì, Hải Lam Na trốn trong phòng bếp, thấy tình thế không đúng, vội vàng đào tẩu, chính là rốt cuộc không đào thoát được Lăng Độ Vũ đuổi bắt.

Trầm Linh cùng Lăng Độ Vũ ra ngoài phòng, đi tới nơi Lăng Độ Vũ lúc nãy có linh cảm người theo dõi, chỉ mặt thủy tinh trên cửa có một vật dài tròn cỡ ba inch, nói: “Ta vừa nhảy ra, thì người đã sớm đi, nhưng lưu lại thiết bị khoá âm nghe lén này, cho nên người nọ tuy chưa vào nhà, nhưng chúng ta nói chuyện, đừng mơ tưởng một chữ dấu được đối phương.”

Lăng Độ Vũ ngây người, nói: “Lão Trầm! Tình thế càng lúc càng phức tạp, người một người sao ứng phó được, vô luận người như thế nào bảo, ta cũng phải lưu lại giúp người.”

Trầm Linh im lặng không nói, thâm tâm xác thật không muốn Lăng Độ Vũ cuốn vào dòng chảy này.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Người tin được Hải Lam Na không?”

Trầm Linh hỏi lại: “Người chứ?”

Lăng Độ Vũ trầm tư một lát, nói: “Không biết tại sao, ta trực giác nàng không có ác ý, mặc dù động cơ của nàng không rõ, nhưng thả nàng, cũng coi như là một biện pháp giải quyết.” Rồi nhìn tới Trầm Linh,

ng nghiêm mặt nói: “Tốt rồi! Người cũng nên nói cho ta chân tướng sự tình đi, không nên lại bảo ta người chỉ là tướng đào ra một cái hố mấy ngàn mét để chơi đùa!”

Trầm Linh nói: “Sáng mai, ta phải tới Varanasi, thực địa sự tình khai thác, người ở chỗ này....” Ngừng một chút, rồi nói: “Ta ở đây có một phòng công ty cùng hơn mười nhân viên, người phụ trách tất cả công tác vận chuyển khí tài cùng phí dụng. Việc xong thì tới Varanasi cùng ta hội hợp, đến lúc đó, ta nhất định mang chính thể sự việc bàn với người, như thế nào?”

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Nhất ngôn vi định!”

Hắn như là đã biết rất nhiều nhưng vừa lại không hay biết gì. Giống như sinh mệnh, người cho là đã biết rất nhiều, kỳ thật vĩnh viễn chỉ là một người mù cầm đèn, không biết chiếc đèn trong tay phải chăng đã tắt.

[1] Đội nghi trượng: đội danh dự đi trước đoàn tuần hành.

[2] Phạm Thiên: Brahma - đấng sáng tạo theo Bà la môn

[3] Bà La Môn: Brahman

[4] Lợi Đế Lợi: Lee Tai-li

[5] Phệ Xá: Vaishyas

[6] Thủ Đà La: Sudras

[7] duy hộ: giữ gìn

[8] Nguyệt Thị: Yue Shi, tên nước ở tây vực thời Hán

[9] Quý Sương: Kushan

3. Varanasi

Hằng hà khởi nguyên từ sườn phía nam dãy Himalaya, băng qua những núi băng, băng hà hòa tan thành nước, cùng với mùa mưa Ấn Độ, tạo thành Hằng hà từng dòng chảy lớn nhỏ, cuộn cuộn không dứt, cho nên tại Tây Nam, khoảng từ tháng năm tới tháng chín mùa mưa, mực nước dâng cao mãnh liệt, thường xuyên phát sinh ngập lụt, từ tháng một tới tháng năm mùa khô, lưu lượng kịch giảm. Hằng hà với loại tính cách bất ổn định, cũng quyết định tính cách người Ấn Độ hết lòng tin theo thiên mệnh, ở từng mức độ thậm chí là có điểm an phận, tuân theo mệnh vận an bài.

Lúc này là giữa tháng tám, thời gian mà mùa mưa Ấn Độ ‘thịnh nộ’. Đêm qua mới một trảng mưa lớn, đường đất lầy lội, may là xe Jeep của Lăng Độ Vũ tính năng cực tốt. Đương nhiên vẫn tránh không được muôn vàn khổ sở, bất quá tâm tình của hắn lại tương đối thoải mái.

Ở đây không giống như New Deihi, người thái đông đúc, nông thôn kinh tế nhiều năm suy giảm, dẫn tới đại bộ phận người Ấn Độ đổ về thành thị, yêu cầu về việc làm tăng cao, trên đường đầy những dân lang thang cùng bần dân nghèo khổ, khiến hắn phi thường thấy ngọt ngào.

Gồm cả những sự phiền toái, hai tuần nay vì đại kế khai quật của Trầm Linh bận đến thở không ra hơi. Ngày này giao nhận những tất cả những khí tài cần thiết đều đã ổn thỏa, người cũng vì thế mà rảnh rỗi thư thái.

Chu Mộc Nã nước sông xanh triệt một màu, ở phía trái uốn lượn cuộn trào, gần xa là một phiến thông xanh, khiến cho hắn cõi lòng rộng mở, như sáng bừng lên.

Xe Jeep với hơn 60 dặm/giờ mà đi, ở điều kiện đường xá thế này, chính đã là tốc độ tối cao, gặp những đoạn đường bấp bênh, chiếc xe còn muốn giảm tốc lại. Giao thông trên đường cũng may là không nhộn nhịp, gặp đa phần chỉ là những xe tải lớn chở hàng, cũng có những phương tiện giao thông nguyên thủy là xe voi kéo. Ấn Độ phương tiện lữ hành tối thuận tiện là tàu hỏa, nước này có hệ thống đường sắt tối dày đặc cùng dài nhất trên thế giới. Đáng tiếc lại không phải là tối tiên tiến, quản lý cũng không hoàn thiện, tai nạn không ngày nào không có.

Sông Chu Mộc Nã cùng Hằng hà, cùng theo hướng Bắc - Đông Nam, trước khi tới Varanasi, thì ở phía tây một thành phố khác là Allahabad, Chu Mộc Hà một dòng xanh triệt, cùng dòng Hằng Hà đục nâu hội hợp, hình thành dòng chảy thập phần tách biệt, rồi mới từ từ hòa trộn vào nhau, với mãnh liệt khí thế chảy tới thánh địa tông giáo Varanasi – cũng là điểm cuối hành trình của Lăng Độ Vũ.

12:00 cùng ngày, mặt trời chính ngọ, xe Jeep của hắn đã băng qua Allahabad, so với dự định thì muộn hơn 2 giờ, nơi đến còn cần hơn 5 giờ hành trình, kế hoạch của hắn là hi vọng tới được điểm khai thác của Trầm Linh trước khi trời tối.

Tinh thần lại chuyển nhớ tới Trác Sở Viên.

Nàng rất là hiểu, không trách hắn thất ước, còn đặc biệt vì hắn mà đi Thụy Sĩ một chuyến, tới hộ khẩu bí mật của Ba Cực, điều hành chuyển hai trăm triệu đô Mỹ, cung cấp cho bọn hắn. Bất quá hắn cự tuyệt yêu cầu tới Ấn Độ của nàng, từ thái độ Trầm Linh có thể thấy, chuyện này nhất định hung hiểm phi thường.

Lăng Độ Vũ đạp mạnh phanh, xe Jeep đột nhiên như nảy lên, một đàn bò trắng thoi nhàn nhã, băng ngang qua xe hắn.

Ấn Độ là nước có nhiều trâu bò nhất trên thế giới, đạt tới ba trăm triệu con, chỉ kém hơn một chút nửa số dân.

Trong mắt giáo đồ Ấn Độ giáo[1], trâu bò là tượng trưng cho sự sinh sôi, Hằng hà được cho là thanh tẩy từ trong miệng trâu chảy ra, đương nhiên cũng là thánh khiết vô cùng.

Đội đàn bò đi qua, trì hoãn tầm mười lăm phút, Lăng Độ Vũ tiếp tục hành trình, hắn nhiều ít thì có lo lắng, không thể tới Varanasi trước 5:00 giờ, hắn liền không thể tại trước khi trời tối đến được doanh địa[2] khai thác. Thứ nhất là từ Varanasi tới doanh địa còn cần một khoảng thời gian chạy xe, nguyên nhân khác là nơi khai thác hẻo lánh, ngay cả dù có bản đồ Trầm Linh cho hắn, cũng không phải dễ dàng tìm được như vậy.

Hoặc là phải thay đổi hành trình. Đêm nay ở lại Varanasi, sáng mai mới xuất phát tới hội họp cùng Trầm Linh.

Đang lúc hoàng hôn, thánh thành Varanasi đã ẩn hiện tại phía trước, trong ánh hoàng hôn, mệnh mang một vẻ trang nghiêm.

Trên đường người đi lại càng lúc càng nhiều. Đại bộ phận đều là hướng Thánh thành tiến tới, bọn họ thần sắc đoạn chính, tràn ngập biểu tình hướng về nơi đây, khiến cho tốc độ của hắn càng thông thả.

Có chút người Ấn Độ lại tụ thành từng đoàn quỳ xuống, lễ chậm như sên hướng phía thánh thành mà đến.

Lăng Độ Vũ đối với tình cảnh này nổi lên cảm giác quen thuộc.

Lúc nhỏ ở Tây Tạng, các hành hương giả, tràn ngập tại trên các con đường lớn nhỏ đi thông cung điện Potala[3].

Varanasi nằm tại trung du Hằng Hà, là giữa hai dòng sông ‘Wala Na[4]’ cùng ‘Assi[5]’. Ấn Độ giáo đồ coi nơi đây là địa phương tối tiếp cận thần thánh, trong cuộc đời ít nhất tới nơi này hành hương một lần, nếu càng hơn thế là quy thiên[6] ở đây, thì càng mong thần quyền sung. Phía bắc thành phố Sarnath[7] tục truyền là địa phương Thích Già Mâu Ni[8] (Buddha) giảng đạo, cho nên Varanasi còn được xưng là “Ấn Độ chỉ quang.”

Vượt qua dặm đường hơn ba cây, đi mất hơn một giờ, xe Jeep của Lăng Độ Vũ chậm rãi vào thành.

18:00 chiều, nhật chiếu tây sơn. Trong thành người nhiều, trâu bò nhiều, trên đường xe bò lại càng đông đúc, Lăng Độ Vũ từng tắc từng tắc đi tới, thời gian thật bất hảo, lại có thể gặp đúng ngày đại tiết gì đây.

Thánh thành không hổ là trung tâm tông giáo Ấn Độ, cứ ngàn bước lại thấy một chùa miếu cổ kính, phong vị xưa cổ, thạch điêu tinh mỹ, đạt dào bầu không khí thần thánh, như chính thể hình ảnh thu nhỏ của cả văn minh Ấn Độ.

Khí vị nhang đèn, mệnh mang trong không khí.

Đường lớn hẻm nhỏ, đầy các vật kỷ niệm mang các loại sắc thái tông giáo, thanh âm rao bán, cò kè mặc cả, hết sức nhộn nhịp. Ấn Độ dân địa phương đã nhiều, lại thêm các du khách mộ danh mà tới, càng là náo nhiệt.

Xe của Lăng Độ Vũ, đi ngay phía sau hai đoàn xe của du khách Nhật Bản, một đám người Ấn Độ, theo sát bên xe, chờ thời khắc du khách xuống xe.

Nhiều lần khổ cực, Lăng Độ Vũ đã chuyển ra được con đường men theo Thánh Hà, thì lại càng kêu khổ không thôi, vừa rồi xe còn nhích lên được chút, nơi này lại là hoàn toàn không thể di động.

Bên trái là Hằng Hà mệnh mông thoáng đặng, từng bến đò tiếp từng bến, vươn dài ra giữa dòng nước nâu đỏ Thánh hà. Lúc này là hàng nghìn giáo đồ bản thổ, ngâm tắm, tẩy thân trong “Thánh thủy.”

Có chút người đáng thầy tu, đứng tại trên bến đò tụng kinh văn, chúng giáo đồ kính cẩn, từ phụ lão tới trẻ con, theo từng bước nơi thêm đá xuống dần trong làn nước.

Ngâm mình tại thánh thủy, chúng giáo đồ thi lễ cúng bái, hơn nữa tiếng nhạc thanh từ những chùa miếu gần đây, hỗn hợp cùng tiếng tụng kinh của các giáo đồ đắm chìm trong làn nước, rất có một phen kích tình.

Lăng Độ Vũ chú ý tới những tín đồ sau khi ‘tẩy rửa’ rời khỏi con sông, trong tay cầm thêm một bình lớn đựng Thánh thủy, hẳn là còn có nghi thức tế bái. Bất quá hẳn hi vọng chúng giáo đồ không nên cho Thánh thủy vào bụng, bởi vì từ bề ngoài mà xem, thánh thủy ô uế phi thường.

Hết thấy Ấn Độ, đều là vì tông giáo mà tồn tại. Lăng Độ Vũ lắc đầu, thâm nghĩ địa linh nhân kiệt, Ấn Độ dưới sơn xuyên phong thủy ảnh hưởng, biến thành dân tộc cuồng nhiệt với tông giáo như vậy.

Phía trước đám người một trận rối loạn, mơ hồ trong đó thấy được một đoàn tín đồ, tháp tùng một cá nhân, từ bờ sông, hướng theo phương Lăng Độ Vũ đang mắc kẹt đi tới.

Những người cạnh bên tới tấp cúng bái, người tới đương nhiên là linh tự tông giáo được hết mực tôn sùng.

Đoàn người gần gần tiếp cận, Lăng Độ Vũ vận đủ mục lực, chỉ thấy dẫn đầu đoàn lễ hành, là một lão giả ý khí hiên ngang, thân hình gầy mà thẳng cao.

Lão đi qua địa phương nào, tất cả mọi người đều cúi xuống bái phục.

Lão xem ra rất già, ít nhất đã ngoài tám mươi tuổi, song nhìn bước tiến cùng tinh thần, lại khiến người cảm thấy tinh lực dồi dào, tràn ngập sức sống thanh niên.

Thân thể ngăm đen, chỉ đeo một chiếc khố nơi hạ thân, người để trần, đặc biệt là bụng cùng chân là màu đỏ, nâu của bùn, khiến người liên tưởng tới lão vừa rồi tiến hành nghi thức tẩy rửa trong Thánh hà.

Lão nhân không có khăn trùm đầu, tóc khá dài, tại đỉnh đầu thành một búi, giống như đỉnh một chụp mũ trên đầu, tươi sáng chói mắt, trên môi cùng dưới cằm, râu thô dày xoắn quăn nâu nhạt, nhìn lên cốt cách tráng kiện hữu lực, một đôi mắt cũng là thanh triệt ôn hòa, trong ánh nhìn sáng hiện nét tinh xảo.

Đi tới thì có hơn ngàn người, nhưng Lăng Độ Vũ vừa liếc thấy lão, ánh mắt tái không thể thoát ra.

Thần thái phong phạm của lão hoàn toàn hấp dẫn tâm thần Lăng Độ Vũ. Hẳn cảm ứng được lực lượng tinh thần khổng lồ vô cùng của lão.

Lão giả đi tới bên trái Lăng Độ Vũ 10 yard, vòng thân, thẳng tắp ngay hướng xe Jeep của Lăng Độ Vũ đi đến.

Lăng Độ Vũ lại càng giật nảy.

Lão giả là đứng đầu đoàn người, dưới lão đái động, đám người nguyên lai đi theo lão, thành ra hướng chiếc xe của Lăng Độ Vũ mà tới.

Lăng Độ Vũ không giải thích được nhìn lão cùng đoàn người tháp tùng mà tới, bọn họ thành một hình tam giác từ từ tiếp cận, mà đỉnh tam giác, chính là lão giả khí phách nhiếp nhân. Lão giả vẫn đi cho tới trước cửa xe Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ hạ tấm thủy tinh, nhìn lão giả tại ngoài xe. Hắn phát giác hoàn toàn không có được tư tưởng gì.

Tâm linh của hắn như là một mảnh hư bạch, cũng lại vô cùng tràn đầy.

Lão giả ánh mắt thâm thúy vô cùng, như biển rộng vô biên vô bờ, lấp lóe quang mang trí tuệ, như xuyên thấu vào thâm sâu nội tâm Lăng Độ Vũ.

Tại lão vừa thoáng nhìn, Lăng Độ Vũ cảm giác cả thân thể xích lỏa[9], hình như không có điều gì có thể ẩn dấu dưới mắt lão.

Lăng Độ Vũ tự là bất phàm, cũng có chút ứng phó không kịp.

Lão giả nét mặt lộ ra vẻ cười hiền từ động lòng người, thanh âm trầm thấp hùng tráng, theo Tạng ngữ[10] mà Lăng Độ Vũ tối quen thuộc cất tiếng: “Huynh đệ của thần! Thần hội để chúng ta gặp lại!”

Lăng Độ Vũ nghe được thanh âm trái tim mình cấp tốc nhảy lên.

Lão giả khuôn mặt nghiêm nghị, ngẩng đầu vọng nhìn không trung, tâm thần cũng bay tới vô hạn thiên ngoại, một hồi lâu mới tiếp dẫn đám người, trở lại nguyên lộ, dần dần đi xa.

Lăng Độ Vũ ánh mắt truy theo, tầm mắt lại đã bị người đông mật như kiến ngăn cản, tái nhìn không thấy cử động kì quái gì của lão giả, bốn phía mọi người kỳ dị ánh mắt đều hướng tới Lăng Độ Vũ, hắn nghe được trong đám người đấy, có người nói: “Kỳ quái, Lan Đặc Nạp thánh giả trước tới nay không có cử động như vậy.”

Xe lại tiếp tục lăn bánh không trở ngại, xem ra là vì đoàn người vừa rồi thông qua quốc lộ, trở tắc tới giao thông.

Lăng Độ Vũ theo phản xạ điều kiện lái xe, trong lòng nhưng lại đắm chìm trong suy nghĩ về Lan Đặc Nạp Thánh giả.

Lão đến tốt cùng là có ý tứ gì? Lão nhìn trúng điều gì ở Lăng Độ Vũ?

Xe chạy được nửa giờ, đi tới một khách sạn năm sao ven sông.

Đêm nay, hắn phải ở chỗ này nghỉ ngơi rồi!

Một giờ sau, Lăng Độ Vũ rửa mặt xong, mặc một chiếc bò mỏng, đi đến nhà hàng trong khách sạn.

Lăng Độ Vũ thoải mái bước vào cửa, một người tiếp tân chào đón: “Tiên sinh, đã đặt bàn hay không?”

Lăng Độ Vũ lắc đầu.

Người hầu bàn nổi lên biểu tình xin lỗi, lễ phép nói: “Ngài có thể đợi một hồi được không?”

Lăng Độ Vũ đang định trả lời, một quản lý đã tới hỏi: “Ngài phải chăng là Lăng Độ Vũ tiên sinh?”

Lăng Độ Vũ có chút kinh ngạc gật đầu.

Quản lý tươi cười khom người nói: “Quý hữu đang tại quý tân phòng chờ ngài, xin mời theo tôi!” Nói rồi dẫn đường đi trước.

Lăng Độ Vũ trời không sợ đất không sợ, không chút do dự bước cùng, trong lòng tự hỏi: sẽ là ai chứ? Chẳng lẽ là Trầm Linh? Hắn hẳn là không thể thoát ra khỏi núi việc khai thác, nhàn rồi mà đến nhà hàng để gây cho hắn sự kinh hỉ này.

Quản lý dẫn hắn tới một gian phòng cách biệt, một chiếc bàn dài, hai đầu thấp nền, bộ đồ ăn bằng bạc, ở giữa là lọ hoa tươi, không khí một bầu lãng mạn.

Bàn dài, chủ vị tại một đầu. Ngồi ở đấy là nữ tử với hoa phục Ấn Độ truyền thống.

Lăng Độ Vũ vừa thấy, thì ngạc nhiên, hỏi: “Gì? Là cô?”

Nữ tử nét mặt lạnh thanh tú, thu hồi vẻ tươi cười động lòng người lại, nói: “Mời ngồi!”

Nguyên lai đúng là nắm trong tay mấy đồ trường lớn, được xưng Đại tiểu thư, Hải Lam Na.

Lăng Độ Vũ không chút khách khí ngồi ở một chiếc ghế, nhìn tới chỗ Hải Lam Na.

Hải Lam Na đầu chít khăn lam sắc, phối với chiếc quần lụa hoa mỏng màu xanh nước, dưới ánh nến chập chờn, thần bí không thể tả.

Hải Lam Na thản nhiên nói: “Tôi đã vì anh chuẩn bị một món chay tinh mỹ, ở tại thánh hà tiết sáu năm một lần này, anh sẽ không phản đối chứ?”

Lăng Độ Vũ làm ra biểu tình tùy ý, trong lòng có một loại ý nghĩ, Hải Lam Na là bởi vì không muốn có người trước mặt nàng ăn thịt, mới biểu lộ vẻ chăm sóc thể chẳng.

Người hầu bàn đem lên món chay cùng pizza, rồi rời phòng. Bên trong chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bên trái là một cửa sổ thủy tinh lớn, có thể nhìn vọng ra Hằng hà.

Đền được trên mặt sông di động, đông đảo tín đồ đang tiến hành nghi thức tông giáo.

Lăng Độ Vũ nhìn thấy mặt bàn trước mặt Hải Lam Na trống trơn như không, nước cũng không có một chén, ngạc nhiên nói: “Bữa cơm của cô đâu chứ?”

Hải Lam Na bình tĩnh nói: “Hôm nay là ngày ta đoạn thực, không nên khách khí.”

Lăng Độ Vũ bưng tỉnh nói: “Ồ! Nhanh thật, là đã tới thời khắc trăng tròn.”

Khó trách Hải Lam Na luôn tâm tĩnh cùng nhẹ nhàng thanh thoát như vậy. Người tu luyện yoga, lựa chọn thời khắc trăng tròn cùng trăng non thì đoạn thực, không ăn thực vật cùng nước trong, bởi vì bọn họ tự nhận làm thế để đối kháng với ảnh hưởng lực của mặt trăng tới nhân, thân, tâm.

Nguyệt cầu dẫn lực, ở hai thời gian này đạt tới cực mạnh, bởi vì mặt trời, ánh trăng, địa cầu tại cùng trên một đường thẳng, tạo thành trên hải triều rút mạnh. Thân thể người bảy mươi phần trăm là phân tử nước, nguyệt cầu ở hai thời khắc này, đồng thời ảnh hưởng tới “hải triều” trong cơ thể con người.

Theo nghiên cứu, trăng tròn cùng trăng non ba ngày sau, nguyệt cầu dẫn lực bả phân tử nước tại nhân thể hấp tới não bộ. Biến hóa dị thường này, hình thành âu lo, bất an, tăng cường xúc động tâm tình. Có một phái khác lại lý luận, cho rằng mặt trăng ở hai thời gian này, ảnh hưởng khí áp, cứ thế sinh ra ảnh hưởng lan tỏa, dẫn tới huyết áp trong cơ thể người lên xuống cùng tuyệt thể bài tiết, kết quả đương nhiên ảnh hưởng tới tình tự của người.

Thủ đoạn yoga chính là thông qua khống chế thân thể vật chất, đạt tới khống chế tinh thần, cho nên trước ba ngày trăng tròn cùng trăng non, những giáo đồ yoga hội tiến hành đoạn thực, giảm bớt thủy phân trong thân thể, chính là đạo lý thể.

Lăng Độ Vũ không chút khách khí, gục xuống nhai ngấu nghiến. Hải Lam Na hứng thú nhìn hấn ăn.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Cô đường xa tới đây, thiết yến chiêu đãi, phải chăng là trong lòng không phục khí, tưởng muốn sư thân[11] ta một lần? Lấy rằng hoàn rằng[12]!”

Hải Lam Na trên mặt thoáng hiện hai ráng mây hồng, càng thêm diễm lệ, hiển nhiên là hồi tưởng tới tình cảnh đêm đó, một hồi thần sắc mới hồi phục tỉnh không sóng gợn, tránh né không đáp mà trả lời: “Lần này là có chuyện muốn thỉnh cầu.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, nói: “Cô...”

Hải Lam Na nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không phải ta, ta đại biểu một người rất đặc biệt tới thỉnh cầu các anh.”

Lăng Độ Vũ bị nàng lộng cho hồ đồ, chỉ chỉ tự mình nói: “Chúng ta.”

Hải Lam Na gật đầu nói: “Đúng vậy! Là các anh!”

Lăng Độ Vũ trầm mặc. ‘Các anh’ đương nhiên là chỉ hấn cùng Trần Linh. Chẳng lẽ nàng cũng giống như Vương tử mơ tưởng tới ‘vật’ mà bọn hấn đang khai quật? Hấn thật sự không muốn mang mỹ nữ ngọc khiết bằng thanh trước mắt, mà gắn kết lại với sự tham lam.

Hải Lam Na dưới ánh mắt sáng quắc của Lăng Độ Vũ, vẫn như cũ không thẹn lương tâm lạnh tỉnh tự nhiên, chậm rãi nói tiếp: “Yên tâm đi! Ta đại biểu cho người mà cùng vương tử là hai nhân vật hoàn toàn bất đồng, vô luận các anh đào được bảo vật hoặc là thứ gì tại thế tục rất đáng giá, người cũng sẽ không sờ đến.” Đương khi nàng nhắc tới người đại biểu nọ, thần sắc tự nhiên lộ ra sự sùng kính cao độ.

Lăng Độ Vũ ngây ngẩn, chăm chú nhìn vẻ mặt mỹ lệ của nàng, không giải thích được hỏi: “Vậy hần là thỉnh cầu gì?”

Hải Lam Na thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ là phụ trách truyền lời cho người ấy.”

Lăng Độ Vũ tĩnh tâm chờ đợi, Hải Lam Na có loại đặc chất yên lặng trữ tính, khiến người ở cùng nàng, cảm thấy hết thấy đều là như thế bình hòa, an tĩnh, tốt đẹp.

Hải Lam Na tiếp tục nói: “Người ấy nói: người chỉ muốn đi tới nhìn một cái, chính như vậy đã là nhiều lắm, tuyệt sẽ không mang đi bất cứ vật gì dạng vật chất.”

Lăng Độ Vũ trong đầu trống rỗng, hần không biết vật mà Trầm Linh muốn phát quật, làm thế nào cũng không thể phán đoán được gì, sự tình càng lúc càng không đơn giản. Vương tử cũng có thể nói thông qua hành vi dị thường của Trầm Linh, phỏng chừng lão Trầm chí không tại dầu lửa, từ đó mà yêu cầu chia một chén canh.

Hải Lam Na đại biểu người kia, tựa hồ biết được so với vương tử càng sâu rõ hơn, hần thỉnh cầu lại càng là kỳ quái. Đến tột cùng sự việc là ra sao?

‘Không lấy vật gì dạng vật chất?’ đối lại chính là: ‘Có thể lấy vật phi vật chất gì đấy’, vậy đó lại là vật gì. ‘Tinh thần’ chính là phi vật chất, chẳng lẽ là thâm nhập xuống lòng đất lại có quan hệ gì đến điều đấy?

Hải Lam Na thấy Lăng Độ Vũ khổ khổ suy tư, tiên phát chế nhân nói: “Không nên hỏi ta, ta cũng không biết đó là ý tứ gì, không ai có thể minh bạch ý người ấy.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Hần là ai?”

Hải Lam Na nói: “Bây giờ còn không thể nói.”

Lăng Độ Vũ trong lòng có chút bất phần, trầm giọng nói: “Thỉnh cầu của cô, vì sao không trực tiếp nói với Trầm Linh...” cười nhẹ rồi tiếp: “Ta xem hần sẽ không cự tuyệt yêu cầu của Đại tiểu thư cô, vô luận là yêu cầu bất hợp lý thế nào.”

Hải Lam Na nét mặt lại tái hiện sắc hồng, cúi đầu nói: “Anh cùng người ta đại biểu, đều là người phi phạm, ta nghĩ hai bên đều sẽ minh bạch đối phương.”

Nàng nói như vậy, Lăng Độ Vũ cũng biết Hải Lam Na thực sự chỉ là người truyền lời, nàng tư thái động lòng nhân, kích động Lăng Độ Vũ, khiến cho hần từng bước bức tới, hỏi: “Vậy cô tại sao không trực tiếp tìm Trầm Linh?”

Hải Lam Na ngẩng khuôn mặt thanh tú, đôi mắt thâm triệt thanh mỹ, vừa tiếp xúc tới ánh mắt sáng thấu tâm linh của Lăng Độ Vũ, không địch lại được mục quang bức người ấy, thanh âm lại nhỏ như muỗi nói: “Ta sợ gặp hần! Mà anh là hảo bằng hữu của hần.”

Lăng Độ Vũ mừng rỡ hỏi: “Sợ cái gì? Sợ phải lòng hần sao?”

Hải Lam Na không liệu được Lăng Độ Vũ đơn đao bức thẳng như vậy, dững khí như tiêu mất, mặt lại càng hồng, đầu lại càng cúi thấp.

Lăng Độ Vũ mỉm cười không nói, thưởng thức thần thái nữ nhi động lòng người của đối phương.

Phỏng chừng như dài tới mấy phút, Hải Lam Na mới dững cảm ngắc đầu lên, mặt hồng thối lui, kiên định nói: “Đúng vậy! Anh nói rất đúng, bởi vì ta trong lòng không thể có ái, không thể tái tiếp nhận bất cứ tình ái nào bên ngoài nữa.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi: “Cô đã kết hôn rồi?”

Hải Lam Na khuôn mặt hồi phục tĩnh lặng như mặt sông, lắc đầu phủ nhận.

Lăng Độ Vũ cười lớn: “Nếu là hoa chưa có chủ, cô có thể nào phong bế môn lộ cấm người khác truy đuổi, cô sợ yêu hấn, tỏ vẻ cô đối với hấn có đại hữu tình ý.”

Hải Lam Na lắc đầu nói: “Đây là rất khó giải thích, ta cũng không muốn bàn tới.”

Lăng Độ Vũ nói: “Vậy cô tại sao lại tìm ta, chẳng lẽ ta không có hấp dẫn lực sao? Cô không sợ ta sao?”

Hải Lam Na nhuỷ thanh nói: “Lăng tiên sinh!” nàng ngữ khí tràn ngập vị khấn cầu, khiến từ ngữ lẳng lẽ đối phương dụng, bỗng chốc hóa thành vô hình.

Lăng Độ Vũ thở ra một hơi, nói: “Được rồi! Chuyện này ta không thể tác chủ, để ta bàn với Trầm Linh rồi nói lại.” Đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Hải Lam Na ngồi trầm mặc không nói.

Lăng Độ Vũ chính vừa muốn rời đi, Hải Lam Na nói: “Giả là các anh cần tư kim, vô luận bao nhiêu ta cũng thể xuất ra.”

Lăng Độ Vũ rời đi chiếc bàn được một đoạn, đi tới trước người Hải Lam Na, cúi đầu xuống, nhìn tới khuôn mặt mỹ lệ của nàng nói: “Cô nếu nguyện đưa tiền, ngày đó vì sao muốn thắng tiền Trầm Linh.”

Hải Lam Na cười e thẹn: “Ta cũng không biết vì sao phát triển tới tình huống như thế, ta vốn là định thua cho hấn khoản đại bút ấy.”

Lăng Độ Vũ ngẩn lên, lập tức cười ha hả, xoay người hướng tới cửa đi ra, để lại Hải Lam Na sau lưng.

Một đường trở về phòng, tâm thần của hấn vẫn đang tại trên người Hải Lam Na. Đêm đó tại casino thì, Hải Lam lật bài là 3 con K, chính là thua nhiều thắng ít so với 3 con Át của Trầm Linh, xem ra lời nàng không phải là giả, chính là tạo hóa trêu người, nàng tối hậu lại lật lên là con K cuối, trở thành tứ quý, thắng cục đồ đấy.

Hấn lại nghĩ tới đề bài còn chưa lật của Trầm Linh, có chút hối hận lúc này không có thừa cơ hỏi Hải Lam Na, bắt quả vậy cũng tốt, để việc đó trở thành điều của riêng hai người bọn họ.

Đi tới trước cửa phòng, trong lòng chợt động, ngừng lại.

Ánh mắt của hấn nhìn lên đoạn tóc rơi trên nền, hấn đi ra thì, đã bứt một sợi tóc, dùng chút nước miếng dán ngang khe cửa, là thẻ bài để phát hiện ‘kẻ đột nhập gây rối’, giờ này tóc rớt, biểu hiện có người từng tiến vào phòng.

Hấn do dự một lát, rốt cuộc cứ như thường đẩy cửa tiến vào, cảnh giác lên tới cao độ.

Cơ hồ đồng thời, một giọng nữ quyến rũ vang lên: “Đã trở về rồi sao?” tựa như giọng thê tử hoan nghênh khi tượng phu tan tằm về nhà.

Vân Ti Lan yên ổn ngồi ở một chiếc sofa trong phòng, tay trái ưu mỹ đưa lên miệng một điếu xì gà, hút nhẹ một hơi, nhẹ nhàng thở ra, khói thuốc tại trước khuôn mặt xinh đẹp của nàng mờ ảo, hấp dẫn con mắt, hấp dẫn một vẻ dã tính cùng thách thức.

Nàng mặc chiếc quần cùng khăn trùm đầu đều ánh vàng tơ, áo khoác kiểu tây có điểm nam tính hóa, ở trong là áo sơ mi tơ tằm màu trắng bạc, cổ đeo một chuỗi trân châu, quang hoa chói mắt, đôi chân thon dài đan chéo lên nhau, trong cao nhã có pha mỹ lực động lòng người. Nàng nói chuyện thì, hai khóa khuyên tai hình bán nguyệt nhẹ nhàng rung động, khiến người ngẩn ngơ.

Lăng Độ Vũ hít một hơi sâu dài, nói: “Nếu ta là kẻ săn tìm ngôi sao, nhất định sẽ không tha cho cô.” Ánh mắt của hấn lúc này mới có dư thời gian đánh giá tới chiếc băng ghi âm ở trên chiếc bàn trước mặt nàng.

Vân Ti Lan thật sâu lại hít một hơi thuốc, cười nói: “Đa tạ hảo ý, nhưng không cần, người nào không biết Vân Ti Lan là ngôi sao xinh đẹp tới nổi tiếng của Ấn Độ, là nữ hoàng điện ảnh của năm.”

Lăng Độ Vũ ngậy người ngẩn ra, rồi lắc đầu phì cười, quay lại đóng cửa, tại chiếc sofa đối diện nàng ngồi xuống.

Hai người ánh mắt nhìn nhau.

Vân Ti Lan lộ ra thần sắc thương thức, nói: “Anh là nam nhân rất hấp dẫn.”

Lăng Độ Vũ đáp lễ: “Cô là nữ nhân khiêu gợi quyến rũ.”

Vân Ti Lan nở nụ cười động lòng người, thanh âm quyến rũ nói:

“Anh còn chưa chân chính nếm thử tư vị của ta, nếu không những lời này của anh, tất càng thêm biểu đạt cảm xúc.”

Lăng Độ Vũ nuốt “ợc” một cái, chỉ cảm thấy yết hầu có chút khô khan, dạng như Vân Ti Lan chủ động khôu gợi, thì rất khó kháng cự.

Lăng Độ Vũ cảm thấy cần phải thay đổi đề tài, chỉ tới băng ghi âm nói: “Cô không phải đặc biệt tới để mở nhạc cho ta thưởng thức đấy chứ?”

Vân Ti Lan thản nhiên nói: “Ta muốn cho anh nghe, so với nhạc của Bach hay là Beethoven càng động lòng người, đây là thanh âm mỹ diệu của anh cùng vị bằng hữu đại thám hiểm gia.”

Lăng Độ Vũ động tác ngưng trụ, trầm giọng nói: “Cô muốn thế nào?” Hắn suy nghĩ cực nhanh, lập tức biết được chuyện gì xảy ra.

Vân Ti Lan nói: “Quả nhiên là Lăng Độ Vũ, một nhân vật mà các thế lực hắc ám thúc thủ vô sách, không sai, đêm đó vương tử muốn ta theo dõi các anh, tại ngoài cửa sổ nghe lén hai người nói chuyện. Ta cũng nghĩ không ra, chỉ mới liếc mắt nhìn anh, thì liền để cho anh phát giác. May là ta đã ghi lại lời hai anh.” con mắt nhìn về phía máy ghi âm, rồi nói tiếp: “Đây là băng ghi âm, tính là ta dâng lễ diện kiến các anh vậy!”

Lăng Độ Vũ không giận mà cười, thoải mái ngồi trên ghế sofa, nói: “Cô đến tới cùng muốn thế nào?”

Vân Ti Lan vươn người về trước, mỉa hoặc nói: “Anh biết rồi, giả thiết băng ghi âm này giao tới tay vương tử, hậu quả sẽ là thế nào?”

Ngực cổ áo sơ mi rất thấp, như vậy hiện trước mặt, Lăng Độ Vũ ánh mắt tự nhiên nhìn vọng sâu vào rãnh lõm nơi ngực nàng.

Trước mắt kỳ cảnh chợt tiêu, nàng thân thể mềm mại đứng lên, một thân lưng thẳng, bộ ngực cao vút, run rẩy, giống như là xuân quang kéo tới, càng làm người thêm mơ tưởng.

Nàng thật là đại khắc tinh của nam nhân, giờ tay nhấc chân, đều khiến tâm thần đối phương hấp dẫn vào.

Lăng Độ Vũ phát giác tự mình không có cách nào phát ra sự phản nộ đối với nàng.

Lăng Độ Vũ hít một hơi, nói: “Nói đi”

Vân Ti Lan im lặng chỉ chốc lát, trầm giọng nói: “Ta muốn anh giết cho ta một người!”

Lăng Độ Vũ cau mày nói: “Cô cho ta là ai, chức nghiệp là sát thủ?”

Vân Ti Lan nói: “Không, ta biết anh không phải người như thế, ta trên tay có rất tường tận tư liệu về anh, người này anh tuyệt không phản đối giết.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Là ai?”

Vân Ti Lan nói: “Vương tử! Ta muốn anh giết hắn, tại ngay trong khi khai quật vật lên, giết chết hắn?”

Lăng Độ Vũ sững ra, ngạc nhiên hỏi: “Cái gì? Cô không phải là công tác vì hắn sao?”

Vân ti Lan cười gằn, trong tiếng cười khắc sâu bi phẫn, đầy thù hận nói: “Ta không chỉ là vì hắn công tác, mà còn là tình phụ của hắn, vật vui đùa của hắn, công cụ nịnh bợ chủ yếu của hắn”

Lăng Độ Vũ búng tỉnh hiểu ra, tại casino lần trước gặp Vân Ti Lan, cảm thấy cũng không phải là trùng hợp. Nàng là phụng mệnh vương tử, tới giám thị Trầm Linh, khó trách người của casino e sợ uy thế của nàng như thế, người nào dám trêu vào chỗ dựa cường ngạnh của nàng.

Trong lúc nhất thời lặng im không lời.

Lăng Độ Vũ phá vỡ cục diện, hỏi: “Cô tới đây như vậy, không sợ vương tử biết sao?”

Vân Ti Lan ngạo nghễ đáp “Ta đối với hắc thái hữu dụng, trừ phi phạm vào tối kỵ của hắc, hắc sao quản ta làm gì. Huống chi, hắc còn muốn ta dùng sắc dụ khống chế anh.” Nói xong thân thể mềm mại khẽ vươn, làm ra tư thái động lòng người, ngăn đầu cấp cho Lăng Độ Vũ một cái hôn gió.

Lăng Độ Vũ trái tim như điện giật nhảy vài cái, thở dài nói: “Giết hắc, đối với cô có chỗ tốt gì, không có chỗ dựa vững chắc, cô còn có thể hoành hành vô kỵ chăng?”

Vân Ti Lan lần đầu cúi đầu, buồn bã nói: “Anh biết không? Ta từ mười lăm tuổi, liền đã nghĩ tới giết hắc, hắc là cừu nhân giết cha ta.”

“Mẹ ta sanh ta thì vì sanh khó mà chết, khi ta bắt đầu hiểu chuyện, nhà của ta đều là tại trên đường, ba ta đưa ta từ Nam Ấn Độ, lưu lã cho tới Bắc Ấn Độ, chúng ta ăn trộm, ăn xin, lừa đảo, gì cũng làm qua, chính là ăn không đủ, ngủ không ngon, nếu người không từng kinh lịch qua cuộc sống như thế, thì sẽ không thể hiểu được. Ta học được rất nhiều thứ, học thế nào tự bảo vệ mình, như thế nào mở khóa, ăn trộm vật, đánh nhau. Ta cùng cha hai người nương tựa mà sống.”

Vân Ti Lan chợt ngừng mạnh đầu lên, nói: “Không! Ta không muốn nói, anh cũng không có hứng thú nghe, có đúng không?”

Lăng Độ Vũ ôn nhu nói: “Kể ngược, cứ nói cứ nói! Ta đang lưu tâm nghe!”

Hắc thanh âm ôn hậu nhã nhặn, khiến người cảm thấy một sự tin cậy thật lòng.

Vân Ti Lan ánh mắt hồi ức, nói: “Ta không thể quên, đến chết cũng không quên, đó là một trận mưa lớn lúc hoàng hôn, ba ba đứng ở nơi đó, một chiếc xe phòng[13] lớn đi trên đường, ba ba cứ thế ngã trên nền đường, phụ cận mặt nền tất cả đều là máu, máu, máu...”

Vân Ti Lan nét mặt tràn đầy biểu tình, có thể thấy được lúc ấy cú shock khắc sâu thế nào.

Vân Ti Lan trầm giọng nói: “Một kẻ từ trên xe đi ra, một cước đá vào trên thân người, nguyên rửa: ‘Tiện dân thích chết, lại dám cản trở đường đi của ta.’ Ta muốn chạy tới liều mạng, nhưng có người ngăn ta, nói cho ta biết kẻ nọ chính là vương tử, hừ! Chính là vương tử!” Ngữ khí của nàng đầy hận ý, khiến người không rét mà run.

Lăng Độ Vũ nói: “Nếu cô với hắc có chuyện như vậy, vì sao lại ở bên hắc.”

Vân Ti Lan phóng túng cười rộ lên, nước mắt nhưng lại không ngừng rơi, một hồi lâu tiếng cười mới đình chỉ, chậm rãi nói: “Mười bảy tuổi thì ta thi vào được một trường huấn luyện diễn viên, tạo hóa trên người, nguyên lai đó là một trong những xí nghiệp của vương tử. Một ngày hắc đến xem xét, nhìn trúng ta, sự việc sau này anh có thể tưởng tượng, hắc nâng đỡ ta, làm ta trở thành thần tượng ngàn vạn người hâm mộ. Chính là mỗi ngày ta đều muốn giết chết hắc, nhưng giết hắc xong, ta hết thấy cũng xong rồi, thủ hạ của hắc tuyệt không tha cho ta, ta không muốn lại như cuộc sống trước kia, đó là ác mộng cùng kinh nghiệm đáng sợ.” Giọng nói của nàng mặc dù bình tĩnh, nhưng lại thâm sâu như biển rộng là bất đắc dĩ cùng hận ý đối với thân mình.

Vân Ti Lan nói: “Cho nên khi biết anh là nhân vật như thế nào thì, ta lập tức nghĩ tới thỉnh cầu anh giết hắc, chỉ có hắc chết đi, ta mới có thể chân chính mà sống, tự mình quyết định cuộc sống của mình.”

Lăng Độ Vũ nói: “Giết người như thế ta tuyệt bất nương tay, vấn đề tại sao lại phải tại khi khai quật, mà không phải trước.”

Vân Ti Lan đứng dậy, đi tới trước người Lăng Độ Vũ, cho đến hai chân đụng tới đầu gối hắc mới quỳ xuống, một đôi ngọc thủ ấn trên bắp chân hắc, đôi môi thơm giống như chuồn chuồn chạm nước hôn nhẹ đôi phương, mỉm cười nói: “Kể ngu! Anh thái không rõ vương tử, người này cho tới bây giờ không tuân thủ lời thề gì, tuyệt sẽ không bỏ chỗ tốt phân cấp cho bất luận kẻ nào, chỉ cần hắc nắm giữ được hết thấy những gì các anh biết, các anh liền xong rồi, cho nên anh chỉ có thể tại trước tình huống như vậy xuất hiện...” Nàng dùng bàn tay trái làm ra một thủ thế cửa nơi yết hầu, nói: “cắt đứt cổ họng hắc.”

Lăng Độ Vũ nói: “Người muốn giết hắc tất nhiên rất nhiều, nhưng mãi cho tới nay hắc vẫn như vậy mà sống tốt, cũng biết không phải là dễ dàng, việc đây còn chưa tính, vấn đề theo ta nghĩ đến, rất nhiều người

đang công tác cho chúng ta, từ công trình sư cho tới công nhân, có thể đều là hẩn phái tới hoặc chịu hẩn thao túng. Hẩn nếu là đã chết, kế hoạch chúng ta như thế nào tiến hành.”

Vân Ti Lan đứng dậy, nói: “Đây là vấn đề về thời gian. Nhớ kỹ! Vì anh, cũng vì ta, anh nhất định phải động thủ trước vương tử.” Nàng đưa tới một mảnh giấy nhỏ nói: “Cái này là số phone của ta, để có thể tìm được ta.”

Nàng tới mở cửa.

Lăng Độ Vũ quay đầu kêu lên: “Cô không phải tới sắc dụ ta sao, tại sao lại vội vàng đi?”

Vân Ti Lan quay đầu trầm giọng nói: “Hôm nay là ngày giỗ của ba ba. Ta... ta... rất thích anh” Chỉ bằng ghi âm trên bàn nhỏ, nói: “Đó là cái băng duy nhất, anh... muốn thế nào thì xử lý thế ấy...”

Thân hình động lòng người, theo cánh cửa mở, biến mất không thấy.

Lăng Độ Vũ đi tới doanh địa khai thác thì đã là 11h sáng hôm sau.

Mưa gió cùng tới, cả công trường hăm thân trong trận mưa to trắng xóa mịt mù, nhìn nghe không rõ.

Doanh địa tại hạch tâm thung lũng bốn mặt là núi cao, công trình giàn thép khổng lồ sừng sững trời cao, chẳng chịt những mạng lưới dây nhợ, xe tiến xe lui, mấy trăm công nhân đang bận bịu, cửa vào thủ vệ nghiêm ngặt.

Hẩn tại một gian nhà gỗ dựng tạm tìm được Trần Linh, người sau đang hội họp cùng một nhóm công trình sư, nghiên cứu các bước cùng trình tự công tác.

Lăng Độ Vũ tiến vào phòng họp, Trần Linh giới thiệu đơn giản, hẩn được an bài ngồi cạnh Trần Linh.

Tổng công trình sư Ellis, người Anh, có kinh nghiệm khai thác dầu phong phú, chỉ một đồ hình lập thể trên bàn hội nghị, nói: “Đây là thung lũng Wala Na, điểm khai thác của chúng ta, nằm tại trung tâm thung lũng.”

Mọi người gật đầu tỏ vẻ rõ ràng.

Ellis nói tiếp: “Chúng ta thông qua phân tích địa hình, thăm dò thụ cảm từ xa (remote sensing), cùng tra xét các tư liệu liên quan, đối với tổ chức địa tầng, đã có nhất định kết luận.”

Mọi người lộ ra thần sắc chú ý.

Lăng Độ Vũ cảm thấy hứng thú, khai thác dầu lửa là một việc phi thường không đơn giản, phải căn cứ kết cấu cùng biến hóa của địa chất, quyết định phương pháp khoan giếng, mới không đến nỗi đổ công nhiều mà đạt được ít.

Ellis nói: “Việc này nên để tiến sĩ Wei giải thích.”

Tiến sĩ Wei là người Mỹ tầm hơn bốn mươi tuổi, vóc người thon gầy, trên mặt là râu rậm, tướng mạo tinh minh, nói: “Thẳng thẳng mà nói, thung lũng Wala Na không phải là địa phương tốt để khoan giếng, cấu tạo bề mặt ở đây phi thường phức tạp, với những nham thạch trầm tích là chính, nhiều tầng nhiều lớp cao thấp uốn lượn, lại thêm địa tầng cứng rắn, muối tinh cứng đờ vỡ dày đặc đan xen ở phía trong.”

Lăng Độ Vũ nghe đến đây đầu cũng như to ra, đây là những từ ngữ phi thường chuyên môn, để bọn hẩn nghe mà như lạc trong vùng sương mù.

Trần Linh trầm giọng hỏi: “Việc này đối với khoan giếng sinh ra hậu quả gì?”

Tiến sĩ Wei đáp: “Bởi vì địa tầng phức tạp, nên trong quá trình khoan giếng, có thể gặp phải rất nhiều tình huống không thể đoán trước. Giống như là thành giếng dễ dàng đổ sập, phát sinh những lỗ thủng ác tính hoặc khí phun ra, những cột trụ chống đỡ áp lực địa tầng cho thành giếng rất khó khăn, lòng giếng có thể co lại, cứ thế tạo thành đủ loại sự cố ngoài ý muốn...”

Một vị công trình sư khác quốc tịch Ấn Độ ngắt lời: “Việc này cũng khiến cần phải thay đổi nhiều loại hình mũi khoan, làm chậm tiến độ công trình. Lại thêm khoan giếng thì địa tầng sụp đổ, phát sinh ngoài ý muốn, lòng giếng khoan sinh ra ô nhiễm nghiêm trọng, sẽ phá hủy, ăn mòn các thiết bị máy móc.”

Tổng công trình sư Ellis tiếp lời nói: “Còn có một vấn đề lớn nhất, chính là để công nhân tác nghiệp phi thường khó khăn, nhất là Trầm Linh tiến sĩ chỉ định giếng khoan phải có thể rộng để dựng được một thang máy tại trong lòng lên xuống tự do, càng đề cao chi phí lên hơn mười hai lần so với bình thường. Giả thiết độ sâu của giếng không phải là ba ngàn mét như Trầm tiến sĩ yêu cầu, tình huống có thể sẽ tốt hơn.”

Trầm Linh nói: “Đây là nguyên nhân ta dùng trọng kim mời các ông tới, tiền không có vấn đề, ta muốn biết, có phương pháp giải quyết gì không?”

Ellis đáp: “Biện pháp thì luôn có, ví dụ như chúng ta dùng dầu óc trong việc gia công sự kiên cố của thành giếng, giống như dùng những hợp chất chịu được nhiệt độ cao, dùng những chất keo gắn kết tối tiên tiến, dự bị tốt đầy đủ các loại hình mũi khoan, chọn độ nghiêng thích hợp dựng các cọc chống, dùng những vật liệu thủy tinh, hữu cơ hỗn hợp, gia tăng kích thước ống chèn...”

Chú thích:

[1] Ấn Độ giáo: đạo Hindu.

[2] Doanh địa: chỗ cắm trại của công trường, chỗ doanh trại quân đội.

[3] Cung điện Potala: Potala Palace, nằm ở Lhasa, Khu tự trị Tây tạng, đã là nơi ở của Dalai LaMa. Ngày nay là một di sản thế giới, một viện bảo tàng ở Trong Quốc, được chương trình truyền hình Mỹ Good Morning America và báo USA Today gọi là một trong ‘Bảy kỳ quan mới.’

[4] Wala Na: phiên âm là Ngõa Lạp Nạp, dòng sông Ngõa Lạp Nạp.

[5] Assi: phiên âm là A Tây, dòng sông A Tây.

[6] Quy thiên: về trời, chết.

[7] Sarnath: Lộc dã Uyển.

[8] Thích Già Mâu Ni: Phật Buddha, Phật Thích Già Mâu Ni.

[9] Xích lô: trần trường, lôa thể.

[10] Tạng ngữ: ngữ hệ Tibetan.

[11] Sưu thân: lục soát người.

[12] Lấy răng hoàn răng: nguyên phiên âm là lấy nha hoàn nha, cũng có nghĩa như nợ máu trả bằng máu, nhưng ở đây ý nghĩa nhẹ hơn, có thể dùng để nói đùa, có nợ phải đòi nợ.

[13] Xe phòng: loại xe lớn mà có phòng phía sau, đầy đủ tiện nghi như một căn phòng di động.

4. Tử Khâu Chi Mê (điều Huyền Bí Của Đồi Chết)

Lăng Độ Vũ cùng Trầm Linh ở lại phòng họp, ăn trưa.

Lặng yên ngồi ăn.

Hai người tâm tình có chút sa sút, công trình khai thác nhìn tới đúng là phi thường gian khổ.

Ngoại lo nội họa, cùng nhau bức tới.

Lăng Độ Vũ nói: “Ta nghĩ là trong bọn họ không được một kẻ tin tưởng người là muốn đào ra dầu lửa.”

Trầm Linh nói: “Khi con số tài khoản ngân hàng bọn họ không ngừng tăng cao thì còn có lo lắng gì sao!”
Đi theo nháy mắt một cái, nói: “Có tiền sai khiến quỷ ma, ta cùng bọn họ hợp ước đã rõ là cứ tuân lệnh mà làm, cứ đào ra giếng sâu, còn hết thủy không có quyền hỏi.” Rồi áp thấp thanh âm nói: “Sơn Na Tinh kia có thể là người Vương Tử phái tới giám thị, ba ngày trước mới đến đây.”

Lăng Độ Vũ thở dài một hơi nói: “Được rồi! Bây giờ tới lúc người nói ra mọi chuyện đây!”

Trầm Linh mỉm cười nói: “Đương nhiên, đương nhiên! Ta sao lại dám giấu người.”

Lăng Độ Vũ nói: “Nói đi!”

Trầm Linh khuôn mặt nghiêm nghị, nói: “Người nghe qua ‘điều huyền bí của đồi chết’ (tử khâu chi mê) chưa?”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói: “Đương nhiên nghe qua, đây là một trong những sự bí ẩn lớn nhất trong lịch sử nhân loại, thế thì có quan hệ gì với ở đây?”

Bắt nguồn của Văn minh Ấn Độ, là từ văn minh Sông Ấn, đại biểu sớm nhất cùng nặng yếu nhất chính là hai di chỉ cổ thành, mà hiện tại chính là di tích ‘Mohenjo Daro’, tỉnh Sindh, cùng thành ‘Jalapa’, tỉnh Punjab tại Pakistan. Căn cứ vào trắc định về nồng độ Carbon 14, hai cổ thành này niên đại ứng tầm 2000 năm tới 3000 năm trước công nguyên. Diện tích khoảng hai tới năm kilomet vuông, dân cư phỏng chừng là hai tới bốn vạn người. Thành thị với quy mô vừa.

Trầm Linh đứng lên, nói: “Đến đây! Để ta đưa người đi xem!”

Lăng Độ Vũ tỉnh ngộ hần sợ người nghe lén, đi theo ra con đường phía ngoài.

Tới ngoài phòng, cả hai tinh thần đầy phấn chấn.

Đại địa dưới mùa mưa hóa thành một mảnh mê mông mịt mù, được điểm dương lên cao thay thế. Thực vật ướt át dưới ánh nắng trời khúc xạ, lấp lánh sinh cơ xanh biếc, khí tức thanh tân, ngập tràn trước mặt, dôi mắt xa gần, núi cao từng dãy uốn lượn, giống như một dải bạc quẫy mình từ trên mà xuống, ẩn ước nghe được thanh âm nước chảy ỳnh ỳnh, chính là thác nước hình thành từ đợt mưa xối xả.

Lăng Độ Vũ nói: “Một địa phương đặc biệt nóng.”

Trầm Linh ánh mắt dõi bốn phương, nói: “Đây là thung lũng, bốn phía núi cao, trung gian trũng thấp, nhiệt độ khó giảm hay tiêu đi, dù kể là mặt trời xuống núi, vẫn cứ nóng bức. Người biết chứ? Chỉ là thanh lý các đồng cây cối tại khu khai thác, thì đã cần dụng hơn hai tháng thời gian.”

Lăng Độ Vũ nhìn vọng tới giàn kết cấu khung thép cao lớn tại trung ương doanh địa, xa gần là phòng xá, có hơn mười xe vận tải cùng công nhân hoạt động, thở dài nói: “Thật không đơn giản, việc này người chuẩn bị bao lâu?”

Trầm Linh điềm nhiên như không nói: “Năm năm!” Rồi tiếp: “Đi nào!”

Hai người đi tới chiếc xe Jeep mà Lăng Độ Vũ đã dùng để đến đây.

Trầm Linh lái xe ra ngoài doanh địa, tới một ngọn đồi cao, nơi này vừa vận thu hết toàn cảnh công trường dưới mắt.

Hai người xuống xe, tới một tảng đá lớn ngồi xuống.

Trầm Linh nói: “Người đối với đồi chết[2] biết được bao nhiêu?”

Lăng Độ Vũ chỉnh sửa tư liệu trong đầu sửa sang một phen, rồi nói: “Tại năm 1922 công nguyên, nhà khảo cổ học nổi danh Ấn Độ là Bana Erjen, tại một hoang đảo trung tâm sông Ấn, phát hiện có một di tích hoang tàn của thành thị viễn cổ, chính là một trong hai di chỉ của văn minh sông Ấn là ‘thành Mohenjo Daro.’”

Trầm Linh hỏi: “Người đối với niên đại cổ thành, có hay không hạ chút công phu nghiên cứu.”

Lăng Độ Vũ lắc đầu.

Trầm Linh ngửa đầu hít mạnh mấy hơi thanh tân không khí, nhắm lại hai mắt, thở một hơi thật dài, nói: “Ta thì đã từng, sự thật là, từ năm hai mươi bảy tuổi khởi đầu, đến giờ ta là đã bốn mươi mốt tuổi, chưa bao giờ có một khắc đình chỉ nghiên cứu về nó, cách từng quãng thời gian, ta tại di thành đấy tiến hành hơn trăm lần phát quật lớn nhỏ khắp nơi.”

“Theo cuốn ‘Sông Ấn văn minh’ của Wheeler, đoán định niên đại của nó là tại 2500 năm tới 1500 năm trước công nguyên, phán đoán này, là thuyết pháp tối lưu hành. Vấn đề về niên đại tạm thời không nói tới, tối kỳ quái chính là, từ xem xét tình huống về sự phân bố của những bộ xương ở di tích, cư dân cổ thành là tại cùng ngày cùng giờ toàn bộ tử vong, cho nên khảo cổ học nói tới cổ thành thì xưng là ‘Đồi chết’. Cổ thành

vì sao đột nhiên hủy diệt? Cư dân cổ thành tại sao tại cùng thời khắc toàn bộ tử vong? Đây đã trở thành một điều bí ẩn trong lịch sử phát triển của văn minh cổ đại lưu vực sông Ấn.”

Lăng Độ Vũ cau mày nói: “Ta từng tìm hiểu qua những điểm này, một số học giả từ góc độ địa chất học mà giải thích, cho rằng viễn cổ thì lòng sông Ấn đổi dòng, phát sinh động đất, nước sông lan tràn, khiến cho đại hồng thủy xảy ra thành hình, khiến cho cổ thành ở tiểu đảo trung ương dòng sông cứ thế mà phá hủy, cư dân trong thành đồng loạt ngập chết.”

Trầm Linh khinh thường nói: “Đây là từ Rex viết ‘Sông Ấn cổ đại - thành thị suy vong’ cùng Will Pate với ‘Ấn Độ tân sử’ đề xuất thuyết pháp, những người này chỉ dụng phương pháp lý giải một chiều của bọn họ mà giải thích hết thấy, kỳ thật là trăm ngàn chỗ hở.”

“Bọn họ cũng không nghĩ tới, giả thiết là vì tai nạn đại hồng thủy, thì thi thể cư dân trong cổ thành sẽ theo dòng chảy trôi đi xa, trong nội thành làm gì có thể còn giữ được đại lượng xương cốt như thế. Ta đã tử tế xem xét di tích, cũng không phát hiện chứng cứ gì là do tai nạn đại hồng thủy ”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm, thâm nghĩ có phải hay không một hồi đại ôn dịch tạo thành tử vong tập thể, rất nhanh hắt lại tự phủ định ý của mình, chính là vì tri thức nhân loại, còn không biết có loại bệnh truyền nhiễm cấp tính gì tại cùng ngày cùng khắc, khiến toàn người trong thành đồng loạt tử vong. Hơn nữa phân tích từ tình hình phân bố bộ xương, có người chết là khi đang trên đường tản bộ, hay là lại phòng xá làm việc, không giống như là nhiễm trọng bệnh.

Lăng Độ Vũ nói: “Có phải hay không có một chủng tộc khác tiến hành đại quy mô xâm lược tòa thành chứ?”

Trầm Linh đáp: “Thuyết pháp này có thể có chút đạo lý, nhưng là các chủng tộc khác khi đó, căn cứ theo tư liệu khảo cổ hiện nay, còn không có khuynh hướng cũng như lực lượng được như thế. Có người cho rằng là người Aryan, nhưng bọn họ xuất hiện, chính là sau đây mấy thế kỷ, xâm lược tất không phải bọn họ. Theo khai quật khảo cổ, lúc ấy có bộ lạc Baluchistan (Stan), cùng với bộ lạc Iranian và tương liên là Tribe, bọn họ di động bán kính cực nhỏ, hẳn không thể là nguyên nhân của đại họa diệt tuyệt mấy vạn người toàn thành.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Ý nghĩ của người thì sao?”

Trầm Linh trong mắt lóe lên quang mang nhiếp nhân, hắt cả đời người đều tại tìm tòi các sự thần bí của đại địa, đây là sinh mệnh cùng mục tiêu của hắn.

Trầm Linh nhìn sang Lăng Độ Vũ, hít một hơi nói: “Tại trong Đồi chết, có một loại dấu vết kỳ quái, chỉ có thể dùng một vụ nổ lớn mới có thể giải thích. Phát sinh nổ mạnh tại trung tâm khu vực, tất cả sự vật đều bị san bằng, dấu vết vụ nổ còn thấp phần rõ ràng, trình độ phá hư từ gần ra xa mà dần yếu bớt, chỉ có những vật tại bờ xa nhất mới may mắn mà tồn tại.”

Lăng Độ Vũ trong đầu hiện ra tình cảnh cổ thành nổ mạnh hải nhân, một tiếng oanh động, đất rung núi chuyển, những kiến trúc đều thành bùn cát, chấn lực thoáng qua đã hủy diệt mấy vạn nhân mạng.

Trầm Linh từ trong túi lấy ra một mảnh đá nhỏ, đưa cho Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ cầm trong tay nắn nắn, có hơi chút trầm trọng, tựa hồ là bùn đất cùng quáng vật đông kết mà thành.

Trầm Linh nói: “Đây là ta tại di tích tìm thấy, chính là đất sét cùng các quáng vật bị nung dính lại mà thành, ta từng đưa cái này cầm đi hóa nghiệm[3], chứng thật khối vật này chính là do độ nóng cao tới khoảng 1400 oC tới 1500 oC nung luyện mà thành.” Hắn thở ra một hơi, nghiêm túc nói: “Độ nóng như vậy, chỉ có tại lò tinh luyện kim loại, hoặc tại hạch tâm ngọn lửa khi rừng rậm cháy lớn duy trì lâu dài, mới có thể xuất hiện.”

Lăng Độ Vũ lòng hiếu kỳ nổi lên, rừng rậm như vậy, ở trên đảo này, quá khứ không có, hiện tại cũng không, chính là lại có khối nham thạch sờ sờ ra đó, đây là vì cái gì?

Trầm Linh nói: “Người nghe qua Ấn Độ lưu truyền tới một vụ nổ khủng khiếp mà kỳ lạ chưa?”

Lăng Độ Vũ sững ra kinh ngạc, hắn chưa bao giờ mang vụ nổ mạnh trong truyền thuyết đấy, cùng Đồi chết liên hệ cùng một chỗ.

Tương truyền Ấn Độ tại thời đại viễn cổ, xảy ra một lần kinh thiên động địa đại nổ mạnh, vụ nổ phát ra “quang mang chói mắt”, khiến cho “trời lửa ngập không chút khói”, “nước sông sôi trào”, “cá thì thiêu sống”, tình cảnh sau vụ nổ càng làm người nghe kinh sợ, sản sinh ra “tử bạch sắc cực quang[4]”, “Vùng mây bạc[5]”, “Kỳ dị tịch dương[6]”, “Bóng tối giữa ban ngày”... Lăng Độ Vũ nhìn lại Trần Linh, người sau đắm chìm trong dị sự của viễn cổ này, trong mắt dạt dào thần tình hâm mộ.

Lúc này phía chân trời tây phương có mảnh đen chập chờn tại không trung xẹt qua.

Trần Linh cũng thấy được, nói: “Đó là quần châu châu, lại có mùa màng gặp tai ương.”

Lăng Độ Vũ nhìn vọng xa, vùng đất mỹ lệ, lại trăm ngàn tai ương, cổ kim đều là như thế.

Trần Linh nói: “Người nghĩ sao?”

Lăng Độ Vũ gật đầu.

Nổ mạnh như vậy, chỉ có hiện nay nổ hạt nhân mới có thể so sánh với, nhưng là xưa nay cách nhau tới hơn 3600 năm, căn bản không có khả năng xuất hiện vụ nổ hạt nhân.

Trần Linh nói: “Theo ta phỏng đoán ban đầu, có thể là có một khối thiên thạch vô cùng to lớn rơi xuống cổ thành, nhưng đấy phải là một khối thiên thạch cự đại, mà một chút dấu vết tại cổ thành cũng tìm không thấy.”

Lăng Độ Vũ trầm mặc, hắn đoán Trần Linh nhất định là có phát hiện kinh người, nhưng điểm khai thác trước mắt, cùng cổ thành cách xa nhau mấy trăm dặm (mile), đến tột cùng thì có liên quan gì chứ?

Trần Linh nói: “Vì vậy ta nghĩ đến, có thể là có một phi thuyền vũ trụ từ không gian bay tới với một nền văn minh cao độ, trải qua thử nghiệm phi hành vô cùng dài, tại bầu trời cổ thành phát nổ, hủy diệt cổ thành.”

Lăng Độ Vũ vẫn như cũ không thể liên hệ được nửa điểm giữa sự suy đoán này cùng công trình khổng lồ đang tiến hành trước mắt.

Trần Linh nói: “Vì vậy ta tiến hành tại một điểm trung tâm của cổ thành, từ từ mở rộng cẩn thận khám xét tất cả, trời không phụ lòng người, rốt cục để ta phát hiện được khối bảo bối này.”

Hắn từ trong balo lấy ra một khối tròn dẹt khoảng 2 inch, ánh bạc lấp lánh, nhìn kỹ thì lại chuyển thành xám, rồi nâu, rồi vàng sẫm, làm cho người khó thể khẳng định, không biết đây là chất liệu gì.

Trần Linh yên lặng đưa cho Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ tiếp nhận vật thể tròn đẹp, giơ lên, kỳ quái hỏi: “Đây là cái gì? Vì sao lại nhẹ như lông mao vậy?” Lấy tay sờ, lại có chút tính co giãn, tựa hồ là loại vật chất hữu cơ, đúng là khó hình dung.

Trần Linh sớm biết hắn sẽ thấy quái dị, thản nhiên đáp: “Nói cho cùng! Không ai biết được đây là vật chất gì, bởi vì nó chưa bao giờ xuất hiện ở trên mặt địa cầu cả.” Ngừng lại, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, rồi tiếp: “Ta đã đem nó tới các phòng thí nghiệm tối tân nhất trên thế giới.”

Lăng Độ Vũ tinh thần rung động, yên lặng chờ Trần Linh nói ra kết quả nghiên cứu.

Trần Linh nhìn thấy thần sắc chờ mong của Lăng Độ Vũ, cười khổ lắc đầu nói: “Kết quả lại càng khiến người hồ đồ, mấy phòng thí nghiệm đưa ra đều là những kết luận hoàn toàn khác nhau, ví dụ như một phòng thí nghiệm hóa học tại Tây Đức, thì bảo nó là vật chất rắn chắc ngoài không gian rơi xuống, dù quần tại nổ hạt nhân cũng không thể làm nó nóng chảy. Một nơi khác là Hiệp hội nghiên cứu hạt nhân tại Washington, lại bảo đây có thể là một loại sợi hữu cơ của sinh vật chết đi. Bởi vì cái loại tổ chức phân tử này không có khả năng là vô cơ. Rồi theo lời một phòng thí nghiệm tại Pháp càng tối kỳ quái, bọn họ nói nó là một loại vật thể có sinh mệnh, bởi vì phân tử của nó, đối với ánh sáng, với nhiệt độ, đều có một loại phản ứng kỳ dị. Đây cách nói rối rắm, hỏi ta nên tin ai mới tốt.”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nói: “Có nhiều điều kỳ quái, giả thiết vật chất này xác thực dù nổ hạt nhân cũng không thể phá hủy, thì lại cần phải lực lượng càng mạnh càng kỳ dị hơn năng lượng nổ

hạt nhân làm thành, chẳng lẽ là có tàu vũ trụ đi tới bề mặt địa cầu, nhưng lại phát sinh bất ngờ chúng ta vô pháp lý giải, va chạm rồi xác chìm trong lòng đất.”

Trầm Linh nói: “Không có sai, ngay dưới chân chúng ta.”

Lăng Độ Vũ mặt hiện vẻ ngưng trọng trước kia chưa từng có, trầm giọng hỏi: “Người sao biết được?”

Trầm Linh lộ ra vẻ cười khở, vọng nhìn trời cao, chậm rãi đáp: “Tìm được vật thể này, ta trong lòng hình thành một tín niệm kiên cường, đó là phi thuyền vũ trụ kia, tạo thành từ loại vật chất khó thể hủy diệt, mặc dù phát sinh sự cố, kéo theo cả cỗ thành bất ngờ bị hủy đi, nhưng nó vẫn bình yên vô sự. Một là tu sửa xong, bay ra khỏi địa cầu, một là xảy ra tổn hại khó thể tu bổ, chính là theo cách chúng ta không thể tưởng tượng...” Giờ lên vật thể tròn dẹt trong tay, nói: “Thân phi thuyền chịu một trình độ tổn thương nhất định, vật thể này vì thế mà rơi ra, còn phi thuyền lại tiến vào sâu trong lòng đất.”

“Do đấy ta theo phạm vi mở rộng tìm tòi, trải qua không sai biệt lắm một năm cố gắng, rốt cuộc đắc tới thành quả. Nó chính là tại địa phương dưới chân chúng ta 3000met, ta là bán hết tất cả gia sản cùng của cải cất giấu, đạt được khoảng tám trăm triệu đô Mỹ (\$800.000.000), tiến hành kế hoạch khổng lồ này, bất quá cuối cùng vẫn là kinh phí không đủ, sự việc về sau, người đều đã biết.”

Lăng Độ Vũ ngưng trọng nhìn hấn, nói: “Người sao có thể biết nó tại sâu 3000met dưới chân?”

Trầm Linh vỗ bả vai Lăng Độ Vũ, cười nói: “Lăng, người thật đã quên, lão ca có nhất hạng kinh thế sở trường.”

Lăng Độ Vũ bưng tỉnh.

Trầm Linh là một ‘Thần bí thăm dò giả’, hơn nữa còn là loại cao thủ nhất.

‘Thần bí thăm dò giả’ chính là một kỹ thuật kỳ dị xuất hiện giữa thời Trung Cổ, người thi hành dùng gỗ phi[7], gỗ hoa thiêu, gỗ liễu, hoặc là gậy kim loại phân nhánh ra, hai tay cầm hai đoạn, theo một kỹ thuật đặc biệt giờ ngang ngực, dò xét nguồn nước, khoáng vật, tài bảo, văn vật[8], thậm chí là các vật thể ẩn tàng.

Thăm dò giả nắm chặt đầu hai thanh ngang, đương khi phát hiện được vật ẩn giấu thì, thăm dò giả phát sinh cảm ứng, cơ thể bất giác co rút, cong người hoặc run rẩy.

Lăng Độ Vũ ngẫm nghĩ, nói: “Ta biết người là thăm dò giả đứng đầu thế giới, quá khứ cùng người xuất sinh nhập tử thì, cũng nhiều lần nhờ tới loại năng lực này, mà từ từ lý đào sinh... nhưng...”

Trầm Linh ngắt lời hấn nói: “Còn nhớ được hồi tại đại sa mạc Sahara, ta tại hai ngày, tìm được nguồn nước hay không?”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Cái tư vị khát nước tới mất mạng sao có thể quên.”

Trầm Linh cười chữ lên một tiếng, thật sự là vạn vật đảo ngược, vọng nhìn lại nhớ việc xưa.

Lăng Độ Vũ nghiêm mặt nói: “Ta tuyệt không nghi ngờ năng lực dò tìm vật của người, song có hai vấn đề tồn tại, người có thể nào xác định chính xác dưới lòng đất là phi thuyền vũ trụ, từ cùng một loại vật chất này tạo thành, tiếp theo, đó là 3000m độ sâu, mà không phải mấy mét như dòng nước ngầm.”

Trầm Linh nói: “Không có chuyện năng dấu được người, ta từ mười bảy tuổi học tới kỹ năng thăm dò vật thể, tích tụ vô số lần kinh nghiệm, phát giác các loại vật thể bất đồng, đều dẫn tới các cộng hưởng bất đồng nơi thanh dò tìm, thậm chí cùng một khoáng vật, thiếp với đồng chấn động đã là khác nhau, mặc dù chỉ là phi thường nhỏ bé, ta lại vẫn có thể nhận biết. Vì vậy khi ta tìm được vật chất phi địa cầu này, liền tiến hành một tiểu thí nghiệm, rất trực tiếp mà đơn giản, chính là đem nó chôn dưới bất đồng độ sâu dưới lòng đất, cảm thụ cùng nắm chắc tần suất chấn động, kết quả thế nào? Người biết chứ?”

Lăng Độ Vũ nói: “Là gì?”

Trầm Linh nói: “Một chút phản ứng cũng không có.”

Lăng Độ Vũ trừng mắt cứng lưỡi, đáp áp ngoài ý liệu người, giả thiết một chút phản ứng cũng không có, Trầm Linh dựa vào cái gì lợi dụng thực nghiệm đạt được cảm giác nhận biết, từ đó dò xét ra lòng đất dưới chân, có chôn dấu vật chất đồng loại.

Trầm Linh thở ra một hơi, nói: “Ta thử nghiệm hơn ba tháng, tất cả cố gắng đều chỉ chuốc lấy thất bại, ngay lúc ta tối thất vọng, tối sa sút tinh thần thì sự việc tối kỳ quái lại xảy ra. Đó là một bình minh tươi sáng đẹp đẽ, ta đem vật kia chôn ở dưới đất mười mét, giống như dĩ vãng, tất cả cố gắng thử nghiệm vẫn là thất bại, ta cảm giác rất mệt mỏi, mang hai thanh thăm dò dựa nơi cổ, ngồi xuống, không tự giác mà xếp bằng đả tọa, thông qua hô hấp sâu dài, tiến vào cảnh giới minh tưởng, cũng không biết trải qua bao lâu, thanh dò tìm tự nhiên chấn động mãnh liệt, làm ta sợ đến nhảy dựng lên, thanh dò tìm lại đột ngột đình chỉ rung động, nhưng khi ta tái tiến vào cảnh giới minh tưởng, nó lại rung động trở lại. Vì vậy ta lĩnh ngộ ra, phải là tinh thần cảnh giới tại minh tưởng, mới có thể cùng vật này sinh ra cảm ứng. Cái loại cảm ứng mãnh liệt này, thậm chí là tại vài dặm (mile) ngoài, cũng rõ ràng cảm giác tới, hơn nữa còn là cảm giác phương hướng cùng khoảng cách phi thường rõ ràng, cho nên rồi chỉ cần sáu tháng thời gian, liền tìm tới được địa phương này. Nó ngay tại dưới đây.”

Lăng Độ Vũ cầm trên tay vật thể tròn dẹt, tra xét cẩn thận, tâm thần bay lên tới ở chỗ thâm sâu trong vũ trụ vô hạn.

Giả thiết vật này thực là một bộ phận của phi thuyền vũ trụ rơi ra, vậy hẳn cầm trên tay, chính là điều mà toàn loài người tìm kiếm đã vô số năm, đến từ một nền văn minh khác bên ngoài.

Vật này ứng chứa đặc tính làm người không giải thích được, có thể cùng người tại một loại trạng thái tinh thần đặc biệt sinh ra cộng hưởng.

Lăng Độ Vũ ánh mắt chuyển tới trung tâm khu doanh địa to lớn là giàn khoan dầu, nghĩ thầm, thay đổi hẳn là Trầm Linh, cũng sẽ đồng dạng như thế mà tiến hành.

Tất cả sinh linh tử nhục trong thế gian, so với được tiếp xúc tới văn minh ngoài không gian, thì sao còn trong yếu.

Điều đó tại dưới đây.

Trầm Linh thanh âm truyền vào tai hắn nói: “Người biết bọn họ tại sao gọi ta là thuyền trưởng không?”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, đang đàm luận tới phi thuyền vũ trụ nằm sâu dưới lòng đất, lại có quan hệ gì?

Trầm Linh trong mắt mơ màng nhớ lại, nói: “Ngày đó một mình ta lái du thuyền, men theo sông Hằng, thẳng hướng Varanasi, lúc ấy ta để thanh dò tìm tựa sau gáy, mà ta tính đến lúc đầy thì đã tìm hơn nửa Ấn Độ, dấu vết gì cũng tìm không ra, trong lòng chán nản cực kỳ, cơ hồ đã định buông tha.”

Lăng Độ Vũ chú ý lực tăng cao, trong lòng cảm thấy Trầm Linh muốn nói tới sự việc có tính mấu chốt.

Trầm Linh nói: “Thời tiết hôm đấy rất tốt, ta một bên lái thuyền, đi tới Varanasi, đột nhiên gặp một chiếc thuyền nhỏ đi ngược lại, đầu thuyền ngồi độc một lão nhân, thuyền nhỏ cơ hồ sát du thuyền ta mà trôi qua, ta rất tự nhiên nhìn sang lão nhân ở trên, sự việc tối kỳ quái xảy ra, đột nhiên ta cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ nhìn thấy con mắt của lão, ta từ trước nay chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt thâm thúy bao la như thế, cũng trong nhất thời, ta cảm thấy thanh dò tìm tựa nơi cổ sinh ra phản ứng, làm ta kinh hãi liền vội tập trung tâm thần, tiến vào trạng thái minh tưởng...”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm, Trầm Linh gặp phải lão giả sẽ là ai, trong lòng ẩn ước có một bóng hình.

Trầm Linh thanh âm cao dần, biểu hiện hắn đã chìm sâu một cách hưng phấn về hồi tưởng, nói: “Ta đột nhiên rõ ràng cảm giác tới ‘nó’ ngay dưới sâu vô tận dưới chân ta, tại ta cơ hồ như muốn hoan hô lên thì, du thuyền của ta va vào một bên đò để người cử hành ‘Thánh dục’ bên bờ, còn làm thương tự mình, may là vết thương cũng không nặng, bởi tiền xong rồi, bất quá danh xưng thuyền trưởng, lại từ đấy truyền lưu.”

Lăng Độ Vũ bây giờ lại đối với việc này không chút hứng thú, sắc mặt trước nay chưa từng có ngưng trọng, ánh mắt chú định Trầm Linh, trầm giọng hỏi: “Người nếu là tại Varanasi phát hiện phi thuyền vũ trụ ở dưới lòng đất, vì sao lại chạy tới hơn năm mươi dặm (mile) là địa phương này để đào lỗ?”

Trầm Linh trầm thấp nói: “Loài người luôn là lấy điều tự mình kinh nghiệm, từ đó suy đoán tới các kinh nghiệm của sinh vật khác, giống như phi thuyền vũ trụ, chúng ta lấy công cụ giao thông của chúng ta làm tương đối, mà nghĩ tới sự to lớn của phi thuyền.”

Lăng Độ Vũ cắt đứt lời hắn: “Không cần nói nhảm, nói cho ta biết.”

Trầm Linh nói: “Rất đơn giản, thanh dò tìm rõ ràng bảo cho ta, phi thuyền vũ trụ nằm ngang giữa sông Hằng ở Varanasi đến chỗ chúng ta đặt chân bây giờ, chiều dài đạt tới năm mươi dặm.”

Lăng Độ Vũ không thể tin được kêu lên: “Vật to lớn như vậy, rơi thẳng trong địa tầng, có thể nào một chút dấu vết cũng không lưu lại, người như đã đi khắp cả Ấn Độ, có nhìn thấy địa lý kết cấu gì đặc thù không?”

Trầm Linh nói: “Ta rất rõ cảm thụ của người, chính là thanh dò tìm rõ ràng bảo ta, đây là sự thật, phi thuyền tại dưới lòng đất 3000 mét. Tiểu Lăng, mở rộng não của người đi! Khai mở sự mờ mịt cùng vô tri đi, các sự việc hiện tượng vũ trụ so với bất luận kẻ nào có thể nghĩ đến càng kỳ quái trăm ngàn vạn lần, nó như thế nào tiến vào lòng đất, không phải là chúng ta, mà ngoài mặt trăng còn chưa bao giờ tới địa phương khác như ‘tiểu tử nông thôn’ có khả năng rõ ràng, đơn giản như con thuyền không gian khổng lồ như thế, đã không phải nhân loại có thể tưởng tượng.”

Lăng Độ Vũ im lặng không nói.

Hoặc là loài người tối đáng thương, chính là tự mình lừa mình. Cả nhân loại văn minh chỉ là bó buộc trên một cô đảo vô tri, tại không gian vũ trụ rộng lớn khôn cùng, chỉ coi như một chuyến lữ hành cực ngắn không chút nặng nhẹ, nhưng chúng ta lại đem nó mà nghĩ là vĩnh hằng, coi loài người lại thành hạch tâm vũ trụ.

Rất nhiều sự tình là chúng ta không thể tưởng tượng, cũng không có thể lý giải, giống như là thể tích của thuyền vũ trụ, tại góc độ loài người mà nói, đã không thể coi như một loại công cụ giao thông, mà là một thế giới.

Vậy nó tốt cùng là một thế giới ra sao?

———\$\$———

Lăng Độ Vũ cùng Trầm Linh đều đội mũ bảo hộ, trong tay là bộ đàm, không ngừng phát ra chỉ lệnh.

Miệng giếng được đào ra rộng hơn hai mươi feet vuông, nằm tại trung tâm giàn tháp khoan lớn, những sợi thừng thép thô to như cánh tay, từ đỉnh tháp cao hơn mười mét, thông qua một ròng rọc cố định, từ từ thả hệ thống khoan xuống, mũi khoan tiến dần vào trong ống chèn to lớn tại miệng giếng. Vì để có thể lắp đặt thang máy, ống chèn là loại đặc chế, so với loại dùng bình thường thì lớn hơn tới tám lần. Cũng ứng theo tỷ lệ này, đồng thời sử dụng tới ba mũi khoan.

Tổng công trình sư người Anh Ellis, chỉ đạo công nhân lắp ráp một đầu ống hút bùn nhào vào ống chèn, một đầu khác của ống hút, sớm đã được lắp thông với hồ bùn của giàn khoan, chỉ cần khởi động máy bơm, chuyển động trục cuốn, xi măng sẽ thông qua ống dẫn, tiến tới lấp dần khe hở của ống chèn cùng tường giếng, dùng xi măng hình thành một vòng kín phía ngoài, là một bước cố định cần thiết.

Hơn hai trăm công nhân phi thường cố gắng làm việc, Trầm Linh cho bọn hắn tiền lương hơn hai lần bình thường, bọn họ có thể nào không dốc hết sức lực.

Trầm Linh cả người đầm đìa mồ hôi, thở hổn hển tới cạnh Lăng Độ Vũ, hỏi: “Thế nào? Vô cùng hưng phấn chứ?”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Mới vừa bắt đầu, người vốn không phải là khai thác dầu lửa, mỗi kiện trang bị đều không giống như bình thường thấy, ta xem về mặt bọn họ, cũng không được lạc quan như vậy.”

Trầm Linh nói: “Có gì khó khăn ta chưa trải qua, ta đặt mua đại lượng lớn thuốc nổ dụng mở hầm, vẫn không thành tới vô, đào một cái động cũng không xong?”

Lăng Độ Vũ nói: “Người nói thật có chút đạo lý, nơi này tạm thời không cần ta, ta nghĩ trở lại Varanasi một chuyến.”

Trầm Linh nói: “Đi đi! Bất quá phải cẩn thận một chút!”

Lăng Độ Vũ biết được hắn cố kỵ Vương Tử, mỉm cười nói: “Những lời này người nên nhắc nhở chính mình!” Nói đến đây, hắn đã bước theo hướng tới thang của giàn khoan.

Trầm Linh tại phía sau cao giọng hỏi: “Đêm nay quay lại không?”

Lăng Độ Vũ hét lớn trả lời: “Không về! Hệ thống dưỡng khí hô hấp hôm nay tới, người thay ta tiếp nhận đây!”

2 giờ sau, Lăng Độ Vũ đã lái chiếc xe Jeep, đi tới khách sạn lần trước đã nghỉ chân tại Varanasi.

Hắn để xe cho tiếp tân đánh vào, nhàn nhã đi tới đại sảnh khách sạn, tay cầm vali, đi tới trước quầy phục vụ. Nữ tiếp tân vẻ mặt tươi cười giúp hắn hoàn thành thủ tục thuê phòng.

Lăng Độ Vũ cùng nữ tiếp tân một câu rồi một câu trêu chọc, ánh mắt lại để ý tới bốn gã to lớn đầu quần lụa, trước sau từ cửa chính bước vào, rồi tách ra các vị trí khác nhau, hình thành như mạng lưới giám thị hắn.

Lăng Độ Vũ trong lòng than thầm, trên sự thật vừa vào thành, hắn phát giác bị người theo dõi, chiếu lý Vương Tử đáp ứng không giở trò, sẽ không thể không kiêng nể, lao sư động chúng theo đuôi hắn như thế, chẳng lẽ lại là một bang khác.

Làm xong thủ tục nhận phòng, phục vụ dẫn dắt hắn tới tầng 18, phòng 1803.

Lăng Độ Vũ thần thái như thường, đây cũng không phải thời khắc đối phương động thủ.

Nhận được tiền thưởng, phục vụ rời đi, còn lại một cá nhân Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ mỉm cười, mở vali, lấy ra một bộ quần áo Ấn Độ, nhanh chóng thay đổi, trên đầu tóc cũng lấy khăn quấn lại, dán thêm râu mép, rồi mặt lại đắp thêm chút khối cơ thịt nhân tạo, lau lên một lớp dầu biến da mặt thành màu đen, lập tức thoát thai hoán cốt, trở thành một người Ấn Độ chính gốc tầm 50 tuổi.

Đây đều là trước đây tại New Delhi mua, bây giờ mới có dịp sử dụng, hắn có một ước hẹn, để bảo trì bí mật, hóa trang thành người Ấn Độ là phương pháp hay nhất.

Cứ không thể như vậy từ cửa chính đi ra, hắn dám đánh cuộc ngoài cửa mấy đại hán theo dõi chính là ánh mắt chăm chăm như hổ đói.

Lăng Độ Vũ đi tới cửa sổ hai cánh, trong đó một cánh có thể di động, nhưng lại có khóa, đương nhiên không thể làm khó một chuyên gia mở khóa như hắn, không được nửa phút, trên ổ khóa truyền đến “tách” một tiếng vang nhỏ, đã bị hắn dùng sợi thép nhỏ soi vào mở ra. Hắn mở rộng cửa, quan sát phía ngoài, cửa phòng vừa vận truyền đến thanh âm khóa được mở ra.

Lăng Độ Vũ quyết định thật nhanh, nhảy nhanh trở lại, nấp sau cửa phòng tắm.

Cửa chính bị đẩy ra.

Lăng Độ Vũ không chút do dự, lợi dụng lực từ mũi chân, nhanh chóng bám, leo dần lên đỉnh chớp cửa phòng tắm, trừ phi có người tiến tới phòng tắm, nếu không từ ngoài nhìn vào, không thể thấy được hắn.

Tiếng chân nhón nháo bước vào.

Là khoảng bảy, tám gã đại hán, ngoài cửa còn không biết có bao nhiêu người.

Có người kinh hô: “Hắn từ cửa sổ chạy rồi!”

Lăng Độ Vũ cảm thấy dưới chân có người nhào vào, lại lui ra, kêu lên: “Phòng tắm không có ai!”

Người này trong lòng sớm đã thành kiến, không có nhìn ở lên trên, đang đu bám cánh cửa là Lăng Độ Vũ.

Bảy, tám gã đại hán chạy ra khỏi phòng, có tiếng gõ cửa ầm ầm, từ hai bên truyền đến, đám người này nhất định ngày thường hoành hành bá đạo, tự nhiên là đang lục soát mấy phòng bên.

Rồi tiếng ngoài cửa hô: “Đuổi theo!”

Tiếng bước chân phân theo hướng thang máy cùng thang bộ vang lại.

Tiếng mobile vang lên, thanh âm truyền đến: “Mục tiêu chạy thoát, trông coi cửa chính!”

Lăng Độ Vũ trong lòng cười thầm, nhảy xuống, mở cửa phòng, hé ra xem xét, nhìn thấy bóng lưng vài kẻ, đang gõ cửa một gian cách đây 5 phòng.

Lăng Độ Vũ êm như quỳ mị đi ra ngoài, cúi khom thân thể, bộ dáng khác hẳn bước tới bọn chúng, chính là dĩ tiến vi thoái.

Bọn đại hán kinh ngạc quay lại.

Lăng Độ Vũ lớn tiếng Án Độ cầu nhậu hỏi: “Chuyện gì? Huynh đệ của thần?” hẳn những lời này là từ thánh giả mà học, cả lời cả giọng.

Trong đó một gã đại hán trợn mắt, quát: “Chúng ta là cảnh sát, không liên quan tới người, mau đi!”

Lăng Độ Vũ làm bộ khiếp sợ cúi đầu, bước vội tới thang máy.

Vòng đến, hai bên cửa thang máy cũng có hai đại hán Án Độ, hung quang lấp lánh. Lăng Độ Vũ một bên lắc lắc đầu, một bên lên tiếng lảm nhảm cả giận: “Hung ác như thế, ta phải phản nản quản lý khách sạn.”

Hai gã đại hán hoàn toàn không có nghi hoặc gì về hắn, quát: “Là cảnh sát đuổi bắt kẻ tình nghi, nhanh đi đi, nếu không bắt người về sở cảnh sát.”

Lăng Độ Vũ nhún nhún vai, lúc này vừa vặn cửa mở, Lăng Độ Vũ thẳm kêu cám ơn trời đất, đi vào.

Đại đường có hơn mười gã đại hán, ánh mắt trừng trừng giám thị những người xuất nhập.

Lăng Độ Vũ gia nhập vào đoàn người qua lại, bước ra ngoài. Bước chân khá nhanh, hẳn phỏng chừng là đang rất nguy hiểm, địch nhân hành động phi thường có tổ chức, đều là nhất lưu hảo thủ, khi bọn chúng tỉnh táo lại, sẽ phát hiện hắn để lại quần áo cùng được phẩm dịch dung, rồi từ đó mà đoán tới hình thức hóa trang của hắn.

Hắn tại một góc gọi taxi, nói địa điểm, taxi xuất phát.

Tài xế phi thường dẻo miệng, giới thiệu không ngớt về các khu vực nổi tiếng của thánh thành.

Cuối cùng xe dừng tại một ngôi chùa lớn bên Hằng hà.

Lăng Độ Vũ trả tiền xe, đi bộ xuống, theo dọc bờ Hằng hà chậm rãi bước, người đi đường so với hôm Thánh hà tiết, ít nhất giảm hơn tám phần, chính là địa phương nơi này xa xôi, chỉ thấy tầm hai, ba du khách.

Người giảm bớt, trâu bò lại rõ ràng gia tăng, từng đàn từng nhóm xung quanh qua lại, tựa hồ bọn chúng mới là chủ nhân nơi đây.

Trời dần tối, mặt trời tại tây phương phát ra ánh chiều hồng sậm. Khí nóng giảm khá nhiều.

Trong nước sông lại vẫn có người đang tiến hành Thánh hà dục, thanh âm cầu khẩn, có một vẻ trang nghiêm dưới mắt.

Lăng Độ Vũ ung dung bước đi, trong lòng là một loại vui sướng thần kỳ, vô ưu vô lo, hơn mấy tuần khổ cực, đến tận giờ mới có chút quên hết nghĩ suy.

Tương lai tràn ngập hy vọng, giả thiết thật là có thể đến được lòng đất có phi thuyền vũ trụ, tiếp xúc với văn minh ngoài không gian, dù là sinh mệnh có nguy hiểm, nhân sinh đến đây, còn có gì phải cầu.

Bước theo con đường, trời cũng tối dần.

Hắn chợt nghĩ tới Hằng hà, là một con sông khiến người Án Độ điên cuồng, vì sao ma lực lại lớn như vậy?

Giả thiết Hằng hà ngày trước không phải thật sự từng có thần lực trị thương tật bệnh, tại sao nó có thể trăm ngàn năm qua hấp dẫn người ngoài ngàn dặm?

Bây giờ thì sao chứ? Nước sông đục ô nhiễm, tắm rửa chỉ có càng tăng khả năng nhiễm bệnh, tại sao lại như vậy?

[1] Tử khâu chi mê: điều huyền bí, mê hoặc của đời chết.

[2] Đời chết: Death Hill.

[3] Hóa nghiệm: xét nghiệm phân chất hóa học.

[4] Tử bạch sắc cực quang: purple and white of aurora.

[5] Vùng mây bạc: silver cloud.

[6] Tịch dương: ánh tà.

[7] Gỗ phi: gỗ hazel.

[8] Văn vật: di vật văn hóa.

5. Khốn Nan Trọng Trọng

Thần miếu thêm đá tầng tầng dâng cao, dẫn lên cửa chính muôn hình vạn trạng.

Ngọn đèn thần miếu lung linh, cùng trời chiều tranh sáng. Phía bắc nước Hằng hà công bình phản chiếu.

Lăng Độ Vũ từ khi tới Ấn Độ, lần đầu cảm nhận được vẻ lãng mạn cổ điển thế này.

Hắn bước lên bậc thềm, đi được giữa chừng, một thân hình xinh đẹp bước xuống đón.

Lăng Độ Vũ ranh mãnh nắm lấy bàn tay mềm mại của đối phương, kéo nàng.

Đối phương ở trên hai bậc, mặc cho hắn kéo, nhưng nhẹ giọng kháng nghị: “Người khác sẽ cho rằng anh là lão sắc lang.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Đại tiểu thư, ta hóa trang nhất định không xong rồi, nếu không vì sao cô liếc mắt đã nhận ra ta.”

Hải Lam Na nói: “Anh bước đi tư thế rất đặc biệt, người khác muốn giả mạo cũng không được.”

Lăng Độ Vũ nói: “Vậy thì nhất định là rất khó nhìn.”

Hải Lam Na buột miệng: “Không!”

Lăng Độ Vũ mừng rỡ, cười nói: “Đa tạ hân thưởng!”

Hải Lam Na sắc mặt hồng lên, sáng giọng: “Người người này... thật là...”

Lăng Độ Vũ kéo nàng xuống vài bậc, Hải Lam Na rút tay về.

Bọn họ đối mặt Hằng Hà, trông giống như đôi tình nhân nam nữ.

Lăng Độ Vũ nói: “Ta thiếu chút nữa không thể phó ước.”

Hải Lam Na ánh mắt nghi hấn nhìn hắn.

Lăng Độ Vũ nói: “Mười mấy tên đại hán đuổi bắt ta.”

Hải Lam Na hỏi: “Là ai?”

Lăng Độ Vũ nhún vai buông lỏng, tỏ vẻ không biết.

Hải Lam Na thần sắc rất mất tự nhiên, cúi đầu nói: “Xin lỗi!”

Lăng Độ Vũ kinh ngạc nói: “Tại sao muốn nói xin lỗi? Cô biết bọn chúng là ai?”

Hải Lam Na chậm rãi gật đầu, nổi lên thần tình gánh chịu, nói: “Bọn họ là người của Vương tử.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói: “Cô sao biết Vương tử làm ra chuyện tốt như thế?”

Hải Lam Na nói: “Vương tử luôn luôn đối với ta rất có dã tâm, nhiều lần hướng cha đề thân, bức ta gả cho hắn, mỗi lần đều bị kiên quyết cự tuyệt, khiến cho hắn bạo nộ như cuồng. Anh biết không? Cha ta tại hắc bạch lưỡng đạo Ấn Độ là nguyên lão cấp nhân vật, thụ sự tôn sùng, chỉ có ta độc nữ nhi này, vương tử

không dám bắt giữ ta, nhưng lại thề đối phó với tất cả những người theo đuổi ta... Kết quả anh cũng có thể tưởng tượng ra rồi.”

Đương nhiên làm tất cả những người có tình ý vì sinh mệnh đành phải chùn bước.

Lăng Độ Vũ tức giận nguyên rửa, ác nhân như vậy, cũng là hiếm có. Tự mình không được, cũng không cho người khác đạt được.

Hải Lam Na vô luận hình dáng tài phú, đều là thượng thượng chi tuyển, khó trách vương tử thêm thuồng. Đạt được Hải Lam Na, thế lực vương tử tất tăng nhiều, có trợ nghiệp lớn. Giết vương tử, một hòn đá ném hai chim, vừa đối với Vân Ti Lan, Hải Lam Na có lợi, vừa lại miễn đi chương ngại của việc tìm kiếm phi thuyền, bản khoản duy nhất chính là, như thế nào tránh được đối phương trả thù.

Hải Lam Na nói tiếp: “Cha từng nhiều lần cùng Vương tử can thiệp, vương tử gọi là ái ta mà lấy có phản bác, khiến cho phụ thân thật khó ngăn hãm, việc này còn đang giằng co.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Cùng việc Vương tử tìm ta có gì liên quan?”

Hải Lam Na khuôn mặt thanh tú đỏ lên, nói: “Là lần ta tại nhà hàng đặt yến tiệc thiết đãi anh, vậy mà không thoát khỏi tai mắt hắc, ngày hôm qua hắc nổi giận dùng dùng tìm tới đồ trường, chất vấn ta tìm anh làm gì, ta đương nhiên không thể mang nguyên nhân chân chính nói cho hắc, hắc... vì vậy... đã cho là ta thích anh, phần nộ lên muốn đem anh bầm thây vạn đoạn...”

Lăng Độ Vũ cười nhẹ: “Lúc này mới thật oan uổng, giả thiết cô thật sự là yêu ta, vậy còn chút giá trị hy sinh đi, như bây giờ... hắc!”

Hải Lam Na gấp giọng nói: “Không!” rồi cúi đầu: “Anh cùng Trầm Linh đều chân chính là quân tử cùng hảo hán vượt hắc phạm tục, ta rất hâm mộ cùng yêu thích các anh, chỉ bất quá trong lòng ta có mục tiêu khác, không hề theo đuổi ái tình ngắn ngủi của thế gian kia.”

Lăng Độ Vũ không giải thích được chăm chú nhìn khuôn mặt thanh tú đỏ hồng của nàng.

Hải Lam Na đột nhiên nắm tay hắc, giống như đã đưa ra quyết định trọng đại, đứng lên nói: “Đi, đưa anh đi gặp một người, nhìn thấy người ấy rồi, anh hội rõ ràng hết thảy.”

Lăng Độ Vũ theo nàng đứng lên.

Hải Lam Na kéo tay hắc, đi tiếp xuống thêm, theo dọc Hắc Hà đi về phía đông.

Mặc dù ngọc thủ nắm chặt, trong lòng lại không có khởi niệm gì, hắc cảm thấy Hải Lam Na cũng không giống nữ tính bình thường, nhân loại lương ái, đối với nàng chỉ là một loại tiết độ.

Xa xa truyền đến tiếng chuông chùa miếu, người nghe mà khoan thai, tâm thần bình tĩnh.

Dưới bóng chiều, người đi đường rất thưa thớt, chỉ có những đàn bò an bình quanh quẩn bên bờ, theo cách riêng bọn chúng, hưởng thụ Hắc Hà ban phúc.

Lăng Độ Vũ hô nhẹ: “Ngồi xuống!”

Hai người vừa vặn đi tới hơn mười con bò hình thành một đàn nhỏ, vừa ngồi xuống, đám bò đã yểm hộ thân hình bọn họ.

Hải Lam Na cũng rất cơ trí, ánh mắt tìm tòi, chứng kiến vài tên đại hán lựa quần đầu, mặc âu phục phẳng phiu, từ xa xa bên trái đang đi về phương hướng bọn họ, khí thế hung hăng, một bên vừa đi một bên nhìn quanh, hiển nhiên đang tìm người.

Lăng Độ Vũ nhẹ giọng: “Bọn họ thật có bản lĩnh, nhanh như vậy đã tìm tới nơi này.” Mấy kẻ kia là từ phương hướng hắc xuống taxi đi đến, rất có thể là đã tìm ra tài xế taxi chở hắc, thực lực vương tử thật không phải chuyện đùa.

Hải Lam Na ghé sát tai hắc nói: “Canô màu bạc của ta ở bến đò phía trước không xa, chính là thế nào để đi tới?”

Rời đi đàn bò, không có phương pháp ẩn dấu hành tung.

Lăng Độ Vũ tâm niệm thay đổi thật nhanh, quay mặt lại, bởi vì Hải Lam Na một bên đang tại tai hắn, hắn quay như vậy, môi vừa hay thoáng chạm làn môi thơm phúng phính của nàng, Lăng Độ Vũ nhin không được hít một hơi, Hải Lam Na ân lên một tiếng, hi vọng cự tuyệt sự quyến rũ, ở giờ khắc địch nhân đang rình rập, lại càng thêm vị kích thích.

Lăng Độ Vũ vừa chạm nhẹ đã tách ra, nổi lên cảm giác phạm tội, một phương diện là xâm phạm thực nữ thanh nhã, một phương khác như hành vi phạm lỗi với Trần Linh. Việc này hơi có ý, không giống như ngày đó lục soát người thì bất đắc dĩ vuốt ve ngọc thể nàng.

Hải Lam Na vẻ mặt thanh tú cúi trước ngực, hận không tìm được một hang động, chui vào, bên tai hồng đỏ lên.

Lăng Độ Vũ cường chế tim đập mạnh, ghé vào tai nàng nói: “Ta quay trở lại, đương khi địch nhân đuổi theo ta, cô lập tức lấy canô, quay đầu lại đón, nhớ lấy!”

Hải Lam Na gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

Lăng Độ Vũ lấy ra nơi tay súng ngắn, hướng bầu trời “Đùng” một tiếng vang lên.

Bốn phía đàn bò tức thì phản ứng, cả kinh, hướng xung quanh chạy tán loạn. Lúc này phụ cận cũng không có người nào khác, không cần bắn khoảng ngộ thương người vô tội.

Lăng Độ Vũ thừa thế xoay người về sau chạy đi.

Bọn đại hán kinh ngạc kêu lên mừng rỡ: “Ồ bên kia!”

Đại hán vừa kinh hô một tiếng, vọt tới đã bị đàn bò va vào, ngã lăn trên mặt đất.

Bò cuồng loạn chạy lan, khiến các con bò phụ cận rối loạn theo, phân ra bất đồng phương hướng mà chạy. Nhưng Lăng Độ Vũ biết bò đã tính không nhiều, mặc dù bây giờ thanh thế to lớn, cục diện hỗn loạn rất nhanh bình phục lại.

Lăng Độ Vũ theo đàn bò yểm hộ, nhanh chóng men theo bờ sông chạy ngược hướng với Hải Lam Na.

Một bên chạy, một bên khom người, dựa vào thân bò to lớn, lúc ẩn lúc hiện.

Vài tên đại hán ra sức đuổi theo, chính là vì phải tránh đàn bò đâm thẳng tới, cùng Lăng Độ Vũ từ hơn 20 yards khoảng cách đã thành hơn 40 yards.

Lăng Độ Vũ chạy vội một hồi, thoát khỏi đàn bò, hắn phồng chừng đám đại hán kia nhân số nhất định xa xa không chỉ từng đầy, chỉ là phân tán thành từng tổ nhỏ tìm hắn, hiện giờ hắn bại lộ hành tung, nhất định hội làm cho đám người xa gần đều đuổi theo bao vây không ngừng.

Vừa nghĩ, thì đã thấy hơn mười đại hán từ trước mặt hắn chạy lại.

Lăng Độ Vũ đang do dự có nên thay đổi kế hoạch, tự mình đào tẩu, bên tai tiếng Canô đã vang lên.

Lăng Độ Vũ hét lớn một tiếng, thoáng chút đã vọt tới bên hồ, lăng không lộn một vòng, vừa hay rơi xuống trên canô Hải Lam Na lái tới.

Hải Lam Na hoan hô, canô tà tà mà ra, đến giữa sông thì chuyển nhanh, quay đầu lại lướt nước.

Lăng Độ Vũ nhìn lại đằng sau, đám đại hán bạo nộ như sấm vô ý thức theo bờ sông đuổi theo, chỉ chốc lát đã biến thành những bóng đen không thể nhận rõ.

Hải Lam Na chuyên tâm điều khiển.

Lăng Độ Vũ ngồi ở thân sau, kinh lịch nhiều tháng từ trước tới nay chưa từng có buông lỏng. Hắn tính tình hào hiệp, rất dễ dàng mang sự tình phiền não dứt bỏ, từ lần quyết đấu Nguyên Ma (xem Nguyệt Ma), hắn học hội một chân đế về niềm vui: đó chính là không có quá khứ, không có tương lai, chỉ có giờ khắc hiện tại.

Giờ khắc hiện tại này, chính là trước mắt hết thấy: Hải Lam Na duyên dáng bóng lưng, Hăng hà vào đêm, ánh đèn ven bờ, nước sông chớp động, không khí thanh tân, Varanasi, Ấn Độ.

Không cần hoài niệm dĩ vãng, không cần lo lắng tương lai không lường tới, toàn tâm toàn ý tiến nhập tới giờ phút này.

Canô theo dòng sông lướt đi chừng hơn 40 phút, tại một bến đò từ từ dừng lại.

Hết thấy giống như nhàn nhã dạo chơi.

Từng tán dương cao lớn rậm rạp bên bến đò, ngọn cây là những ngọn đèn nhỏ sáng mờ mờ lung, ẩn ước nhìn thấy đỉnh ngôi chùa. Đại miếu so với hẳn hai tuần nay từng thấy, càng trắng lợt hào hùng, sau lưng dãy núi trập trùng, khí thế bàng bạc.

Hai người bỏ canô lên bờ.

Một con đường nhỏ thẳng lên từ bến đò, tất cả đều do đá vụn rải thành, gấp khúc quanh co, như len lỏi mà tiến vào rừng cây rậm, cứ cách một khoảng, lại có một ngọn đèn chiếu sáng.

Hải Lam Na cùng Lăng Độ Vũ sóng vai cùng lên, lấy nhiệm bầu không khí thâm tĩnh của hoàn cảnh nơi này, hai người bước lặng yên không nói.

Ngôi chùa lớn từ canô nhìn lại, tựa hồ rất gần, chính là hai người bước đi không sai biệt lắm nửa giờ, mới đến được sân rộng trước thần miếu.

Lăng Độ Vũ hít sâu một hơi, có chút trừng mắt cứng lưỡi ngưng thị nhìn tới cửa vào thần miếu.

Đây không phải một ngôi chùa bình thường, mà là từ một thạch sơn to lớn, kinh qua số vô thời đại, khai mở thành chùa lớn. Chùa cao hơn 60 feet, lối vào bậc thấp bậc cao, tạc dày đặc các phù điêu lập thể hình tông giáo, trang nghiêm cung kính, rung động lòng người.

Thềm đá rộng lớn, tầng tầng thẳng tiến, kéo dài tới cửa chính ngôi miếu đá gồm tám hòn đá tròn trịa xếp thành thạch trụ chống đỡ.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Đây là địa phương nào?”

Hải Lam Na nói: “Thánh Hà Tự, đến đây đi!”

Hải Lam Na bước tới dẫn đường, lên trên thềm đá, muôn hình vạn trạng cửa miếu, tụ tập hơn mười tầng nhân toàn thân trắng y trắng, nhìn thấy Hải Lam Na chấp tay thi lễ.

Lăng Độ Vũ theo nàng tiến vào đại điện, nhện không được thở nhẹ ra: “Thật sự là kiệt tác!”

Không gian trong chùa lại càng rộng lớn, chừng lớn hơn khoảng nửa sân bóng, giữa chùa có một đại phật tháp hình trụ tròn, dưới đế thấp ngồi trên hoa sen, thẳng tắp vươn lên một trụ tròn cao, thân thẳng lên đỉnh chóp miếu hơn 50 feet.

Vách tường hướng cửa miếu, phụng dưỡng một tòa tượng phật cao hơn ba mươi feet, lòng bàn tay phải hướng ra phía ngoài, tay trái rủ xuống đất, là thế “Thi vô úy ẩn”, mắt nửa khép, khiến người cảm nhận được thế giới siêu nhiên tinh khiết nội tại phật tượng.

Các vách tường khác, khắc đầy phù điêu, hình thành vân da phong phú nhiều vẻ.

Trăm ngàn hương nhang, đồng loạt được điểm cháy, hương khí phiêu dật, sương khói mơ màng.

Lăng Độ Vũ nói: “Ta nghĩ cô thuộc về Ấn Độ giáo?”

Hải Lam Na nghiêm túc nói: “Ta là một lưu phái tân hưng thuộc Ấn Độ Giáo”

Lăng Độ Vũ kinh ngạc nói: “Đây là tự miếu của phật giáo?”

Hải Lam Na nghiêm nét mặt nói: “Vô luận là giáo gì, mục tiêu đều là siêu thoát công cùm xiềng xích sinh tử, đến đi! Người ấy tại bên trong.”

Nhẹ nhàng bước, đi tới sau đại phật tượng đồng.

Đại phật tượng cùng vách tường phía sau nguyên lai còn khe hở khoảng hơn mười feet, đáy tượng phật chạm khắc những hình phật tượng nhỏ, tinh vi làm người xem đầy thu hút.

Tín đồ ngoan đạo, cả đời, lại chuyên tâm mà khai tạc được cả một tòa thạch miếu lớn mà tinh vi kinh người, khiến thế nhân phải kinh thán. Tông giáo lực lượng thật là khổng lồ vô cùng.

Vách tường phía sau tượng phật có khắc liên tục chuyện xưa trong phật kinh, tự thuật sự tích Thích Già quá khứ chuyển thế luân hồi.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Người đâu?”

Hải Lam Na mỉm cười, thân thủ ẩn lên một chỗ nơi thạch điêu[1], một khe cửa mở ra, hiện ra một bí đạo thật dài, có ánh đèn chớp lóe từ xa truyền đến.

Hai người tiến vào bí đạo, cửa đá phía sau lại tự đóng lại.

Hải Lam Na thấp giọng nói: “Đây là địa phương thời chiến loạn thì tăng lữ tị nạn.”

Hai người chậm bước đi tới, chỉ chốc lát đi đến một thạch điện đèn đuốc sáng trưng.

Một tòa phật tượng ở giữa đại điện, so với tượng phật bên ngoài nhỏ hơn nhiều lắm, cao thấp chỉ cỡ mười hai feet, trạm trổ tinh xảo đẹp đẽ, biểu tình sinh động.

Trên vách tường có một loạt những lỗ vuông lõm vào, mỗi lỗ vuông đều để một bình gốm, nhìn tới là để đựng hài cốt người.

Hải Lam Na giải thích nói: “trong đây chính là xá lợi tử lịch đại[2] chủ trì.”

Lăng Độ Vũ a lên một tiếng, càng không giải thích được nguyên nhân Hải Lam Na dẫn hẩn tới nơi này.

Một thanh âm khá lớn từ sau tượng đá vang đến: “Người không rõ sao?” Dừng chính là Tạng ngữ hẩn quen thuộc.

Lăng Độ Vũ tự nhiên lắc đầu, rồi ngạc nhiên kinh hoảng, chẳng lẽ người này có thể nhìn thấu ý niệm trong đầu mình?

Sau tượng đá một thân ảnh vòng ra.

Khăn chít đầu màu trắng tuyết, tăng bào dài màu trắng tuyết, râu dài màu nâu, nhãn tình thấu tới nhân tâm.

Là lão, ngày đó vừa tới Varanasi, tại trên đường gặp phải lão nhân sung đầy lực lượng kỳ dị - Lan Đặc Nạp thánh giả

Vô luận là đang lửa thể[3], hay là mặc tăng bào, đều không giảm đi nửa phần uy nghi khiếp người của lão.

Lăng Độ Vũ nhìn sang lão, ánh mắt lại chuyển sang vẻ sùng kính trên mặt Hải Lam Na, bưng tỉnh nói: “Nguyên lai thánh giả chính là người đại tiểu thư đại biểu.”

Lan Đặc Nạp thánh giả khoanh chân ngồi xuống, nói: “Ngồi đi! Nhi tử của Linh Đạt.”

Lăng Độ Vũ cơ hồ nhảy dựng lên, giọng khàn lên: “Lão như thế nào lại biết?” Hẩn xuất thân là tuyệt đối bí mật, ngay cả Kháng Bạo Liên Minh, tổ chức mà hẩn làm việc cho đến nữ bằng hữu thân mật Trác Sở Viên đều không rõ.

Hải Lam Na ngồi xuống, còn lại Lăng Độ Vũ một người ngạc nhiên đang đứng, vẻ mặt khó nén kinh ngạc.

Lan Đặc Nạp thánh giả nói:

“Bí mật trong cuộc sống chỉ tồn tại dưới từng tầng thứ tai mắt, tại giữa ta với Linh Đạt, không có lời nào là bí mật. Ngồi xuống đi! Con trai.”

Lăng Độ Vũ khoanh chân ngồi xuống, nhìn tới tràn ngập dị lực thánh giả, không nói nên lời.

Lời Lan Đặc Nạp nói, chỉ có thể là từ lịch sử loài người tới nay, là năng lực đề cập tới “tâm linh truyền cảm”.

Loại năng lực này, cơ hồ có thể trăm phần trăm khẳng định là lực lượng tồn tại, chỉ bất quá người bình thường, chỉ có dưới tình huống cực đoan, mới có thể vận dụng tới dị lực thể này. Giống như là một người

mẹ đang tại nước Mỹ, đột nhiên vô duyên vô cớ nghe được tiếng con mình kêu thảm thiết, mà sự thật là, người sau đang tại hơn ngàn dặm ở Australia, gặp tai nạn xe chết thảm.

Loại lực lượng này tồn tại ở trên người mỗi một cá nhân, nhưng chúng ta lại không hiểu thế nào vận dụng.

Giống như người đưa máy tính cho một đứa trẻ đang tập bò, nó đến mở ra còn không hiểu, công dụng vô hạn của vi tính chẳng khác nào là mớ ảo.

Lan Đặc Nạp thánh giả vừa nói, lại càng siêu việt theo như lời năng lực đôi khi ngẫu nhiên dụng được, mà là một loại tâm linh giao kết, không có hạn chế khoảng cách.

Lăng Độ Vũ trời sanh đã có loại truyền cảm năng lực này, nhưng so với lão nhân trước mắt, chỉ giống như tiểu đệ tử gặp gỡ lão cổ giả[4] cả đời nghiên cứu.

Lan Đặc Nạp thánh giả mỉm cười, nói: “Người rõ ràng rồi!”

Lăng Độ Vũ gật đầu nói: “Đúng vậy! Thánh giả.” Lần này xưng hô đại dị so với trước, tràn ngập tôn kính với trí giả.

Lan Đặc Nạp thánh giả nói: “Người cùng bằng hữu, đang tiến hành một kế hoạch kinh thiên động địa, ta đã biết!”

Lăng Độ Vũ kinh ngạc nói: “Nàng nói cho người sao?” Nhìn tới Hải Lam Na, nàng nhắm lại hai mắt, diện mạo trang nghiêm, giống như là quan âm hạ phàm trần.

Một đạo linh quang hiện lên trong Lăng Độ Vũ, làm hắn chợt thốt: “Ta rõ ràng rồi, ngày đó Trần Linh trên sông Hằng hà gặp một lão nhân ngồi thuyền, hẳn là người, là người kích khởi hắn, khiến cho hắn tìm được tới phi thuyền!”

Lan Đặc Nạp thánh giả gật đầu nói: “Người rõ ràng rồi, thời gian không có nhiều, ta không thể không có hành động.”

Lăng Độ Vũ kinh ngạc nhìn tới lão nhân.

Lan Đặc Nạp thánh giả chậm rãi nói: “Nó kêu gọi càng lúc càng cấp gắt, ta không có một khắc không nghe thấy.”

Lăng Độ Vũ kinh ngạc hỏi: “Nó?”

Lan Đặc Nạp thánh giả trong ánh mắt ôn nhu lóe lên quang huy lấp lánh, nói: “Đúng vậy! Nó! Các người cùng ta mục tiêu là một, đều là hưởng ứng tới kêu gọi của nó, đi tìm nó, chỉ bất quá tư tưởng người cùng ta theo bất đồng phương thức.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Nó là ai?”

Lan Đặc Nạp thánh giả nét mặt nhất thời tràn đầy vẻ tươi cười từ hiền, nói: “Nó cũng không phải là ai, mà là ‘độc nhất đích bi’[5], chân thần chí tôn Ấn Độ Giáo, cũng như thượng đế mà người phương Tây sùng tín. Ta cùng nó liên hệ được thì, nghe tới khí tức tử vong, các người phải nhanh lên, hiện tại đã là không thể trì hoãn một khắc, đây cũng là nguyên nhân ta muốn gặp người.” Chậm rãi đứng lên.

Lăng Độ Vũ đứng nhanh theo, đồng thời với lão nhân đang xoay người rời đi kêu lớn: “Người còn chưa cho ta biết đầu đuôi sự tình?”

Cho tới nay, bọn họ nói chuyện với thanh âm đều là phi thường trầm thấp, một tiếng hô này, thạch điện trống trải lập tức hồi âm vang lên chói tai, thanh thế dọa người.

Lan Đặc Nạp thánh giả hướng vách tường phía sau phật tượng đi tới, mãi cho đến trước vách tường, mới ngừng lại, cũng không quay đầu nói: “Tới đây rồi, hết thấy người đều sẽ biết, ta biết cùng người biết, đều không phải là hoàn toàn, có nói chỉ biết gia tăng nghi hoặc. Nhớ! Phải nhanh lên!” Ngón tay ấn nhẹ trên một điểm trên tường, tiếng ‘ong ong’ truyền lại, vách tường bóng loáng lại hé ra một cánh cửa.

Lăng Độ Vũ bất phần nói: “Người không phải muốn đi xuống nhìn sao?”

Lan Đặc Nạp thánh giả nói: “Tôi lúc thích hợp, ta tự nhiên sẽ xuất hiện.” Nói xong thì đã tiến vào cánh cửa bí đạo, cửa đá khép lại, vách tường hồi phục hoàn chỉnh một vẻ bóng loáng.

Lăng Độ Vũ thầm nghĩ: “Độc nhất đích bỉ? Cùng phi thuyền vũ trụ có quan hệ gì, chẳng lẽ là chỉ sinh vật trong phi thuyền, nó còn chưa tử vong?” Nghĩ tới đây, chợt thấy lạnh rùng mình.

Cho tới nay, hắn cùng Trầm Linh trong lòng nghĩ tới chỉ là đào tới đáy lòng đất tìm một di tích phi thuyền hạ lạc, hoặc là di hài của sinh vật hành tinh khác trong phi thuyền, đều không nghĩ tới sinh vật này nhưng vẫn còn sống, giống như tìm một con tàu đắm trầm mình dưới đáy biển sâu để lấy bảo vật, chưa bao giờ nghĩ tới trong tàu đắm lại có người sống.

Hải Lam Na đi tới bên người hắn hỏi: “Anh đang suy nghĩ điều gì?”

Hải Lam Na trong mắt toát ra thần sắc tôn sùng, nghiêm nét mặt nói: “Thánh giả là khai tông đại sư của ‘Bỉ nhất giáo’ mà ta tín ngưỡng, ba mươi năm nay, vẫn ẩn thân trong động huyệt, bế quan tĩnh tọa, chỉ uống thanh thủy[6], việc trong giáo đều do đệ tử của người chủ trì. Người tại trong Ấn Độ giáo, địa vị cao cả, kể cả kẻ hoàng hành bá đạo như vương tử, cũng không dám bất kính gì với người.”

Lăng Độ Vũ cau mày nói: “Việc này thật là kỳ quái cực điểm?”

Hải Lam Na nói: “Chúng ta cũng rất kỳ quái, sáu tháng trước xuất quan rồi, người triệu ta vào, mà từ trước tới nay người không có nhận thức ta. Ta nhớ được ngày đó người hướng ta nói tới một chuyện phi thường quái dị.”

Lăng Độ Vũ lòng hiếu kỳ nổi lên, hỏi tới: “Là nói gì?”

Hải Lam Na lộ ra thần sắc nghi hoặc, nhớ lại nói: “Người nói: cơ duyên sinh mệnh rốt cuộc do ‘tử diệt’ mang đến, đồ trường của người tương lai có hai vị khách quý quang lâm, bọn họ có đặc thù sứ mạng, người phải trợ giúp bọn họ hoàn thành.”

Lăng Độ Vũ nói: “Ý cô là chỉ chúng ta?”

Hải Lam Na nói: “Ta cũng không biết, chỉ biết vừa nhìn thấy các anh, tựa như có một thanh âm trong lòng nói cho ta biết: chính là bọn họ.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên. Sự việc vốn đã ly kỳ, bây giờ càng gia thêm một tầng sắc thái thần bí khó lường.

Hải Lam Na mờ mịt nói: “Hiện tại nên làm gì?”

Lăng Độ Vũ nói: “Ta muốn người giúp ta một việc.”

Hải Lam Na gật đầu nói: “Nói đi.”

Lăng Độ Vũ nói: “Ta phải lập tức bí mật đi tới New Delhi, giáo huấn vương tử một lần thật nhớ.”

Hải Lam Na trừng mắt cứng lưỡi, không biết như thế nào phản ứng.

Vương tử thế lực vươn toàn Ấn Độ, hắn không chọc đến người, chính là thượng thượng may mắn, còn đề cập gì tới người tới tìm hắn.

Vân Ti Lan không chút phần son, nhẹ nhàng trong bộ áo sơ mi quần gin, đeo một chiếc kính râm, đi vào một tòa bách hóa phẩm ở New Delhi. Nàng dám đảm bảo không ai có thể nhận ra mình.

Thanh âm mua bán, cò kè mặc cả, ồn ã một vùng.

Nàng không mục đích tùy ý lấy mấy chiếc vòng, đi tới cửa vào phía đông, đây là nơi Lăng Độ Vũ ước định gặp nàng.

Chờ được chừng hai mươi phút, một đại hán Ấn Độ đi thẳng tới hỏi: “Đại minh tinh! Xin cho con gái ta chữ ký được không?”

Vân TI Lan bị dọa cho hoảng sợ, tập trung nhìn lại, đưa tay che ngực nói: “Thiếu chút nữa làm ta sợ chết, không nghĩ tới tiếng Ấn Độ của anh tốt như vậy, khó trách kẻ dưới tay của vương tử đều cứ thế mà để anh chạy thoát.”

Lăng Độ Vũ nói: “Đi! Tới xe vận tải ở dưới.”

Vân Ti Lan kinh ngạc hỏi: “Xe vận tải?” Sững chút rồi nhanh chóng đi theo sau Lăng Độ Vũ, độ tầm 10 phút, đi tới một chiếc xe vận tải cỡ vừa, hai người ngồi trên ghế đầu, xe lăn bánh rời đi.

Chiếc xe xuyên qua những tuyến đường trong thành phố. Đây là khu vực trung tâm, dọc đường nhìn có thể thấy được những quảng trường nhỏ với những thảm cỏ, những ngã tư rộng rãi, người đi đường chen chúc.

Lăng Độ Vũ đi tới khu vực thương mại phía Tây Bắc. Chỉ chốc lát đến được chợ Connaught, là một ngôi nhà hai tầng màu trắng, kết cấu được tạo thành một vòng tròn lớn, hai mặt của tòa nhà đều là các loại hình cửa hàng, trong vòng đường kính đạt tới 600 mét, một tòa hoa viên độc đáo nằm tại trung ương, hoa cỏ xanh mát, trăm hoa tươi tốt. Các cửa hàng ngoài cửa đều có cột trụ hành lang, liên tiếp bao thành một hàng lang tròn, giống như tách ra khí hậu nóng nực cùng mưa gió thất thường với một nơi lý tưởng

Trên đường xe cộ như mây, ô tô qua lại như đàn dật.

Lăng Độ Vũ đánh xe vận tải vào một góc đường, kéo màn vải bố che cửa xe, xoay người lại, vừa vận đón nhận ánh mắt chờ mong của Vân Ti Lan.

Không chút phần son Vân Ti Lan, có một nét thanh lệ khác hẳn, Lăng Độ Vũ nhìn không được vươn người qua, hôn nhẹ, coi như lễ gặp mặt.

Vân Ti Lan mặt tươi cười như hoa, nhẹ nhàng nói: “Anh gọi ta ra, không phải chỉ là vì thế này thôi chứ?”

Lăng Độ Vũ tiêu sái nhún vai, nói: “Chỉ là cái này, cũng có thể đủ rồi, nhưng cô không phải chỉ là vì cái này, mà ra gặp ta đi?”

Vân Ti Lan vươn người lại, ôm chặt lấy Lăng Độ Vũ hôn thật dài, rồi thở ra nói: “Chúng ta tìm một chỗ, có được không?”

Lăng Độ Vũ thở dài nói: “Đây là địa phương an toàn nhất, bây giờ ta nghĩ cô nên bỏ tất cả về Vương tử nói cho ta biết, cố gắng tường tận từng chi tiết, đặc biệt là địch nhân của hắn, biết được đều nói ra, thậm chí cô cho rằng những việc không liên quan, cũng đều có thể là mấu chốt.”

Vân Ti Lan ngồi ổn định thân thể, suy nghĩ một hồi, mới đầu lên tiếng, Lăng Độ Vũ chỉ ở những điểm cốt lõi hỏi một hai câu.

Đương khi Vân Ti Lan nói tới những hoạt động phạm tội của vương tử thì, hắn đặc biệt lưu ý, không ngừng hỏi về chi tiết trong đó.

Vân Ti Lan nói tới việc mua bán ma túy của vương tử, nói: “Vương tử vốn quyết định không dính gì tới việc mua bán ma túy, sợ mất đi bộ phận chính khách cầm cự, bởi vì dù quân là trong xã hội đen, ma túy cũng được xem là tội ác ô nhục. Nhưng ma túy lợi nhuận thật sự là vô cùng lớn, tiền có thể sai khiến quỷ thần, một kẻ trùm ma túy lớn, Đạt Đức, thừa thế quật khởi, từ từ khống chế thị trường cả Bắc Ấn Độ, thế lực theo tám phương xung quanh từ từ bành trướng. Vương tử thấy tình thế không ổn, hướng Đạt Đức gia tăng áp lực, trải qua vài lần va chạm hỏa lực, Đạt Đức bị rơi xuống thế hạ phong, bị bức bách đưa quyền phân phối ma túy trong vùng vào tay vương tử, mà hắn phụ trách tuyến buôn chuyển ma túy quốc tế, Đạt Đức từ Đông Nam Á thu mua ma túy, bán lại vương tử, rồi vương tử tinh luyện, tái phân phối tại thị trường địa phương.”

Lăng Độ Vũ ngắt lời nói: “Trước mắt quan hệ hai kẻ đó thế nào?”

Vân Ti Lan nói: “Ngoại chừng nội căng, Đạt Đức tính tình thô bạo ngang ngược, hung tàn chỉ có hơn vương tử, bất quá thế lực vương tử trên thông chính phủ, dưới vươn gốc rễ tới từng người dân, thâm căn cố đế, là nguyên cớ Đạt Đức không dám kháng một lời. Nhưng là ta từ mấy thủ hạ của vương tử, biết được Đạt Đức không ngừng chiêu binh mãi mã, chờ đợi cơ hội nhất cử tiêu diệt vương tử. Đương nhiên, vương tử cũng không phải thiện nam tín nữ...”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Cô có hay không phương pháp tra ra địa điểm cùng thời gian song phương giao dịch ma túy?”

Vân Ti Lan mỉm cười nói: “Anh xem như hỏi đúng người rồi, ta luôn luôn phi thường tích cực lưu tâm việc mua bán ma túy của hân.” vẻ tươi cười của nàng mang theo một tia cay đắng, làm Lăng Độ Vũ cảm thấy được muốn có được tư liệu về phương diện này, nàng nhất định là đã nỗ lực đại giới, tiền vốn của nàng tất nhiên là sắc đẹp không thể nghi ngờ.

Lăng Độ Vũ giọng đượm vẻ thương tiếc: “Ta phải biết rằng lần mua bán lớn gần nhất sắp tới, càng lớn lại càng tốt.”

Vân Ti Lan ngón tay chỉ ra thị trường Connaught đối diện trước mũi xe, nói: “Giữa trưa ngày mai, song phương sẽ ở chỗ này tiến hành giao dịch lớn.”

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Thế là đủ rồi!” Nghĩ một chút, rồi lại hỏi: “Nói cho ta biết hình thức cùng phương pháp giao dịch, nếu có thể, ta thậm chí hy vọng biết được loại hình ma túy bọn chúng đang giao dịch, phương pháp bọn chúng đóng gói ma túy.”

Vân Ti Lan nói: “Đạt Đức có một thói quen rất kỳ quái, cũng rất mê tín là thích giấu ma túy ở trong ‘Vệ Đà Kinh’, cho là điều đó sẽ mang đến may mắn cho hân, đây là do vương tử nói cho ta biết.”

Lăng Độ Vũ trầm tư nói: “Nếu là để giấu tai mắt người, hân là nên dùng những bản đang được lưu hành ở thành phố, hy vọng lần này ‘Vệ Đà kinh’ cũng sẽ mang đến may mắn, không phải là cho hân, mà là mang đến cho ta!”

Chú thích:

[1] Thạch điêu: chạm đá, điêu khắc đá.

[2] Lịch đại: qua các thời đại.

[3] Lỏa thể: trần truồng.

[4] Cổ giả: học cứu, bác học.

[5] Độc nhất đích bỉ: độc nhất là nó, nó là duy nhất, không gì bì được, so sánh được.

[6] Thanh thủy: nước trong, nước tinh khiết.

6. Phiên Vân Phúc Vũ

11:44 sáng.

Trung tâm thương mại Connaught ở New Delhi, chín con đường quốc lộ từ quanh tòa nhà hướng ra bốn phương tám hướng, bên đường những tòa cao ốc chọc thẳng tầng mây, ngân hàng, công ty bách hóa, nhà sách, những xí nghiệp lớn san sát vỉa hè.

Hai xe phòng lớn kiểu dáng Nhật Bản đập vào mắt, từ đại lộ phía Tây đi tới gần tòa trung tâm thương mại trụ tròn.

Trong trung tâm phi thường đông đúc, ngoài người bản địa, thì không ít du khách mộ danh mà tới.

Đạt Đức cùng Vương Tử ước định giao dịch ở đây, chính là dựa vào địa thế bốn phương thông suốt, dù là có bất ngờ phát sinh, đào tẩu phi thường dễ dàng.

Chiếc xe Nhật Bản dừng lại, bốn gã đại hán từ khoang phòng phía sau xe đi xuống, trong đó một người là xách chiếc vali có khóa.

Bốn người xuống xe cũng không dừng bước, tiến thẳng vào trung tâm.

Mỗi một chiếc xe đều lưu lại một người xem xét, làm nhiệm vụ canh chừng cũng như tiếp ứng.

Chiếc xe sau đi xuống là bốn người nam, bọn họ bảo trì một khoảng cách cùng bốn gã xuống trước đó, là trách nhiệm hộ tống, bọn họ cũng không ngại cảnh sát, trong lực lượng cảnh sát có tai mắt của chúng, nhất cử nhất động đều không thể giấu được chúng. Đây chỉ là trình tự an toàn. Một bên đi, một bên cầm bộ đàm liên lạc cùng hai xe phía ngoài giữ liên lạc.

Bọn chúng phụng mệnh Đạt Đức, cùng thủ hạ của Vương Tử tiến hành giao dịch. Quan hệ quốc tế đã sớm căng thẳng, thật lâu không có giao dịch lớn như vậy.

Bốn gã nam tử đi trước chuyển vào đường hành lang tròn của trung tâm.

Người đi lại không ngớt, không khí hết sức nhiệt náo. Những hàng quán bên hành lang đủ loại hàng hóa, khách hàng vào ra tấp nập.

Hết thấy xem ra không có gì khác thường.

Bốn kẻ đi trước, thì vali để cho một nam tử ở giữa xách, từng bước ổn định, dọc theo hành lang tròn.

Chính ở lúc này, bóng người chợt đến.

Bọn đại hán đều là nhất lưu hảo thủ, lập tức cảnh giác, bất quá so với tốc độ người tới, bọn chúng đã chậm một bước.

Người nọ nhào ra từ hành lang trong, chốc lát đã tới giữa bốn người, giống như tia chớp áp sát bên trái đại hán xách vali.

Đại hán xách vali vừa đưa tay vào trong áo, hạ bộ đã bị một đá kích trúng, lưng còn chưa gập xuống, hai mắt đã bị đối thủ vung ngón tay như nĩa chọc tới, cả người ngã té đồng thời, trong tay nhẹ bẫng, vali đã bị giật khỏi tay.

Đại hán phía sau kinh hãi chồm tới, đã thấy người nọ cầm vali tiện tay vung mạnh lên đầu, gã vội lấy tay che lại, bàn chân lại một trận đau nhức, tựa hồ bị thanh sắt đập mạnh, lập tức mất đi thăng bằng, ngã về trước, cho đến nằm xuống đất, vẫn không biết bị người dụng vật gì tập kích.

Lúc này hai gã trên cùng đã xoay người lại đánh tới, kẻ tập kích không lùi mà tiến, với tốc độ khiến người khó tin, như mũi tên tại giữa khe hở hai người đột phá, thoáng cái đã từ giữa hai người chen qua, hai đại hán lúc này mới nhìn đến đối phương là một nam tử bào phục Ấn Độ, trên chân là giày gấn bánh xe, tại trong đoàn người đông nghịt tả xuyên hữu đột, một lát đã cách xa. Hai người kêu lên giận dữ, ra sức đuổi theo.

Đám đại hán phía sau phát giác có dị thường, liền mạng truy theo.

Bầu không khí nhất thời khẩn trương tới cực điểm.

Trong vali là heroin tinh thuần cao độ giá trị tới hàng tỷ đô, tuyệt đối không thể để người cướp đi.

Kẻ đột kích với tốc độ cao hướng tới cửa phía đông mà thoát ra.

Đám đại hán đuổi theo phía sau không hổ là hảo thủ, tuy dị biến xảy ra, mắt thấy đuổi không kịp, lâm nguy bất loạn, đã sớm dùng bộ đàm thông tri tới mấy kẻ canh chừng ở hai xe phía ngoài.

Tiếng kêu kinh hãi vang lên, truy đuổi khiến quần chúng sinh ra cực độ hỗn loạn, sôi nổi chạy nép vào những gian hàng ở bên, cả vòng hành lang náo loạn từng đoàn.

Kẻ đột kích thân hình đã biến mất tại cửa ra phía đông.

Đám đại hán chạy như điên ra khỏi cửa, thở ra nhẹ nhõm, dừng bước lại.

Hai chiếc xe của chúng, đã đỗ ngang cửa. Vali mất đi, đã tại trong tay một đại hán ở ngoài.

Một kẻ chạy tới, hỏi: “Người đâu?”

Đại hán đang cầm vali nói: “Hắn chạy vội ra khỏi cửa, chúng ta cũng vừa đuổi tới, ta cùng A Cùng bỏ nhào xuống, hắn kinh hãi rơi ra vali, tại trong đám người chạy đi. A Cùng đã đuổi theo. Mẹ nó, nếu không có nhiều kẻ trên đường như vậy, xem ta đã một súng dứt đời hắn.”

Một đại hán khác xem lại vali, nhìn qua thấy khóa hoàn hảo không việc gì, nói: “Cẩn thật chút, nên là kiểm tra lại.”

Có người lấy ra chìa khóa, mở hé ra vali, rồi liền khép lại, gật đầu nói: “Không có vấn đề!” Rồi khóa lại cẩn thận, nói: “Nhanh! Đã đến giờ giao dịch! May là đám người Vương Tử còn chưa tới.”

———§§———

Vương Tử sắc mặt thế nào khó coi đều hiện ra như thế.

Vali tại văn phòng của hắn mở ra, những “kinh Vệ Đà” đều xé toạc ra, trên bàn toàn những bột phấn màu trắng.

Một mẫu giấy tại trên bàn, ở trong là dòng chữ: “Vương Tử! Tử kỳ của người tới rồi.”

Vương Tử nổi giận lôi đình, một chưởng vỗ mạnh lên bàn, quát: “Tất cả đều là bị cơm ăn hại, hơn mười triệu đô lấy về mấy cân bột phấn, đúng là con lừa!”

Vân Ti Lan đi tới sau lưng hắn, an ủi xoa bóp đầu vai hắn, Vương Tử khuôn mặt căng thẳng mới giãn ra một chút.

Trước mặt hắn hơn mười thủ hạ vẻ mặt nghiêm trọng, run rẩy, trong đó kẻ phụ trách sinh ý ma túy nói: “Vài năm nay chúng ta đều là giao dịch như thế, ai nghĩ tới Đạt Đức hội giờ trò?”

Vương Tử cảm hận: “Vì tiền, những năm gần đây, có ngày nào mà hắn không tưởng thay thế ta!”

Một thủ hạ tán đồng thưa: “Tuần trước, cảnh sát tóm được một lượng lớn súng ống đạn dược, nghe nói chính là Đạt Đức đặt mua, có thể rõ hắn là tích tâm làm phản.”

Vương Tử ánh mắt nhìn tới một người hơn năm mươi tuổi, đeo một chiếc kính gọng vàng, vóc dáng thon gầy, có chút giống như giáo sư đại học là Luân Bối hỏi: “Ông thấy sao?”

Luân Bối là luật sư cùng cố vấn của Vương Tử, đối với hắn có ảnh hưởng lực rất lớn, nghe vậy giọng không nóng không giận mà phân tích: “Chiếu lý Đạt Đức mặc dù táo bạo, cũng là kẻ phi thường khôn khéo lợi hại, hắn nếu muốn đối phó chúng ta, nhất định là theo thế lôi đình vạn quân, với thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, đã kích cùng tước nhược lực lượng chúng ta, hơn nữa mục tiêu đệ nhất khẳng định là Vương Tử điện hạ.”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Vương Tử chậm rãi hỏi: “Vậy thì đám bột phấn với mảnh giấy đầy giải thích thế nào?”

Luân Bối trong lòng đã tính trả lời: “Đấy có thể là nội bộ của hắn có vấn đề, nói không chừng là thủ hạ bán đứng hắn, tóm lại ta cho rằng phải tìm hiểu sự tình rõ ràng đã.” Rồi cười hắc hắc, nói: “Đạt Đức đối với xí nghiệp chúng ta có dã tâm lang sói, kẻ đi đường đều thấy[1], bất quá giờ cũng không phải lúc thích hợp động thủ.”

Vương Tử trầm tư chỉ chốc lát thì ánh mắt hồi phục vẻ tỉnh táo ngày thường, hỏi: “Ông nói bây giờ nên làm gì?”

Luân Bối đáp: “Chúng ta gọi thử cho Đạt Đức, sự việc liên quan gì tới ma túy đều không nên nói, chỉ nói là Vương Tử điện hạ muốn cùng hắn gặp mặt, giả thiết việc này không phải do hắn làm ra, hắn nhất định hoàn toàn không phòng bị, khi đó có thể nhân dịp gặp mặt thì cùng hắn giải quyết chuyện này.”

Vương Tử nói: “Được! Cứ như vậy đi!” Hướng tới Vân Ti Lan bảo: “Đưa cho ta điện thoại.”

Hai cánh cửa thép trái phải từ từ khép lại.

Hai chiếc phòng xe lớn kiểu Mỹ từ biệt thự của Vương Tử đi ra.

Tiếp theo là chiếc Rolls-Royce của Vương Tử, phía sau còn thấy có hai chiếc xe phòng lớn, có chút không khí như là xuất trận.

Đoàn xe rẽ sang phía bên phải tại ngã tư đường, nhằm phương hướng phủ tổng thống đi đến.

Vương Tử cùng Luân Bối hai người ngồi ở ghế sau chiếc Rolls-Royce, thần thái ung dung thoải mái, Luân Bối phỏng chừng không sai, trong điện thoại Đạt Đức giọng nói như thường, lập tức đồng ý tại phòng café của khách sạn New Delhi đợi đại giá của Vương Tử.

Mỗi lần ngồi trong xe, Vương Tử đều cảm thấy khoan khoái an tường, đây cũng không phải bởi vì thiết bị hoa lệ trong xe, mà là chiếc xe này được đặc chế bảo an, thùng xe dùng tới ba tầng bọc thép ghép thành, không chỉ ngăn cản vũ khí bình thường, thậm chí cả lựu đạn cùng hỏa tiễn loại nhỏ tập kích.

Đoàn xe đi gặp đèn đỏ tại một ngã tư đường, ngừng lại.

Vương Tử nghĩ thầm: “Ngày sau trọng kiến đế quốc, xa giá đi tuần thì, tất cả những đèn giao thông này đều đối với ta không chút tác dụng.”

Nghĩ đến đây, không khỏi hừ lên một tiếng.

Ngay lại lúc này, bên cạnh Luân Bối chấn động toàn thân, nhìn sang trái.

Vương Tử thuận theo ánh mắt ấy nhìn sang, sắc mặt thoáng chốc đã trở thành trắng bệch.

Hết thấy tới như một cơn ác mộng.

Một chiếc xe vận tải cỡ lớn từ tuyến đường ngang bên phải, hướng xe của hắn với tốc độ cao phóng đến, tiếng bánh xe cùng mặt đường ma sát chói tai.

Xe vận tải trong mắt Vương Tử không ngừng lớn dần, hắn trong óc một mảnh trống rỗng.

Phản ứng nhanh nhất là tài xế kiêm vệ sĩ của Vương Tử, vừa nhìn thấy tình thế không đúng, đã phản xạ theo điều kiện một bước đạp mạnh lên van ga, quay bánh liều mạng hướng bên phải, xe như nhảy chồm lên, hướng tới làn vỉa hè dành cho người đi bộ vọt lên.

Xe vận tải vừa vọt đến, đã thúc mãnh liệt vào đuôi xe, khiến chiếc Rolls-Royce của Vương Tử quay vòng văng ra.

Thế nhưng lại cứu được Vương Tử một mạng.

Xe vận tải vang lên một tiếng nổ mạnh, bạo xuất một vùng lửa, với thế phóng mãnh liệt, nó đâm mạnh tới đuôi xe Vương Tử thì mất đi cân bằng, lúc này mới đổ nghiêng, va ngã sát tại một xe phòng lớn phía sau xe Vương Tử, rồi liên tiếp nổ mạnh, lửa cháy chực xông tận trời. Xe phòng cùng xe vận tải đồng loạt bùng cháy.

Bốn cánh cửa xe bị đẩy mạnh, mấy đại hán trong xe nhào ra, có hai người quần áo cháy mạnh, đang không ngừng lăn lộn trên mặt đường, hi vọng dập tắt vết lửa.

Đội xe phía đầu cửa đuôi mở ra, người tới tấp nhảy xuống, có kẻ cầm lấy bình cứu hỏa, phun mạnh tới xe vận tải cùng xe phòng đang cháy.

“Oanh!” Xe vận tải phát khí bạo ra bốn phía, đại hán đang cứu hỏa tại những đốm lửa bắn ra, bị khí lưu đẩy ngã ngã, trong nhất thời không người dám tới gần xe vận tải đang ngùn ngụt cháy.

Vương Tử được thủ hạ kéo ra từ chiếc Rolls-Royce, trên trán có hai vết máu tươi, tuy là thương nhẹ, nhưng lại thấy phi thường dễ sợ.

Vương Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kể gây việc này đâu?”

Cầm đầu đám thủ hạ, Khoa Gia nói: “Xe vận tải phóng thẳng tới, chúng ta nhìn thấy có người từ buồng lái nhảy xuống, theo đường đối diện chạy thoát.”

Vương Tử cơ trên mặt giật giật, gằn lên: “Đạt Đức! Ta muốn đem người bắt thành ngàn khối, thiếu đi một khối ta không phải là Vương Tử.”

Thủ hạ xung quanh không rét mà run, bọn họ chưa bao giờ thấy Vương Tử cuồng nộ như thế.

Đạt Đức ngồi ở trong phòng café, nhàn nhã hớp một ngụm café.

Ngồi ở bên phải hắn là thủ hạ đắc lực Mã Lạc Phu nói: “Không biết Vương Tử hôm nay muốn gặp lão tổng là vì chuyện gì, chẳng lẽ việc chúng ta bí mật tích trữ đạn dược hắn đã biết.”

Đạt Đức thân hình nhìn qua béo lùn, nhưng lại phi thường cường tráng, tuổi tầm bốn mươi, động tác linh hoạt, đôi mắt ti hí như nhắm, khiến người không biết hắn đang nghĩ gì trong đầu.

Đạt Đức mỉm cười nói: “Biết được thì thế nào, ta một ngày chưa động thủ, hắn cũng không thể trở mặt nắm được gì ta, bất quá vô luận thế nào, cẩn thận một chút vẫn hơn, người bố trí tốt chưa?”

Mã Lạc Phu nói: “Tôi động viên hơn sáu mươi hảo thủ tinh duệ, dù quân không thể thủ thắng, đào thoát hắn là có thừa.”

Đạt Đức nói: “Kỳ thật chúng ta thái tiểu tâm, Vương Tử cực kỳ tham danh tiếng, trong bóng tối việc vô sỉ gì cũng có thể gây ra, mặt ngoài lại biểu hiện là một kẻ đại thương gia từ thiện. Nếu hắn dám công nhiên hành hung, nhất định là hù dọa đám chính khách tham quan cầm cự hắn chùn bước, đây cũng là nhược điểm của hắn.”

Mã Lạc Phu vừa muốn trả lời, dị biệt phát sinh.

“Rẹt sạt..!” Một tiếng vang nhỏ từ cửa sau, cùng đi thông toa-let, truyền lại.

Đạt Đức kêu một tiếng kinh hãi, vung mạnh chiếc ghế về hướng cửa sau, Mã Lạc Phu cũng nhảy chồm lên, đã ôm cả Đạt Đức lăn xuống dưới bàn.

Thủ hạ ở gần chiếc bàn đã nhanh nhẹn lên đạn bắn ra, súng đã hoàn toàn rơi tay.

Người nọ không để tới cơ hội khai đạn thứ hai, đã cực kỳ cơ trí, thân thể co rụt lại đã rút vào cửa sau tới nhà ăn, vừa đứng né qua loạt đạn như mưa bắn tới.

Thủ hạ của Đạt Đức tại bàn gần cửa sau, là kẻ đầu tiên đuổi tới, bọn họ đã nghe được tiếng bước chân vang lên từ phía thang bộ, hướng xuống phía dưới.

Thủ hạ Đạt Đức điên cuồng đuổi theo, bỗng dừng một tiếng nổ mạnh, khói vụ đã bao phủ cả không gian cầu thang, màn khói đen chằng chịt khiến người mắt không thể nhìn thấy, còn có tác dụng gây cay mắt liệt. Nhất thời tiếng ho sặc sụa, đuổi bắt hoàn toàn tan rã.

Mã Lạc Phu giúp Đạt Đức tới một góc phòng, kiểm tra thương thế của hắn, một bên nói: “Lão tổng! Không sao cả, chỉ là bị thương chút ngoài da, không có gì đáng ngại.”

Đạt Đức thở mạnh: “Bất kể thế nào, món nợ này nhất định phải cùng Vương Tử tính rõ ràng.”

New Delhi, hai tập đoàn tội ác, rốt cục mở màn chiến tranh, lấy máu tươi cùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Lăng Độ Vũ trở lại doanh địa, nơi đây công trình khai thác đã tiến hành với khí thế hừng hực.

Trầm Linh bận tới đầu đầy mồ hôi, vừa thấy hắn quay lại, vội vàng kéo hắn vào một góc hỏi: “Người lần đi đầu đây, gần cả tuần, điện thoại cũng không một lần gọi.”

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Xảy ra rất nhiều chuyện, đêm nay có cơ hội sẽ nói cho người, bất quá Vương Tử tạm thời không thể gây rối chúng ta được! Ở đây thế nào rồi?”

Trầm Linh nói: “Tất cả mọi người rất tận tâm tận sức, ta xem nhiều nhất thì một tuần nữa, là có thể đào tới thứ kia.”

Lăng Độ Vũ còn muốn nói, tổng công trình sư người Anh Ellis đã vẫy tay, gọi Trầm Linh qua. Trầm Linh hướng hắn ra dấu, rồi quay đi.

Lăng Độ Vũ lao lực nhiều ngày, bước vào trong phòng đã tọa tịnh dưỡng.

Giàn khoan dầu phía trên hai ngọn đèn sáng, chỉ còn hai người bọn họ, trừ bỏ một vùng sáng đèn tại doanh địa, còn lại các phương đều là một mảnh đen nhánh, dưới ánh tinh không, hiển thị rõ ràng thể núi xa gần.

Đêm nay khí trời đặc biệt tốt, một màn sao trời mỹ lệ trên giàn khoan cùng chính thể thung lũng.

Gió đêm nhẹ nhẹ, khiến người thân tâm nhẹ nhõm thư thái.

Trầm Linh sau khi nghe được chuyện tốt Lăng Độ Vũ làm gần đây, cười ha hả nói: “Vương Tử hiện tại bị người làm cho thảm rồi, hy vọng Đạt Đức không quá kém, tại Vương Tử một phát súng trúng mi tâm thì cũng bởi Vương Tử một viên tại trái tim, cả hai đồng quy vu tận, tạo phúc cho cả Ấn Độ.”

Lăng Độ Vũ nói: “Người thật là lạc quan! Theo ta, một phương Vương Tử vẫn chiếm phần thắng nhiều hơn, chúng ta tốt nhất là có thể nhân lúc hấn vô lực quản việc khác, đào lên vạt nọ.”

Trầm Linh trầm tư một lát, nói: “Chỉ có từ ngày mai bắt đầu, đêm ngày làm không nghỉ, hy vọng có thể giảm đi một nửa thời gian. Người nói Lan Đặc Nạp thánh giả kia, không phải cũng đã bảo phải nhanh lên hay sao?”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Người tin lời lão không?”

Trầm Linh cau mày nói: “Ta mơ hồ cảm thấy lời của lão rất có đạo lý, nhưng lại không thể chỉ ra đạo lý ở đâu. Nhưng là không thể không rõ, Lan Đặc Nạp thánh giả tại trong Ấn Độ giáo, có địa vị gần như thần thánh, tuyệt không chỉ nói bừa.”

Lăng Độ Vũ nói: “Có hay không khả năng là, thánh giả nói tới cũng chính là trong phi thuyền vẫn còn sinh vật tồn tại.”

Trầm Linh đi tới một bờ lan can của giàn khoan, ngẩng đầu vọng nhìn trời không vô cùng vô tận, sao trời dày đặc ánh xanh, thở ra một hơi, vừa nói vừa nghĩ: “ta thường là suy nghĩ, người chỉ là một điểm rất nhỏ, đứng ở một địa cầu chỉ là một tảng đá lớn, nhưng là khối đá này, tại vũ trụ mênh mông mờ mịt cũng chỉ là một điểm bé nhỏ. Vậy quanh khối đá là màn hư không đen nhánh không bờ không dấu hiệu. Không có nguyên nhân thế nào, cũng không có mục đích là sao.”

Lăng Độ Vũ muốn nói lại không nên lời, ngữ điệu Trầm Linh hoang vắng lạnh lẽo, có loại bất đắc dĩ cùng thê lương khó thành lời.

Trầm Linh thở dài nặng nề, nói: “Đối vũ trụ mà nói, hết thảy sinh mệnh chỉ là ngắn ngủi trong phút chốc, tại ánh lửa chói lọi của hằng tinh, mỗi sinh mệnh trong một sát na, sục sôi một hồi. Giống như biển rộng, thỉnh thoảng có người quăng ra một viên đá, làm thành một rung động gợn vòng nhỏ nhất không đáng kể, đảo mắt, biển rộng còn đang tiếp tục vận động vĩnh không ngừng nghỉ, giống như mặt trời có hơn trăm tỉ, tạo thành trăm tỉ tinh hệ, vĩnh viễn không ngừng vận động, sinh mệnh ngắn ngủi, đối với chúng có gì đáng nói?”

Lăng Độ Vũ nhìn xa xăm tinh không trắng lệt, trong lòng ý niệm dâng lên: hấn nhìn thấy ánh sao, có thể đã là tinh thể trăm vạn năm trước mất đi, bây giờ mới trải qua quãng đường trong hư không rộng lớn, lọt được vào mắt hấn. Vũ trụ là sự vật mà nhân loại hoàn toàn vô pháp ước lượng, chúng ta dựa vào cái gì để suy đoán về nó cùng hiểu rõ nó, tâm tình thất vọng cùng bất đắc dĩ, dâng lên ngập trong lòng.

Trầm Linh trầm mặc một hồi, nói: “Sinh mệnh tại đây gieo xuống một viên đá, sinh ra từng vòng rung động. Tại một chỗ khác trong đại dương vũ trụ, sinh mệnh khác rơi xuống từng mảnh đá nhỏ, lại sinh ra những sóng gợn sinh mệnh riêng nó. Chính là vũ trụ thực sự thái rộng lớn, rung động quá là yếu nhỏ, những thứ này vĩnh viễn không có cơ hội tiếp xúc, tựa như người tại bên bờ Ấn Độ Dương ném xuống một viên đá, ta tại một đầu khác Hawaii, Thái Bình dương, ném xuống một viên đá, những rung động thật sự là vĩnh viễn không có thể tiếp xúc, chưa nói tới yếu tố thời gian, còn cần chúng phải đồng thời phát sinh. Cho nên sinh mệnh cơ hồ bị chú định là cô độc.”

Lăng Độ Vũ có chút không rét mà run, nhớ tới rung động từ nhỏ thành lớn, tại mặt nước khuếch tán ra dần, một chút tưởng hết thảy chiến thắng, khiến mặt nước hóa thành sóng gợn, chút kia đã thấy gợn sóng yếu dần, hồi phục mặt nước bình lặng, giống như là một điểm cũng chưa bao giờ phát sinh, chưa kể đến thể giới dưới nước thâm bất khả trắc, mà ngay với mặt nước một điểm ảnh hưởng lực cũng không có. Chẳng lẽ nhân loại hưng suy, đối với vũ trụ mà nói, chỉ như một chút sóng gợn trong hải dương vô bờ vô bến.

Trầm Linh đột nhiên hưng phấn hấn lên, nói lớn: “Cho nên hiện tại chúng ta có hy vọng tiếp xúc loại sóng sinh mệnh kia, chỉ có thể dùng thần tích để hình dung.”

Lăng Độ Vũ mặt mũi nói: “Muộn rồi! Ngày mai còn phải làm việc.”

Tiếp theo một tuần, Trầm Linh tăng cường nhân thủ, làm ngày làm đêm, chính thể công trình giếng khoan tiến hành thuận lợi, tới sáng sớm ngày thứ tám, độ sâu của giếng đã đạt tới hơn 2700 met, so với 3000 met mà Trầm Linh phỏng chừng, chỉ còn có hơn 200 met khoảng cách.

Không chỉ nói Trầm Linh cùng Lăng Độ Vũ, đến ngay những người khác như tổng công trình sư Ellis, tiến sỹ người Mỹ Granville, công trình sư người Ấn Sơn Na Tinh đều khần trương cả lên, những người tham dự việc này đều biết được Trầm Linh không để ý gì đến dầu mỡ, đã nhanh thấy được đáp án là gì.

Lúc này mọi người cùng tập trung tại trên miệng giếng khoan, nhìn công nhân sử dụng cần trục nâng thang máy. Thanh máy là ống hình tròn thành thép cứng phong kín, đường kính tới sáu feet, nhỏ hơn độ rộng giếng dầu một chút, miễn cưỡng có thể chứa được tám tới mười người.

Bao bên ngoài thang máy là những sợi hữu cơ cao nhiệt, gần đầy ròng rọc, vừa vặn cùng thành giếng tiếp xúc, thuận tiện nâng lên hạ xuống. Trên đỉnh chứa đựng hệ thống dưỡng khí, cung cấp cho người ở trong hô hấp. Tối đặc biệt là, dưới đáy giếng được làm từ vật liệu thủy tinh trong suốt, lại có trang bị các hệ thống chiếu sáng, để người trong thang máy, có thể đối với hoàn cảnh dưới đáy thang cẩn thận quan sát.

Trầm Linh giải thích nói: “Dưới đáy thang trong suốt, có thể chốt mở, để người đi xuống, tiến hành nhiệm vụ bộc phá. Thang máy lên xuống, có thể từ bên trong khống chế.”

Lúc này công trình sư người Anh là tiến sỹ Granville, chỉ huy công nhân xếp đặt những bộ dưỡng khí hô hấp vào trong thang máy.

Lăng Độ Vũ đang muốn nói, bỗng cảm thấy khác thường, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một tình cảnh kỳ quái làm cho người ta sợ hãi, xuất hiện trên bầu trời.

Châu châu! Hợp thành trăm vạn châu châu, quần trên đỉnh giàn khoan, bay múa cuồng loạn, đến ánh mặt trời cũng bị che đi.

Tất cả mọi người ngừng hết việc lại, hoảng sợ nhìn châu châu trên bầu trời giàn khoan.

Lăng Độ Vũ nhìn sang Trầm Linh, vừa vặn thấy ánh mắt hắn nhìn lại.

Lăng Độ Vũ chấn động trong lòng, hắn thấy được Trầm Linh, một người trời không sợ đất không sợ, trong mắt lộ ra trước nay chưa từng có lo lắng

Tổng công trình sư cấp cao nhất Ellis thần sắc hoảng sợ, đi tới bên hai người Lăng Độ Vũ, còn chưa lên tiếng, Trầm Linh đã trầm giọng bảo: “Hôm nay đến đây thôi, tan ca sớm, giải tán tất cả công nhân.”

Ellis nói: “Châu châu đây là vì cái gì?” Hắn vừa nói, ánh mắt nhưng lại nhìn một số châu châu bay xuống trên đài, chúng bám vào những cột chống bằng thép, bám vào thân, vào những sợi hữu cơ giúp thang máy lên xuống, dù là công nhân xua đập chí tử, cũng không bay đi. Châu châu vì sao thất thường như thế?

Cho đến chập tối, châu chấp mới bắt đầu tản đi.

Lăng Độ Vũ, Trầm Linh hai người cùng ăn bữa tối. Trầm Linh phi thường trầm mặc.

Lăng Độ Vũ thấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Trầm Linh ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: “Tiểu Lăng! Ta muốn người lập tức rời đi, rời khỏi Ấn Độ.”

Lăng Độ Vũ lại càng hoảng sợ hỏi: “Chuyện gì mà nghiêm trọng như thế?”

Trầm Linh trầm ngâm một lát, nói: “Rất nhiều năm trước ta cũng đã gặp cảnh tượng đồng dạng như thế, bất quá là chuột, mà không phải châu châu. Đó là vào tháng 5/1960, Chile, Nam Châu Mỹ, một buổi sáng sớm, đột nhiên từ trong kiến trúc toàn bộ chuột đều chạy ra, kể cả những con mới sinh, cũng do con mẹ cấp nơi miệng, liều mạng hướng vùng núi cao chạy đi, vô luận cư dân dùng gậy đánh chết, cũng không chịu đào chạy lại vào hang, cứ liều mạng lên núi... Ba ngày sau, cả nơi đấy xảy ra đại động đất sử vô tiền lệ, hơn một nửa kiến trúc đổ vỡ, chết hơn bảy ngàn người...”

Lăng Độ Vũ hít sâu một hơi.

Trầm Linh cười khổ nói: “Động vật so với người cảm quan càng linh mẫn, có thể tiếp thu được tần suất rất nhỏ từ địa tầng chấn động truyền đến, hình như Nhật Bản với tần suất động đất dày đặc, dân bản xứ thì ở tại mỗi nhà đều nuôi dưỡng cá vàng, mỗi khi cá có cử chỉ dị thường thì, bọn họ có thể sớm một bước chạy tới nơi an toàn.”

Lăng Độ Vũ thở dài một hơi rồi nói tiếp: “Mẹ Trái đất tại trước khi nguy hiểm tới đã phát ra cảnh cáo, chỉ bất quá những đứa con của nó là nhân loại quen hàng ngày an nhàn, khinh thường những sự vật ở ngoài ‘hiện thật’.”

Trầm Linh nói: “Cho nên mới hi vọng người có thể tin sự thật này, lập tức rời đi nơi đây, tiểu Lăng! Ta và người đối với tổ chức đều phi thường trọng yếu, ta không muốn tổ chức đồng thời mất đi người cùng ta.”

Lăng Độ Vũ biến sắc nói: “Cái gì? Biết rõ địa chấn sẽ tới, người còn muốn đi xuống?”

Trầm Linh khẳng định nói: “Đúng vậy? Ta không thể buông tha cho cơ hội này.”

Lăng Độ Vũ nói: “Chẳng lẽ không thể đợi địa chấn trôi qua, mới tiếp tục công tác của chúng ta sao?”

Trầm Linh thở ra một hơi, nói: “Ta cũng rất muốn làm thế, nhưng người quen Lan Đặc Nạp thánh giả đã cảnh cáo sao? Đó là không thể trì hoãn một khắc nữa.”

Lăng Độ Vũ mềm yếu nói: “Người thật sự tin tưởng lão sao?”

Trầm Linh nói: “Giả thiết ta không phải tiến vào trạng thái minh tưởng, mới có thể cảm ứng được theo lời lão ‘độc nhất đích bĩ’, ta có thể cũng sẽ có chút do dự, nhưng sự thật lại là như vậy, nghĩ tới Lan Đặc Nạp thánh giả tu dưỡng minh tưởng so với ta cường hơn trăm ngàn lần, lão có thể sớm đã cùng ‘độc nhất đích bĩ’ thành lập ra một mối liên hệ, lão nói chúng ta sao có thể xem nhẹ! Tiểu Lăng! Ta không thể bỏ qua cơ hội mà nhân loại mơ tưởng, dù là chết, cũng phải đạt được, vượt qua cuộc đời phẳng lặng này.”

Lăng Độ Vũ cười khổ nói: “Người nói rất hay! Vì sao lại muốn đoạt đi cơ hội của ta?”

Trầm Linh suy nghĩ một hồi, thở dài mấy lần, rốt cục buông tha cho khuyên Lăng Độ Vũ rời đi, hần thái rõ ràng tính tình của Lăng Độ Vũ.

Chú thích:

[1] Người đi đường đều thấy: nguyên thành ngữ Hán Việt là lộ nhân giai kiến, có nghĩa là kẻ đi ngoài đường cũng rõ ràng, sự việc hiển nhiên như ban ngày...

7. Phiền Phức Hoành Sanh (phiền Phức Liên Tục Xuất Hiện)

Sáng sớm hôm sau, công tác tiến hành như thường. Tối trước bữa cơm trưa, doanh địa có một vị khách không mời mà tới, tìm Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ vừa thấy người này, lại càng giật mình, mang hấn vào phòng, hỏi: “A Tu! Có chuyện gì?”

A Tu mặt đầy lo lắng, nói: “Không hay rồi! Ngài phải cứu tiểu thư Vân Ti Lan.”

Lăng Độ Vũ trong lòng rung mình, biết được Vân Ti Lan đã xảy ra chuyện, vội vàng nói:

“Trần định lại! Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?”

A Tu nói: “Sáng sớm hôm qua, thị nữ của Vân Ti Lan tiểu thư tới tìm tôi, chỉ nói có một câu, chính là ‘tìm hấn’. Mặc dù chỉ có hai chữ, tôi đã phỏng chừng nàng muốn tìm là ngài. Tôi từng đến qua nơi ở của tiểu thư Vân Ti Lan, nhìn thấy ra vào đều là thủ hạ của Vương Tử...”

Lăng Độ Vũ nói: “Vậy thị nữ kia đâu?”

A Tu đáp: “Nàng rất kinh hoảng, vừa nói xong đã hồi hương.”

Lăng Độ Vũ vỗ trán, Vân Ti Lan rõ ràng là đã hãm thân trong nguy hiểm vô cùng, nếu không đã có thể tự mình gọi đến, vấn đề là thị nữ kia có thể tin hay không, đây có phải chỉ là một hãm tình Vương Tử bày ra

không, chiếu lý hẩn cùng Vân Ti Lan hành động dị thường bí mật, Vương Tử sao nhanh như thế phá được chứ?

A Tu nói: “Tôi từng tự mình theo dõi thị nữ kia, nàng đích xác là lên xe lửa rời đi, hướng tới Nam Bộ.”

Lăng Độ Vũ mày giãn ra, vỗ mạnh đầu vai A Tu, khen: “Làm rất hay! Việc này giải quyết rất nhiều nghi nan, vậy thị nữ trước khi lên tàu, có hay không đã điện thoại hoặc cùng người nào tiếp xúc?”

A Tu đáp: “Tuyệt đối không có!”

Lăng Độ Vũ nói: “Được! Bây giờ chúng ta lập tức trở lại New Delhi.”

A Tu ngăn ra hỏi: “Chỉ có ngài cùng tôi?”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Còn chưa đủ hay sao?”

Nơi ở của Vân Ti Lan tại một khu biệt thự sang trọng ngoại ô New Delhi, là căn nhà hai tầng lớn, phía ngoài có một hoa viên nhỏ, phi thường tao nhã, nhất là bây giờ đêm khuya thanh vắng, phòng khách trong nhà lộ ra ánh sáng nhu hòa, làm người ở ngoài cảm thấy cảnh an nhàn ấm áp. Lăng Độ Vũ thầm than một tiếng, khó trách Vân Ti Lan buông bỏ không được hết thấy những gì sở hữu trước mắt, bất quá xem nàng ngày sau biện pháp duy nhất, chính là rời xa Ấn Độ, mai danh ẩn tính, trừ phi có thể giết chết Vương Tử. Một bên nghĩ, một bên xem xét những thân bạch dương cong mà cao vút trong mây cạnh căn nhà, ước lượng khoảng cách giữa chúng.

A Tu tại bên cạnh hẩn nhẹ giọng nói: “Chính là căn nhà này!”

Lăng Độ Vũ gật đầu, khinh xảo tới một góc đường, ước chừng nửa giờ thì quay lại, nói: “Ta tại trạm cung cấp điện nơi này lắp đặt một điều khiển nổ từ xa, hy vọng không phải dùng đến.”

Lăng Độ Vũ xem xét lại những vật kiện trong túi sau lưng, kể cả thuốc nổ dẻo nhẹ, đạn khói hơi cay, công cụ leo trèo, hy vọng có thể cấp cho Vương Tử một chút “kinh hỷ[1].”

Lăng Độ Vũ nhìn lại thiếu niên Ấn Độ, người sau trên mặt là quang mang hưng phấn, không có chút nào khiếp sợ như hẩn tưởng.

Lăng Độ Vũ nói: “Ta bây giờ muốn đi vào trong nhà, vô luận phát sinh chuyện gì, hoặc là quá thời gian ta vẫn chưa ra, người cũng ngàn vạn lần không nên hiện thân, chỉ có thể len lén gọi điện cho ‘thuyền trưởng’, đã biết chưa.” Vừa nói, một bên đeo lên kính hồng ngoại cùng mặt nạ phòng độc, vỗ vỗ túi sau lưng.

A Tu nghiêm túc đáp: “Đã rồi! Lĩnh tụ.”

Lăng Độ Vũ quay người cười, linh xảo chạy tới góc đường, ẩn thân tại bóng cây cạnh nhà.

A Tu chỉ thấy bóng đen chợt lóe, Lăng Độ Vũ đã vượt qua tường cao, ẩn thân trong hoa viên.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng lướt qua hoa viên, đi tới cửa sau căn nhà, hẩn soi hai sợi thép mảnh dài vào ổ khóa, mới chỉ nửa phút, cửa bình thường đang đóng vang lên tiếng mở, vội vàng lách người vào.

Dưới kính, Lăng Độ Vũ chứng kiến mình tiến vào là phòng bếp dưới tầng, ngọn đèn yếu ớt, từ tiếng bước chân đi lại trong phòng truyền đến, ẩn ước nghe được mấy giọng nam chửi mắng.

Lăng Độ Vũ đi tới trước cửa, móc ra khẩu súng có thể phóng ra hai mươi tư viên đạn gây mê, Trần Linh vì dễ ứng phó nguy hiểm có thể xảy ra, từ hơn nửa năm trước đã sớm từ tổ chức yêu cầu tới trang bị cùng vũ khí tuy số lượng ít nhưng phi thường hiện đại, nghĩ không ra nhiều lần bị hẩn lấy dùng trước tiên, ngày trước dùng thuốc nổ mãnh liệt khơi lên tranh đấu của Vương Tử cùng Đạt Đức, là từ đây mà ra.

Lăng Độ Vũ phỏng chừng Vương Tử một phương bận rộn chiến đấu, đối với phòng vệ tại nhà Vân Ti Lan khó tránh sút giảm không chu toàn, mà phương diện khác, Vương Tử hẳn là nghĩ không ra A Tu tuyển liên lạc này, cũng không biết tin tức bị tiết lộ ra. Cho nên đối với hẩn không có tâm đề phòng.

Cửa phòng bếp nhẹ nhàng mở. Một hành lang nối thẳng ra phòng khách sáng ánh đèn, thanh âm là từ đó truyền đến.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng bước tới trước, nghe thanh âm thì chỉ có hai người ở đây.

Lăng Đại Vũ tài cao mật lớn, nhún bước từ hành lang phốc ra ngoài, trong tay súng gây mê như tia chớp phóng ra.

Hai gã đại hán đang chơi bài, đầu cũng chưa kịp ngẩng, té xuống.

Lăng Độ Vũ ánh mắt chuyển tới bậc thang uốn quanh lên cao, đó là con đường lên lầu hai.

Hắn thoảng bước một bước lên cầu thang, vừa vặn một gã đi xuống, hai người mặt đối mặt, đại hán phản ứng cực nhanh, lập tức thò tay tới eo lưng lấy súng, đạn gây mê của Lăng Độ Vũ đã cắm vào vai trái hắn.

Đại hán hừ lên một tiếng, ngã xuống. Lăng Độ Vũ nhảy lên mấy bậc, vừa vặn đỡ được thân thể hắn đang ngã xuống, thuận tay lấy ra một lựu đạn hơi cay.

Lăng Độ Vũ đỡ đại hán nằm nhẹ sang một bên, theo bậc thang lên tiếp, ở cuối là một phòng khách nhỏ. Trên tường treo đầy những bức ảnh nghệ thuật của Vân Ti Lan, nhưng lại không thấy các thủ vệ khác.

Phía nam phòng khách là một sân phơi, đối diện làm một cầu thang, bên trái cầu thang là hàng lang đi ra phòng sau.

Lăng Độ Vũ đề cao cảnh giác, từng bước nhẹ nhàng tới hành lang. Mỗi bên hành lang có hai cửa, tổng cộng là có bốn gian phòng.

Lúc này, hắn trong lòng đột nhiên nhạy cảm, đó là cảm thấy bị người giám sát, nhưng bốn phía rõ ràng không có ai, khi hắn tỉnh ra với ý niệm về truyền hình cáp thì, cửa phòng phía tay phải “bành” một tiếng đã bị đẩy văng ra.

Thay đổi là người khác, nhất định là ứng phó không kịp, nhưng Lăng Độ Vũ thân kinh bách chiến, vô cùng miễn tiện[2], cơ hồ tại cùng một lúc hắn đã vung lựu đạn hơi cay trong tay.

Trong phút chốc cả hành lang ngập trong hắc vụ tay giơ không thấy ngón, Lăng Độ Vũ ra sức nhảy, lợi dụng hai chân từ lực vào vách tường trái phải, nhanh chóng lên áp sát trần hành lang.

Thanh âm súng máy vang lên ầm ầm, chớp lóe trong hắc vụ dọc hành lang. Ánh sáng cùng tiếng ho sặc, hết thấy rất nhanh hồi phục yên bình.

Lăng Độ Vũ nhảy lại xuống nền, hải lòng xem kỹ hai gã đại hán nằm xoài trên mặt đất, mỗi kẻ đều dính một viên đạn gây mê. Thời gian gấp gáp, hắn nhanh chóng mở rồi đóng lại mấy cánh cửa, một gian là phòng trống, một là đường cầu thang lên sân thượng, còn gian cuối cùng có khóa.

Lăng Độ Vũ lấy ra sợi thép, đút vào trong lỗ khóa, ngoài nhà lúc này chợt vang lên liên tục ba tiếng chim hót. Trong lòng rung mình, trước khi tiến vào trong nhà, hắn đã cùng A Tu giao ước, một tiếng chim, chứng tỏ nguy hiểm tới, hai tiếng chim, đại biểu tình huống khẩn cấp, mà ba tiếng chim, đại biểu là một khắc cũng không thể trì hoãn, phải lập tức rút lui. Lúc này truyền đến ba tiếng, tỏ ra nếu không chạy thì ra không còn kịp, hắn cơ hồ không chút suy nghĩ, cửa đang khóa “rắc” một tiếng bị đánh văng ra.

Bên trong là một phòng ngủ rộng rãi, chính thể tường màu vàng, một nữ tử trần truồng[3] bị trói tại song cửa sổ, quỳ gối góc tường, cúi đầu, tóc dài xõa che đi khuôn mặt.

Thời gian không nhiều, Lăng Độ Vũ bước nhanh tới trước mặt lửa nữ, kêu lên: “Vân Ti...” Hắn chữ thứ ba còn chưa kịp nói, đã im bật lại, không dám có động tác gì.

Lửa nữ[3] ngẩng đầu lên, một khuôn mặt xinh đẹp, chỉ là không phải Vân Ti Lan.

Hắn cũng không biết đó là ai, nhưng nhận được trên tay nàng là khẩu súng tán đạn hai nòng lớn, chỉ cần nàng bóp nhẹ cò, cả gian phòng đều bao phủ tại lực sát thương to lớn của từng mảnh đạn, mặc cho hắn thân thủ nhanh nhẹn thế nào, cũng không thể tránh được.

Đó là một hãm tịnh được thiết kế đặc biệt dành cho hắn.

Lửa nữ hướng nòng súng tới Lăng Độ Vũ ở trước bốn feet, giọng lạnh như băng: “Không nên có động tác gì, nếu không người lập tức biến thành huyết nhục không còn một khối nguyên vẹn.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Người xem bộ dáng của ta có giống người ngốc không?” Thanh âm ôn hòa một cách thần kỳ, khiến người không tự giác buông tâm đề phòng, hắn đồng thời hạ xuống chiếc kính hồng ngoại.

Lửa nữ ngậy người ngẩn ra, nói: “Ta...”

Lăng Độ Vũ trong mắt dị mang càng mạnh, vững vàng hấp dẫn ánh mắt của nàng. Lửa nữ khẩu súng trên tay bất giác buông xuống.

Lăng Độ Vũ đời nào bỏ qua cơ hội như thế, một cước đồng thời đá bay súng trên tay cô ta, nhảy xoay lên với lực từ eo, tay trái như tia chớp bổ vào bên gáy lửa nữ, lửa nữ rên lên ngã xuống.

Lăng Độ Vũ lui nhanh ra hành lang ngoài phòng, vừa lúc này thì, ở cầu thang vang lên dồn dập tiếng bước chân.

Lăng Độ Vũ ước lượng những người này phối hợp với nữ tử này âm mưu hành động, may mắn tự mình dùng thuật thôi miên thoát thân, hai tay rút rồi ném ra hai trái lựu đạn hơi cay, cả cầu thang lại bị màn hắc vụ giờ tay không thấy ngón thôn phệ.

Nhất thời vang lên tiếng súng khạc đạn.

Lăng Độ Vũ từ túi bên người lấy ra súng máy, điên cuồng xả tới cửa lên cầu thang, thanh âm kêu thảm tạo thành một mảnh hỗn loạn.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng đi tới cửa thông lên sân thượng, đập mạnh, theo cầu thang chạy lên.

Khắp bốn phương tám hướng vang lên dày đặc tiếng súng liên thanh, tất cả những cánh cửa thủy tinh đồng loạt hóa thành nát bấy.

Đi lên sân thượng, Lăng Độ Vũ tại trong túi móc ra điều khiển từ xa, nhấn một nút, ở phía Đông Bắc truyền đến một tiếng nổ mạnh, những ngọn đèn tại đây cùng các căn nhà phụ cận, kể cả đèn đường, đồng loạt tắt ngúm, bốn phía chìm trong bóng tối. Hắn lại đeo lên kính hồng ngoại.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng nhảy lên sân thượng, từ trong túi sau lưng móc ra ống bắn dây đồng cùng ròng rọc.

Tiếng súng từ cầu thang truyền đến, địch nhân đã lên tới lầu hai. Lăng Độ Vũ tại trong túi lấy tiếp ra một trái phá hẹn giờ, thiết đặt thời gian nổ là mười giây, đặt ở cửa lên sân thượng.

Lăng Độ Vũ hướng ống đồng về phía một gốc cây bạch dương thô to cách 20 yard sau nhà, nhấn chốt, nghe tiếng lò xo trong ống bật mạnh, một móc câu mang theo sợi thép thật dài, thẳng tắp lướt qua không gian giữa căn nhà cùng bạch dương, cắm sâu vào thân cây.

Lăng Độ Vũ quần đầu còn lại sít sao tại một cột trên sân thượng, lấp ròng rọc vào trên sợi thép cứng đã căng ra.

Từ cầu thang sân thượng truyền đến tiếng súng máy, địch nhân đã gần lên được trên này.

Lăng Độ Vũ nhảy vọt, vượt qua vách lan can, hai tay nắm chặt tay cầm dưới ròng rọc, mặc cho bánh ròng rọc lăn theo đường dây thép, đưa hắn tà tà phóng tới thân bạch dương hơn 20 yard ở ngoài, chỉ chốc lát đã qua tường hoa viên, đi tới thân cây thì, hắn hai chân chống đỡ từ từ co lại, hóa giải phần lớn lực trượt. Lúc này còn cách mặt đất chừng hơn mười feet, Lăng Độ Vũ hừ một tiếng, nhảy lộn nhào, bình yên rơi trên mặt đất.

Cũng ngay lúc đó, phía trên sân thượng vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, gạch vụn văng tới tận trời, lửa bốc lên cao.

Lăng Độ Vũ nghĩ thầm, việc này lập tức khiến cảnh sát chạy tới, dù quân thể lực Vương Tử mạnh mẽ, cũng phải lập tức rút lui. Thay đổi là người khác, hiện tại nhất định là trốn đi mất dạng, nhưng Lăng Độ Vũ vì mục đích cứu Vân Ti Lan chưa đạt, sao có thể bỏ đi. Hắn ẩn thân trong bóng tối, chạy vòng ra trước nhà.

Dưới kính hồng ngoại, xa gần có thể thấy được rõ ràng cảnh vật, tại trước cửa nhà Vân Ti Lan có một đoàn xe đang dừng, hiện giờ tới tấp tách ra tránh vụn lửa. Căn nhà bốc lên hừng hực lửa cùng khói đen, không ngừng có người từ cổng hoa viên chạy lui, kẻ thụ thương được khiêng dìu ra theo, tình thế hỗn loạn vô cùng.

Hơn người gã trong tay là súng máy tự động, phân tán bốn phía, đầu súng hướng tới căn nhà đang cháy. Chính là vẫn lơ mơ không rõ Lăng Độ Vũ đã nhờ ròng rọc theo dây thép từ không trung rơi đi.

Vương Tử vẻ mặt giận dữ, giữa vài tên thủ hạ, đứng ở một góc đường xa dưới bóng tối. Ánh lửa làm quang cảnh xung quanh lập lòe sáng tối. Bạo hành tại hình thức thể này công khai tiến hành, làm người cảm phẫn.

Lăng Độ Vũ chạy nhanh tới nơi xe đang đậu, chỗ này chỉ còn lại có ba gã đại hán thủ vệ, bọn chúng ánh mắt đều tập trung tại ánh lửa.

Lăng Độ Vũ nép thân bò tới, đến đuôi xe Rolls-Royce màu trắng thì dừng lại, chỉ chốc lát đã mở ra khóa cốp sau, vô thanh vô tức súc thân vào trong, cùng đó bẻ cong sợi thép cắm nơi lỗ khóa, làm thành giả tượng cốp xe đang khóa, bằng không đầu xe đèn báo hiệu ‘cốp sau chưa đóng’ sẽ lóe sáng, làm toàn bộ xong xuôi, hắn mới kéo nắp cốp xe, chỉ chừa lại một khe hẹp cỡ nửa inch, để hô hấp.

Đợi hơn ba giờ, chiếc Rolls – Royce một trận rung động, thanh âm Vương Tử vang lên: “Rút lui! Người của chúng ta bên đồn cảnh sát gọi điện báo, người bọn họ trong khoảng mười phút sẽ tới.”

Một thanh âm khác hỏi: “Có muốn hay không lưu lại huynh đệ, tìm tòi Lăng tạp chủng kia?”

Vương Tử chán nản nói: “Hắn ở trong nhà các người cũng không làm gì được hắn, hà huống là trốn thoát, đi! Toàn bộ về! Để cho ta về bầm vằm tiện nhân kia, đưa nội tạng tặng cho hắn, hắc...”

Tiếng cửa đóng, vang lên tiếng động cơ Rolls-Royce.

Lăng Độ Vũ thầm than may mắn, từ hận ý trong ngực khí Vương Tử, hắn biết Vương Tử đã hãm vào cừu hận điên cuồng. Vân Ti Lan là đối tượng thứ nhất hắn muốn trả thù. Nghe khẩu khí của hắn, A Tu cũng không có lọt vào tay hắn.

Đoàn xe khởi hành.

Ước chừng hơn một giờ rưỡi sau, xe tốc độ chậm lại, cuối cùng dừng hẵn. Tiếng cửa xe mở ra vang vào trong tai Lăng Độ Vũ. Còn hơn ba giờ trời mới sáng.

Thanh âm Vương Tử từ ngoài: “Nhớ phải thả ra tất cả chó tuần tra, tăng mạnh cảnh vệ, lưu tâm tới từng ngõ ngách ngoài đường.”

Một thanh âm khác hỏi: “Trên đường tĩnh lặng như vậy, còn ai có thể ẩn dấu hành tung mà chúng ta không phát hiện?”

Một giọng nam khác ngắt lời: “Cẩn thận một chút vẫn hơn! Tạp chủng này không dễ đối phó, vậy mà có thể một tay dựng lên, khơi dậy chiến tranh giữa chúng ta cùng Đạt Đức, rõ ràng đã lọt vào hãm tịnh của chúng ta, lại ung dung đào thoát mất dạng, còn khiến chúng ta mất đi mấy hảo thủ...” thanh âm từ từ xa dần.

Chiếc xe lại chuyển động.

Chốc lát lại dừng, tiếng máy tắt hẵn.

Lăng Độ Vũ nhấc lên trần cốp, khẽ nhảy ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy một kẻ trang phục tài xế đang khóa xe.

Đây là gara riêng của Vương Tử.

Tiếng súng nhẹ vút, tài xế đã trúng đạn gây mê, ngã lộn trên mặt nền.

Ba phút sau, Lăng Độ Vũ trong trang phục tài xế màu đỏ, mũ đội sát tận chân mày, từ gara hướng cửa sau của biệt thự đi đến. Một bên đi, một bên lưu ý hoàn cảnh xung quanh, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Thay đổi lúc bình thường, đây là một hoàn cảnh phi thường thanh đẹp, tường cao bao cả đại hoa viên rộng tới bảy vạn feet vuông, đình đài lầu các, suối lượn cầu cong, cây cối đan xen. Ở giữa hoa viên là một tòa kiến trúc nhất chủ nhị phó tam tầng, ở giữa là tòa cung điện tráng lệ, cao lớn như thật như ảo trong mắt. Lúc này đèn đuốc sáng trưng, cửa chính tập trung hơn mười đại hán.

Đường đi từ gian giữa tới biệt thự như cung điện là một con đường trải hắc ín phẳng lỳ, ước chừng dài hơn bốn trăm mét, bên đường trồng đầy hoa. Gara với hơn mười hàng, nằm tại phía sau chính thể kiến trúc.

Khoảng cách phô trương như vậy, cho dù Vương Tử mang Vân Ti Lan tổng không cho hắn, Lăng Độ Vũ cũng không có bản lĩnh còn sống mà thoát ra.

Bất quá trước mắt là họa khác nan thoát, tiếng chó sủa từ bên trái truyền đến.

Lăng Độ Vũ bị dọa cả kinh, nhìn sang bên phải, một đại hán liều mạng kéo ba đầu chó đang muốn chồm tới hắn, một bên quát: “Còn không mau vào nhà, ta phải thả chó ra.”

Lăng Độ Vũ biết được đối phương ngộ nhận hắn là tài xế kia, bước vội vào cửa sau biệt thự. Hắn ánh mắt lợi hại, chứng kiến những góc bất đồng đều lắp đặt camera theo dõi, vội vàng cúi đầu, đi tới nơi cửa sau, cửa theo tay đẩy ra, vội vàng nghiêng mình bước vào.

Một đạo hành lang sau cửa, kéo dài về trước.

Lăng Độ Vũ kiên trì tới cùng, đi nhanh tới, vòng vo một khúc, hai bên có ba cánh cửa, trong đó có một là cánh cửa sắt lớn. Hắn đang muốn tiếp tục đi tới, tiếng người từ một nơi khác vang đến.

Lăng Độ Vũ thối lui rẽ vào một hành lang cắt ngang khác, móc ra lựu đạn cay, thời gian không nhiều, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm được Vân Ti Lan, nếu không Vương Tử với cơn thịnh nộ, nàng là lành ít dữ nhiều, bây giờ đành phải mạnh mẽ xông tới.

Tiếng bước chân đi tới từ hành lang hình thành với hành lang nơi hắn đặt chân một góc chín mươi độ, dừng tại một cánh cửa sắt.

Lăng Độ Vũ ngó ra nhìn, thấy hai đại hán tại trước một cánh cửa dừng lại ấn chuông.

Thanh âm thông qua lỗ thông hơi bên cánh cửa truyền ra: “Ai đấy?”

Đứng ở ngoài cửa mộ trong hai gã nói: “Ta là Sa Na Tinh, đã tới thời gian đổi ca.”

‘Tạp’ một tiếng, cửa mở ra, hai đại hán đi vào, nói đùa vài câu, từ một chỗ khác, lại ấn nút nơi cửa rồi đi vào trong phòng.

Lăng Độ Vũ đợi chờ thời cơ. Cửa lại mở ra, một đại hán vừa đi vào quay ra, quay đầu lại bảo: “Người trông một hồi, ta đi liền quay lại.” Nói xong đóng cửa, theo hướng Lăng Độ Vũ đang đứng đi tới.

Lăng Độ Vũ tránh cũng không thể tránh, thở dài một hơi, lấy súng ra.

Người nọ quanh sang, còn chưa kịp nhìn rõ, liền trúng đạn ngã xuống, Lăng Độ Vũ đỡ hắn nơi vai, đi tới cửa hắn vừa đi ra, nơi đây không phải gara, không thể để hắn nằm trên mặt đất.

Lăng Độ Vũ ấn chuông cửa.

Một giọng nam truyền ra từ lỗ thông khí: “Người nào?”

Lăng Độ Vũ thanh âm khàn khàn nói: “Sa Na Tinh! Mở cửa!” Lúc này hắn trong lòng có chút khẩn trương, giả thiết Sa Na Tinh không mở cửa, lập tức diễn biến thành cục thế chiến tranh toàn diện.

Đáng tiếc quân mình chỉ có một cá nhân là hắn, mà đối phương có thể là trăm người, lại có thể nghìn người, hỏi ai được thua?

Tiếng ma sát từ cửa sắt truyền đến.

Lăng Độ Vũ phản ứng cực nhanh, lập tức nghĩ tới đối phương đang mở lỗ quan sát nhỏ phía trên, xem kỹ thân phận người ấn chuông, nguy cấp sinh trí, tương đại hán đang vác xuống, tự mình nấp sau lưng hắn, một tay nắm chặt nhúm tóc sau ót hắn.

Trên cửa một lỗ tầm nửa feet vuông hé dần ra.

Lăng Độ Vũ căn chuẩn thời gian, bên trong người vừa ghé mắt nhìn ra, hắn đã giơ đầu đại hán hôn mê tới gần lỗ, hơi nghiêng đầu, làm thành ảo giác quay đầu nhìn sang.

Lỗ trên cửa khép lại, nghe thanh âm “tạp”, cửa mở ra, mảnh khóc của hắn đã thành.

Lăng Độ Vũ hoan hô một tiếng, lách nhanh đi vào, trong tay súng gây mê bắn ra hai phát, thả xuống đại hán đang khiêng, một đầu ngã lên chiếc bàn.

Hơn ba mươi màn hình camera đang hoạt động, giám sát phòng trong phòng ngoài tất cả vị trí chiến lược, trong hoa viên chó thả qua lại, đường ra có hơn mười cảnh vệ võ trang, ánh mắt chăm chăm như hổ đói cảnh giới xung quanh.

Lăng Độ Vũ đóng cửa lại, xem xét kỹ những thiết bị trong phòng an ninh.

Bên tay phải có một màn hình lớn hơn 20 inch, bên cạnh có một hàng nút điều khiển đặc biệt, từ trái sang: ‘lồng thủy tinh’, ‘Rút khí’, ‘Rút xuống’, ‘Nâng lên’, ‘Truyền âm’... từng chức năng.

Lăng Độ Vũ ấn nút khởi động màn hình lớn, hiện lên dần từng tín hiệu nháy ngang, gần tới nửa phút thì đã ổn định thành một bức tranh, nguyên lai chính là đại sảnh hoa lệ như hoàng cung mà đêm đó hai người Lăng Độ Vũ cùng Trần Linh thân hãm trong lồng kính.

Lúc này Vương Tử đứng ở một bên đại sảnh, đi qua đi lại. Hơn hai mươi đại hán, đứng tản xung quanh.

Lăng Độ Vũ ấn nút “truyền âm”, thanh âm phòng nội một từ không mất truyền tới tai.

Vương Tử sắc mặt tái nhợt, tại từ trước nay chưa từng có thịnh nộ, đứng bên cạnh hắn là cổ vấn cao nhất Luân Bối, chính là xếp đặt giả cả kế hoạch đêm nay, thất bại khiến cho bộ mặt không chút sắc.

Không ai ngờ tới Lăng Độ Vũ mạnh mẽ như thế.

Cửa phía bắc đại sảnh mở ra, hai đại hán áp tải Vân Ti Lan tới thẳng giữa phòng.

Lăng Độ Vũ trong phòng an ninh, chứng kiến trung tâm màn huỳnh quang, nổi lên một vòng màu hồng, Vân Ti Lan cùng hai đại hán chính là đang ở trung tâm của vòng, tình ngộ ra đó là phạm vi bao phủ của lồng thủy tinh, có vật tiến vào, hệ thống điện tử lập tức cảm ứng được, chớp động hiện ra một vòng hồng phía trên màn hình.

Lăng Độ Vũ trong đầu linh quang lóe lên, tại trước màn huỳnh quang ngồi xuống.

Vân Ti Lan sắc mặt tái nhợt, một đôi mắt đẹp hằn những tơ máu, người nhưng vẫn thấy tinh thần, môi anh đào nhỏ vành, khiến người cảm thấy bất khuất cùng quật cường của nàng.

Vương Tử bước tới hai bước, đã thấy gần sát phía ngoài vách hồng. Mặt vô biểu tình bỗng dưng xuất hiện nụ cười tàn bạo làm người sợ hãi, vỗ tay.

Hơn mười đại hán khiêng tới bốn máy quay phim, từ bốn góc đẩy lại, đoàn đoàn vây quanh Vân Ti Lan, một bộ như tiến hành quay phim điện ảnh.

Vân Ti Lan ngẩng ra, nhìn tới mình đang tại trung tâm bốn máy quay, hỏi: “Người... muốn làm gì?”

Vương Tử cười âm hiểm: “Ta đã một tay nâng người thành đại minh tinh, bây giờ an bài cho người bộ phim cuối cùng.”

Vân Ti Lan toàn thân run rẩy, sợ hãi nói: “Không... không nên...” Nhìn bộ dáng nàng đã đoán ra Vương Tử là muốn làm gì.

Vương Tử ngửa mặt cười điên cuồng, tràn ngập vô hạn phẫn nộ, hét lên: “Đây là kết cục kẻ phản bội ta, ta phải xem bộ dáng người trong lồng, khi bị hút hết lên thì toàn thân da thịt bạo liệt mà chết thảm...” Cùng với tiếng cười, hắn hai mắt như độc xà nhìn tới Vân Ti Lan, nói: “Vốn người là nữ nhân ta tối tín nhiệm, ta còn chuẩn bị tương lai cùng người bồi táng...”

Vân Ti Lan ngực mãnh liệt phập phồng, ánh mắt sợ hãi đã thay bằng cừu hận, nói: “Ta dù quân hóa thành lệ quỷ, cũng phải hướng người đòi nợ máu.”

Vương Tử điên cuồng cười lên: “Giả thiết kẻ bị ta giết đều hóa thành lệ quỷ đòi lấy mạng ta, Vương Tử ta đã sớm chết ngàn lần vạn lần. Thêm người thì tính cái gì?”

Vân Ti Lan nói: “Ta minh bạch rồi, người tóm không được Lăng Độ Vũ, người mỗi lần đều trên tay anh ấy thiệt thòi nhiều.”

Vương Tử thần nhiên nói: “Được mất nhất thời tính cái gì, khi ta gửi hắn cuộn phim quá trình người tử vong thì, hy vọng có người có thể chứng kiến bộ mặt hắn! Bật đèn.”

Lắp đặt tại máy quay phim những đèn chiếu thủy ngân đồng loạt bật sáng trưng, bà Vân Ti Lan cùng hai đại hán ở giữa không gì không hiện.

Vương Tử lại ra lệnh: “Lui về sau!”

Hai đại hán đang đứng cạnh, rời khỏi vòng tròn hồng ở màn hình trước mắt Lăng Độ Vũ.

Vân Ti Lan đứng cảm đứng đấy, lãnh đạm: “Vương Tử! Người biết tại sao ta nghe lời Lăng Độ Vũ, mà không nghe lời người?”

Vương Tử hừ lạnh một tiếng, đang chuẩn bị phát ra mệnh lệnh hạ lỏng thủy tinh.

Vân Ti Lan dùng hết toàn thân khí lực, thét lo: “Bởi vì so với anh ấy, người chỉ là một kẻ heo chó không bằng súc sinh.”

Vương Tử sắc mặt trầm xuống, đột nhiên nhảy dựng lên, một bước tiến lên, một quyền đấm tại tiểu phúc[4] Vân Ti Lan, người sau thảm kêu một tiếng, lão đảo ngã ra.

Bạo nộ cuồng điên Vương Tử đã tiến vào phạm vi lỏng thủy tinh, Vân Ti Lan lại bị đánh văng ra khỏi vòng.

Vương Tử đang muốn nói chuyện, dị biến nổi lên, tiếng xé gió từ đỉnh truyền xuống, bốn phía là tiếng kinh hô.

Vương Tử ngạc nhiên ngược lên, đúng lúc thấy chiếc bóng phủ xuống, bồng một tiếng, đưa hán nhốt tại lỏng thủy tinh.

Bốn phía đám người đồng loạt ngạc nhiên, Luân Bối nhảy tới trước lỏng, hét lớn: “Phòng an ninh, nhầm rồi! Còn không mau nâng lỏng lên.”

Tiếng cười thông qua công cụ truyền âm, tại trong ngoài lỏng vang lên.

Vân Ti Lan khó thể tin từ mặt đất ngẩng lên, hoan hô: “Lăng Độ Vũ!”

Mọi người đồng loạt biến sắc.

Vương Tử tại trong lỏng kêu lên: “Đi tóm lấy hán!”

Thông qua thiết bị truyền âm, tiếng cuồng hô của hán vang vọng trong ngoài lỏng.

Vài đại hán đang muốn hành động, thanh âm Lăng Độ Vũ đã truyền tới: “Điện hạ! Ta nghĩ người tốt nhất tỉnh táo một chút, trừ phi người muốn ta biến người thành diễn viên chính của trường đạo diễn này.”

Vương Tử sắc mặt trắng bệch, ngực không ngừng phập phồng, hay tay vô ý thức vỗ mạnh vào thành lỏng, quát lên: “Dừng lại!”

Nhất thời trong ngoài tĩnh tới cực điểm.

Lăng Độ Vũ nói: “Vương Tử điện hạ, người bây giờ phải cẩn thận nghe ta hạ mỗi mệnh lệnh, nếu có gì sai, hách ta phát run mà lỡ động nhầm nút.”

Vương Tử thét lớn: “Không!”

Vân Ti Lan cũng kêu lên: “Không nên để ý tới ta ! Giết hán.”

Vương Tử há mồm thở dốc, chán nản nói: “Người giết chết ta, cũng trốn không thoát.”

Lăng Độ Vũ khinh miệt cười nói: “Có đúng không! Ta cả đời người đều không chịu uy hiếp, người bây giờ nói một chữ, nghe hay không, còn hết thấy do ta quyết định.” Thanh âm của hán toát lên một vị lạnh lùng cứng rắn.

Vương Tử mặt lúc hồng lúc trắng, rốt cục thấp giọng: “Được!”

Lăng Độ Vũ tiếp: “Ta bây giờ mỗi câu nói, người đều phải lập tức chấp hành, có minh bạch hay không?”

Vương Tử chán nản gật đầu.

Lăng Độ Vũ nói: “Bây giờ ra lệnh thủ vệ của người, mở cửa cổng, thu nhốt toàn bộ chó săn, sau đó lại ra lệnh toàn bộ nô tài của người tập trung trong đại sảnh này! Không nên giở trò, ở đây vừa hay có thể chứng kiến mỗi xó xỉnh sào huyệt của người.”

Vương Tử ngoan ngoãn phát lệnh, giết người điên cuồng so với bất luận kẻ nào khác đều càng yêu quý sinh mệnh mình.

Thông qua hơn ba mươi màn hình camera, Lăng Độ Vũ chứng kiến đàn chó bị nhốt lại vào lồng, từng cửa thông ra ngoài mở rộng, nhân thủ đều rút vào trong đại sảnh.

Đương khi người cuối cùng lui vào trong đại sảnh, Lăng Độ Vũ lại ra lệnh: “Làm được không sai, bây giờ bỏ hết vũ khí, toàn bộ đám người quay mặt vào tường mà đứng... Tốt lắm... Vân Ti Lan, người cầm lấy hai khẩu súng máy, tới gara lấy chiếc xe Rolls-Royce bọc thép, lái ra chờ ta.”

Vân Ti Lan tập tễnh lĩnh mệnh rời đi.

Vương Tử trong mắt bắn ra rừng rực lửa căm hận, nhưng lại không một biện pháp.

Hắn dưới tay hơn trăm thủ hạ quay mặt vào tường mà đứng, mỗi người đều biểu hiện vẻ vô cùng phần nộ, cục diện uất ức như vậy, từ khi hoành hành bá đạo đến giờ lần đầu gặp phải.

Xe riêng của vương lăn bánh, từ một màn hình chuyển tới một màn hình khác, cuối cùng ngừng lại.

Một mảnh tĩnh lặng.

Vương Tử thử dò xét kêu lên: “Lăng Độ Vũ! Lăng Độ Vũ?”

Bối Luân bỗng nhiên xoay người lại, đang muốn phát ra lệnh truy kích, Lăng Độ Vũ tiếng quát đã vang lên: “Không được cử động!”

Mọi người động tác ngưng hẳn lại.

Vương Tử sợ hãi kêu lên: “Người phải tuân thủ lời hứa.”

Lăng Độ Vũ hắc hắc cười lên: “Ngày đó người không phải cũng hướng tới thần lập thệ, tại trước khi khai quật lên vật đó không đến gây phiền toái chúng ta, lại có từng tuân thủ?”

Vương Tử ngạc nhiên cứng họng.

Lăng Độ Vũ lạnh như băng nói: “Từ hiện tại trở đi, ta không cho phép bất luận thanh âm gì, do bất luận kẻ nào phát ra, bao gồm cả bất cứ động tác nào, rõ ràng hay không?”

Đại sảnh tĩnh lặng một mảnh, chỉ có hơn trăm tiếng tim đập kịch liệt vang lên.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng rời khỏi phòng an ninh, thối ra cửa sau, nhảy vào trong chiếc Rolls-Royce màu bạc.

Ngồi ở vị trí tài xế là Vân Ti Lan lập tức nhấn ga, xe lăn bánh, đi ra cửa chính đang mở.

Hoa viên rộng lớn không một bóng người. Chiếc Rolls-Royce với tốc độ cao lao ra cửa lớn, rồi nhập vào đường quốc lộ, nhanh bánh rời đi.

“Oanh”, cung điện của Vương Tử vang lên tiếng nổ mãnh liệt, ngọn lửa xông thẳng tới trời.

Vân Ti Lan chấn động hỏi: “Đấy là gì?”

Ngồi bên cạnh nàng, Lăng Độ Vũ ung dung đáp: “Đấy là trái bom hẹn giờ ta lắp đặt tại trong phòng an ninh, hy vọng có thể tạo ra chút hỗn loạn.”

Vân Ti Lan nghiêng người sang, hôn nhẹ hắn một cái nói: “Ta chưa bao giờ gặp qua người không dấy nổi như anh.”

Lăng Độ Vũ nói: “Chúng ta còn chưa thoát ly hiểm cảnh,” móc ra bản đồ, chỉ tới một điểm đỏ, nói: “Cô lái xe tới địa phương này.”

Vân Ti Lan nhìn thoáng qua, nói: “Không thành vấn đề!”

Chiếc xe chạy với tốc độ cao.

Vân Ti Lan đột nhiên cúi đầu, nhẹ giọng: “Đều là ta không tốt!”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi: “Người có gì không tốt? Ta có thể cam đoan không một nam nhân nào lại có thể nói thế.”

Vân Ti Lan giận nói: “Ta là nói thật...” thanh âm nhỏ dần, ngại ngùng nói: “Một buổi tối ta nằm mộng, gọi tên của anh, Vương Tử nghe được nổi lên hoài nghi, từ đó phá được kế mưu chúng ta...”

Lăng Độ Vũ cười lớn: “Cô thật sự là hay, lời này so với bất cứ giọng ca tụng tâng bốc nào càng vào tận lòng ta, quá khứ không nên nghĩ nữa, hy vọng Vương Tử bị vướng với Đạt Đức, cho chúng ta một ngày nữa ngày thời gian là đủ rồi!” Rồi chuyển sang lời khác: “Đến nơi rồi, A Tu hội ở đây chờ chúng ta, thay xe, A Tu tìm một nơi khác ẩn thân, người theo ta quay lại công trường.”

Vân Ti Lan im lặng không nói, nàng chưa bao giờ ra mắt Vương Tử mặt mặt như thế, hẳn nhất định không tiếc đại giới đối phó bọn họ, cuộc sống tương lai càng là không ngày nào tốt. Bất quá bọn họ không còn lựa chọn khác.

Lăng Độ Vũ thản nhiên nói: “Chúng ta còn phải gọi hai cú điện thoại trọng yếu.” Vân Ti Lan hỏi: “Cho ai?”

Lăng Độ Vũ cười lên: “Một cho lão hữu Trầm Linh của chúng ta, một là cho lão hữu bọn hần là Đạt Đức.”

“Bọn hần” tự nhiên là chỉ Vương Tử.

Chú thích:

[1] Kinh hỷ: vui mừng kèm kinh hãi, kinh ngạc...

[2] Mẫn tiệp: nhanh nhẹn, nhanh nhạy.

[3] Nữ tử trần truồng: nguyên văn là lửa nữ.

[4] Tiểu phúc: bụng dưới.

8. Nhân Họa Thiên Tai

Nhân lúc Vân Ti Lan tắm rửa nghỉ ngơi, Lăng Độ Vũ tương chỉnh thể sự việc kể lại đầu đuôi cho Trầm Linh.

Trầm Linh nói: “Tình thế phát triển tới bước này, tại sao người không tìm một nơi để cho Vân Ti Lan cùng A Tu tránh sóng gió?”

Lăng Độ Vũ thở dài, nói: “Với thể lực Vương Tử, chỉ cần hần treo thưởng một kim ngạch[1], thì dù quân trồn tới chân trời, cũng để hần lòi ra. Người bên này thì thế nào, chiếu lý trong thành phần khai thác của chúng ta, hần là trà trộn không ít người của hần, hần chỉ cần gọi một cú điện thoại là khiến chúng ta phiền toái rất lớn.”

Trầm Linh lộ ra vẻ tươi cười giảo hoạt: “Tối hôm qua người tại nơi ở Vương Tử thoát ra rồi, không phải gọi cho ta một cú điện cảnh cáo sao? Do vậy sau đây một khắc, tất cả thiết bị liên lạc ra ngoài đều đã bị ngắt hết.” Hai tay làm ra tư thái nỗ mạnh.

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Không hổ là lão hồ ly, chúng ta bây giờ là cạnh tranh thời gian, khai thác phát triển tới bước nào rồi?”

Trầm Linh thấp giọng nói: “Công trình hết ngày lại tới đêm tiến hành, không lỡ một khắc, đã gần đào tới vật đáy rồi.”

Lăng Độ Vũ tinh thần phấn chấn, tiếng điện thoại ở mặt bàn rung lên, thanh âm Ellis truyền đến: “Trầm tiến sĩ! Dàn khoan bên này xảy ra sự việc rất kỳ quái, mời lập tới đến ngay!”

Hai người nhìn nhau, thời khắc nặng yếu nhất rốt cục đã tới.

Mười lăm phút sau, hai người đã leo lên trên giàn khoan dầu.

Mọi người tập trung tại miệng giếng. Khói dày đặc từ trong giếng dầu không ngừng toát ra.

Trầm Linh bước nhanh lên trước, Ellis cúi chào nói: “Phía dưới có một vật cứng rất kỳ quái, mũi khoan không có cách nào xuyên phá, ngược lại vì ma sát sinh ra nhiệt độ cao, mũi khoan nóng chảy mà hư.”

Trầm Linh không chút nghi ngại nói luôn: “Kéo mũi khoan lên khỏi giếng, chuẩn bị thang máy, ta muốn đích thân đi xuống xem.”

Ellis trầm giọng nói: “Trầm tiến sĩ, tôi có một yêu cầu.”

Trầm Linh ngạc nhiên hỏi: “Nói đi!”

Ellis nói: “Phía dưới là vật gì vậy?”

Trầm Linh cười nói: “Giả là ta biết được, sao còn phải xuống nhìn.”

Ellis nói: “Tôi là có lý do hỏi như vậy, bởi vì chúng ta dùng là mũi khoan tinh thể, dù quản tới cứng rắn khoáng tảng, cũng có thể phá ra...”

Lăng Độ Vũ vỗ vỗ đầu vai Ellis, nói: “Lão hữu! Sự tình rất nhanh sẽ hiểu, thời gian không nhiều, nhanh lên một chút.”

Ellis do dự chỉ chốc lát, rốt cục xoay người rời đi.

Trầm Linh đi tới bên cạnh Lăng Độ Vũ, sắc mặt thần kỳ âm trầm.

Lăng Độ Vũ kỳ quái nhìn tới hần hỏi: “Rốt cục là cái gì, người không cao hứng sao?”

Trầm Linh nhìn mười mấy công nhân đang bận bịu công tác, thở dài một hơi nói: “Có một vấn đề, người cùng ta đều quên.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Phi thuyền ngay ở bên dưới, có vấn đề gì lớn nữa sao?”

Trầm Linh nhìn Lăng Độ Vũ, nói: “Chúng ta như thế nào đi vào?”

Lăng Độ Vũ ngây ra, hần nghĩ tới vấn đề Trầm Linh vừa nói. Cho tới nay, bọn họ đều chỉ tưởng đến đào đường thông suốt tìm phi thuyền, nhưng vật chất phi thuyền nếu là do loại không thể hủy diệt tạo thành, bọn họ dựa vào cái gì để tiến vào trong phi thuyền.

Đương khi mũi khoan kéo lên khỏi giếng khoan rồi, thì đã là 6:30 sáng hôm sau.

Mũi khoan nóng chảy chỉ còn một đoạn, biến hình hoàn toàn.

Vài công trình sư với Ellis cầm đầu, không thể tin được đang xem xét sự biến hình của mũi khoan tinh thể, đây là việc lạ trong cả cuộc đời hành nghiệp dầu lửa.

Trầm Linh đối với mũi khoan một chút hứng thú cũng không có, tự mình ra lệnh công nhân dời đi mũi khoan, thay thế bằng thang máy chở người.

Lăng Độ Vũ hỏi Ellis: “Lúc nào có thể đi xuống?”

Ellis nói: “Rửa sạch giếng khoan đại khái khoảng 4-5 giờ, sau chính Ngọ hần là có thể.” Thanh âm nhỏ lại nói: “Ông có nghĩ tới thần thái tên Sơn Na Tinh gia hỏa kia?”

Sơn Na Tinh là vị công trình sư quốc tịch Ấn Độ duy nhất, lúc này hần đứng ở một bên tiến sỹ Granville, thần thái khấn trương, không biết là mất quá sức, hay là có mưu đồ gì, cho tới nay, Trầm Linh cùng Lăng Độ Vũ đều hoài nghi hần là người Vương Tử phái tới giám thị bọn họ.

Lăng Độ Vũ nhún nhún vai, nói: “Ông xem kỹ hần, có vấn đề gì bảo cho chúng ta biết.”

Ellis còn muốn nói thêm, Trầm Linh đã đi tới nói: “Tiểu Lăng! Chúng ta có khách quý, đi! Chúng ta cùng đến đón.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói: “Người nào có thể khiến cho tâm của người thoát khỏi giếng dầu này?”

Trầm Linh mặt đỏ lên nói: “Là tiểu tình nhân cộng đồng của người cùng ta, Hải Lam Na.”

Lăng Độ Vũ bừng tỉnh, dưới tay Trầm Linh thúc vào lưng, nghiêng mình đi trước.

Hai người hết sức phấn khởi đi tới phòng tiếp khách đơn giản ở trước công trường, Hải Lam Na không kịp bước lên chào, hai người đã tự nhiên cùng giơ tay ra, ba người, cánh tay cùng một chỗ. Cả ba đồng thời ngẩn ra.

Lăng Độ Vũ nắm tay trái của Hải Lam Na, cùng với tay phải nàng là Trầm Linh cười khỏ nói: “Thật sự phải mỗi người một nửa sao?”

Trầm Linh ném ra bộ mặt đầy râu, với bộ dáng là lão đại ca mà nói: “Người nhiều nữ nhân như vậy, lần này nhường đại ca đi chứ.”

Lăng Độ Vũ thở ra một hơi, nói: “Đánh chết không rời huynh đệ, đành vậy!” Ngọc thủ đang nắm, ra vẻ bất đắc dĩ đưa sang Trầm Linh.

Trầm Linh không chút khách khí nhận lấy, thừa cơ thoáng qua khuôn mặt thanh tú đỏ bừng của Hải Lam Na hôn nhẹ.

Hải Lam Na không chịu được râu ria gây ngứa, lui về tránh chút, đồng thời rút đôi ngọc thủ giống như là ‘hoán vật’ trao qua trao lại về, nói: “Các người thật sự là ngoạn, nhân gia lo lắng tới chết đây.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Không nên chết, người chết đi, đại thám hiểm của chúng ta lại tuần tử theo, truy tận tuổi vàng giờ.”

Hải Lam Na giãn nhẹ vầng trán, thần thái thả lỏng một ít, miệng nhỏ tức giận nói: “Ta gọi điện tới, lại không thông được...”

Lúc này Vân Ti Lan đi tới, kêu lên: “Hải Lam Na! Chào cô!”

Hải Lam Na ngẩn ngơ hỏi: “Tại sao cô ở chỗ này?”

Lăng Độ Vũ nói: “Cái này để sau nói, đi! Trước tiên nói về mục đích cô tới.”

Mọi người ngồi xuống, Hải Lam Na liếc nhìn Vân Ti Lan, muốn nói lại thôi.

Trầm, Lăng hai người nhận ra Hải Lam Na chuyển này cùng Vương Tử có liên quan, thái độ nghiêm túc lên.

Trầm Linh nói: “Đều là người mình, yên tâm nói đi.”

Vân Ti Lan bằng tuyết thông minh, biểu ý nói: “Ta không những đã ly khai Vương Tử, mà còn là kẻ mà hắn không giết không cam tâm.”

Hải Lam Na không dám tiếp xúc ánh mắt nóng rực của Trầm Linh, nhìn về Lăng Độ Vũ nói: “Vương Tử cùng Đạt Đức đại hỏa chiến...”

Ánh mắt chuyển tới người Vân Ti Lan rồi nói tiếp: “Các người nhất định đã sớm biết, ta cũng vẫn phi thường lưu tâm sự tình giữa chúng. Rạng sáng hôm trước, Đạt Đức không biết dụng phương pháp gì, xâm nhập tới tận sào huyện Vương Tử, song phương xảy ra một lần chiến tranh tới kịch liệt cho tới nay. Cả hai cùng thương vong thảm trọng, nhưng chính thể mà nói, Vương Tử vẫn là hùng hậu tiềm thế lực chiếm thượng phong, ở lúc sinh tử quan đầu này, Vương Tử đột nhiên tới gặp phụ thân ta, khẩn cầu người xuất đầu, cùng Đạt Đức giảng hòa. Đây cũng không giống tính cách Vương Tử.”

Lăng Độ Vũ, Trầm Linh cùng Vân Ti Lan ba người nhìn nhau, bọn họ đã biết nguyên nhân Vương Tử làm như thế.

Tuy vậy Hải Lam Na nói: “Vương Tử đã đưa ra điều kiện đối với hắn mà nói không chút lợi ích, đối lấy ngưng chiến với Đạt Đức, sau đó điều động nhân thủ tinh duệ, chuẩn bị tới Varanasi, ta nhận được tin này,

lập tức lấy phi cơ tư nhân của phụ thân tới đây, ai! Ta nghĩ hần tùy thời sẽ tới, nên vội chạy đến thông tri mọi người đào tẩu.”

Trầm, Lăng hai người trầm ngâm không nói, cho tới nay bọn họ đều là chiến lược cùng âm mưu chiếm ưu thế, nhưng nếu nói muốn cùng mặt trước Vương Tử là địch, không thể nghi ngờ bộ ngựa đấu xe, chỉ bại không thể thắng.

Lăng Độ Vũ nhìn tới Vân Ti Lan, còn chưa kịp nói, người sau đã quả quyết: “Trừ phi mọi người đồng loạt đi, nếu không ta tình nguyện chiến tử, cũng không hy vọng để hần như mèo vờn chuột đuổi bắt.”

Trầm Linh nói: “Núi xanh còn đây, lo gì không có củi đốt, bất quá trước khi đi, để chúng ta xuống đây giết một lần, giả thiết có thể tiến vào trong, thì thắng hơn là ở ngoài chạy trốn chết.”

Lăng Độ Vũ nở nụ cười, nói: “Lão Trầm, còn nhớ khoảng bảy tám năm trước tại Kenya, Phi Châu không?”

Trầm Linh cũng nở nụ cười, nói: “Đương nhiên nhớ chứ, lần đó chúng ta cũng là lấy ít thắng đa. Tốt lắm! Thời gian không nhiều, chúng ta cùng tới giàn khoan.”

Bốn người đứng dậy, bước ra cửa. Ánh mặt trời bên ngoài chói chang, nóng thật nan chịu.

Xa gần dãy núi trập trùng, đi thông tới công trường con đường nhỏ không một vết chân. Một trưa chính ngọ mỹ lệ mà oi bức.

Tháp khoan tại giàn cao vút, tại chính giữa thung lũng Ngõa Nạp Tây, phản chói chang ánh mặt trời.

Hết thấy một dạng tĩnh lặng.

Hơn nữa lại tĩnh tới dị thường, bốn phía tiếng côn trùng kêu chim hót đều biến mất một cách bất ngờ, một thanh âm cũng không thấy.

Bốn người hướng tới chiếc xe Jeep đậu phía ngoài phòng.

Vân Ti Lan nói: “Khí trời thật sự là nóng khiến người phải sợ, đêm qua ta ngủ trong phòng, dù quần rất mệt mỏi, vẫn là tỉnh giấc nhiều lần.”

Lăng Độ Vũ trong lòng vừa động, nhìn lại Trầm Linh, người sau ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời mây động cũng bất động.

Mặc dù vẫn là ánh mặt trời chiếu khắp, màn trời nhưng lại đặc biệt u ám, làm người lòng hoảng.

Bốn người tới trước xe Jeep, thanh âm to kỳ quái vang lên.

“Ô ô...” như là có trăm ngàn phi cơ đồng loạt khởi động.

Trời đất mãnh liệt rung động, chung quanh vật thể đồng loạt rung chuyển, dưới chân bãi cỏ lắc lư run rẩy, như là phải tiến vào vạn trượng vực sâu. Bốn người đồng loạt ngã xuống đất.

“Rầm rầm rầm...” phụ cận những phòng ốc đều ngã xuống, bụi đất bốc tới tận trời.

Động đất kéo dài chỉ hơn mười giây, nhưng lại dài như cả thế kỷ.

Tĩnh!

Lăng Độ Vũ nhảy dựng lên, nâng Vân Ti Lan bên cạnh với sắc mặt tái nhợt.

Trầm Linh cùng Hải Lam Na đồng loạt đứng theo.

Bốn phía công trường hơn phân nửa phòng ốc ngã xuống. Phương hướng bệ khoan có tiếng người nhốn nháo.

Trầm Linh nhảy dựng lên, mừng rỡ kêu: “Không có đổ! Không có đổ!”

Phương xa tháp khoan sừng sững như cũ.

Lăng Độ Vũ nói lớn: “Đi! Lên xe!”

Bốn người cùng nhảy lên xe jeep, đi tới tháp khoan.

Trừ bỏ phòng xá sụp đổ, công nhân bên tàu[2], hết thấy tựa hồ hoàn hảo không việc gì.

Trầm Linh lái xe, trầm giọng: “Đây có thể là sơ chấn trước khi đại động đất tới, chúng ta nhất định phải nhanh lên.”

Lăng Độ Vũ nhìn lại doanh địa phía sau thất linh bát lạc, nói: “May là giờ này toàn bộ công nhân đều công tác ngoài phòng xá, nếu không khó tránh khỏi thương vong.”

Xe Jeep dừng tại bên bệ khoan.

Hơn trăm công nhân đang từ bốn chiếc thang lữ lượt mà xuống.

Bốn người tới một chiếc thang, công trình sư người Mỹ Granville vừa vịn trèo xuống, nói: “Trầm tiến sĩ, công trình xem ra phải tạm ngừng.”

Trầm Linh nói: “Giếng khoan tình huống thế nào?”

Granville nói: “Mặt ngoài xem ra không có vấn đề gì lớn, nhưng là theo kinh nghiệm về động đất của tôi, loại địa chấn cực nhỏ này, khả năng rất lớn là tiền tấu cho đại động đất, cho nên trước khi có thể kết luận chắc chắn, tôi cho rằng không ai thích hợp ở lại bệ khoan tiếp tục công tác, bởi vì động đất có thể làm sụp đổ giếng khoan, đó là sự việc phi thường nguy hiểm.”

Trầm Linh nói: “Được! Trước để công nhân lui về địa điểm an toàn.”

Granville tiến sĩ lĩnh mệnh rời đi, bốn người cùng leo lên bệ khoan.

Bệ đài to như thế mà vắng lặng, chỉ có tổng công trình sư Ellis cùng công trình sư Sơn Na Tinh người Ấn đứng tại trước cửa thang máy của giếng khoan.

Ellis đến chào, nói: “Yên tâm, cơ bản tất cả trang bị không có vấn đề.”

Trầm Linh nói: “Bây giờ có thể xuống không?”

Ellis ngẩng đầu nhìn lên đỉnh tháp cao cao tại thượng, lắc đầu nói: “Đỉnh tháp trục bánh chịu lực có chút không ổn...” nhìn bệ khoan yên tĩnh, thở dài một hơi nói: “Xem ra tôi phải đích thân đi tới kiểm tra một chút, chỉnh sửa cần chút thời gian, không bằng các ông về doanh địa trước, ta tu hảo thiết bị thì, lập tức thông báo cho mọi người.”

Trầm Linh trầm ngâm một lát nói: “Đi xuống dò xét là việc quan trọng nhất, muốn chúng ta giúp người không?”

Ellis nói: “Không cần, ta có thể nắm chắc sửa nó rất tốt, các ông hay là về trước đi, giả thiết có động đất nữa, nơi này là tối nguy hiểm.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói: “Ông không sợ nguy hiểm sao?”

Ellis cười nói: “Sợ muốn chết, nhưng tôi bình sinh có một thói quen xấu, chính là hy vọng mỗi một việc đều phải có kết quả, nếu không thể đi xuống nhìn đến cùng, thời gian sau này cũng khó mà ngủ yên, được rồi! Tôi phải đi đây.”

Trầm Linh vỗ vai Lăng Độ Vũ, nói: “Đi! Trước xuống thang rồi nói.”

Bước xuống thang, bốn người ngồi lên xe Jeep.

Trầm Linh nói: “Tiểu Lăng, vì sự an toàn của hai vị tiểu thư, ta nghĩ người hay là đưa các nàng tránh đi, lưu lại một cá nhân ta ở chỗ này ứng phó hết thảy. Ta cam đoan liếc mắt thấy nó, lập tức chạy đi hội họp cùng các người.”

Lăng Độ Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được!” Đi xuống đáy giếng, cùng lắm thì cũng chỉ để nhìn xem vỏ ngoài vô pháp xuyên phá của “phi thuyền”, nhân lúc Vương Tử chưa đến tránh đi, mới là điều thiết thực.

Chiếc xe lăn bánh.

Đến cổng ra khỏi công trường, có bảy, tám xe vận tải lớn, chở đầy công nhân, nối đuôi nhau về phương hướng Varanasi.

Cuối cùng là một xe tải chở Granville, hấn từ ghế tài xế thò đầu ra kêu lên: “Đài radio thông báo trung tâm chấn động đúng là từ thung lũng Wala na, nơi này cực kỳ nguy hiểm, tùy thời lại có động đất, nhanh chút ly khai...”

Lăng Độ Vũ cau mày hỏi: “Tại sao lại khéo như vậy?”

Trầm Linh buồn bã ỉu xiu nói: “Bất kể thế nào, trước cứ đi đã.” Lúc này hấn cũng đã manh nha thói ý. Tới cuối cùng trước mắt, hết thấy lại đều không thuận lợi thế này.

Lăng Độ Vũ đang muốn nói...

“Bùng!”

Bốn người đồng thời kinh ngạc, tiếng súng từ phương hướng giàn khoan truyền đến.

Trầm Linh đạp ga, đổi hướng, xe Jeep lăn về lại giếng khoan.

Leo lên bộ khoan.

Ellis nửa quỳ trên đài, xem xét Sơn Na Tinh nằm ở trước hấn, người sau trên trán máu tươi không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ cả một mảnh nền, sinh cơ đã hết. Một khẩu súng 0.38 ly đặt ở một bên

Trầm Linh trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ellis đứng lên nói: “Tôi trèo lên trên đỉnh tháp thì, chứng kiến Sơn Na Tinh tại trên thang máy dính vật gì không biết, lập tức trèo xuống, chất vấn hấn, ai biết hấn lại muốn rút súng ra, giết chết tôi, tôi nhào tới ngăn cản, đây đưa một lúc, súng bị cướp cò...”

Trầm Linh trầm lặng không nói, lợi dụng tay cầm bên cạnh thang máy, trèo lên nóc xem xét.

Lăng Độ Vũ quỳ gối tới bên thi thể Sơn Na Tinh, lục soát túi của hấn.

Trầm Linh kêu lên: “Ta tìm thấy rồi, là thuốc nổ.”

Lăng Độ Vũ đứng dậy, nhìn Ellis, Trầm Linh trèo xuống, tay phải cầm hai bao thuốc nổ dẻo, nói: “Từng này phân lượng đủ để nổ đoạn dây thừng thép treo thang máy.” Rồi vươn tay trái, lòng bàn tay có bộ phận phát hỏa điện tử, nói: “Đây là kíp nổ, hấn trên người hấn là có điều khiển từ xa.”

Lăng Độ Vũ vươn tay trái, lòng bàn tay đồng dạng cũng có một thiết bị lớn nhỏ nói: “Chính là cái này.”

Hải Lam Na cùng Vân Ti Lan khuôn mặt thanh tú trắng bệch, giả thiết để cho độc kế của Sơn Na Tinh thành công, thang máy từ cao độ như thế rơi mạnh xuống, cái loại phương thức gây chết này làm người không dám tưởng tượng.

Trầm Linh thở phào nhẹ nhõm nói: “Nguy hiểm thật! Chúng ta phỏng chừng không có sai, Sơn Na Tinh thật là người Vương Tử phái đến.”

Lăng Độ Vũ trầm giọng nói: “Sai rồi!” Hấn tay phải đã xuất hiện một khẩu súng, chỉ vào Ellis.

Mọi người đồng loạt ngạc nhiên.

Ellis biến sắc hỏi: “Đây là sao?”

Lăng Độ Vũ tay trái xuất ra một tấm kim luyện, là một kim bài phía trên có khắc những dòng Phạn văn cổ, đưa cho Hải Lam Na.

Hải Lam Na thở nhẹ thành tiếng nói: “Đây là chúng ta ‘Bỉ Nhất giáo’ hộ thân vật.”

Lăng Độ Vũ nói: “Đúng vậy! Kim bài Phạn văn ở trên chính là Bỉ Nhất giáo, là ta từ trên cổ Sơn Na Tinh tìm được.”

Ellis tức giận nói: “Vậy đại biểu cái gì?”

Lăng Độ Vũ nói: “Nó đại biểu ông ấy không phải người của Vương Tử, người mới phải là, hơn nữa vết thương cũng không phải tại khoảng cách gần tạo ra, là người cách ông ấy chừng mười feet mà bắn.”

Ellis sắc mặt chuyển thành trắng xanh, cường biện[3] nói: “Vậy cũng không đại biểu gì?”

Một thanh âm từ bên cạnh bệ thai truyền đến nói: “Quản hán đại biểu cái gì? Ellis.”

Vương Tử!

Hết thấy đều phát sinh rất nhanh, Vương Tử nói chuyện chưa dứt, hơn trăm đại hán tới tập từ những bậc thang của bệ khoan nhảy lên, trong tay là súng máy, một cách bất ngờ vây quanh mọi người.

Vương Tử thân vận hoàng sắc đúng là y phục Ấn Độ truyền thống, khăn chít đầu tuyết trắng thắt giữa, đan có ít nhất sáu bảy mươi đá kim cương xanh, nhàn nhả đi tới trước Lăng, Trầm hai người nói: “Lăng tiên sinh! Bỏ súng xuống thôi.”

Lăng Độ Vũ hừ lên một tiếng, thả súng khỏi tay.

Vân Ti Lan mặt trắng như người chết, với tính cách có thù tất báo của Vương Tử, tương lai tao ngộ thể thâm, có thể tưởng tượng ra.

Vương Tử tới cạnh bên Ellis, ôm vai hân hướng tới Lăng, Trầm hai người nói: “Các người nghĩ không ra chứ, Ellis là lão hữu kiêm lão bạn học của ta, vẫn dùng radio cùng ta bảo trì liên lạc, cho nên các người tuy phá hết thiết bị kết nối, ta vẫn có thể đối với sự việc nơi này rõ như lòng bàn tay.” Rồi hướng tới Ellis nói: “Chúng ta đại kế sát nhân ổn thỏa chứ?”

Ellis nhìn lên đỉnh tháp, nói: “Thuốc nổ lắp đặt tại thang máy mặc dù bị Sơn Na Tinh phát hiện, nhưng mặt khác ta cũng đã đặt thuốc nổ tại căn trực ở đỉnh, chỉ cần thang máy đi xuống tầm trăm mét thì liền tự phát động.”

Vương Tử tán tụng nói: “Làm hay lắm! Bây giờ mời Trầm đại tiến sĩ cùng Lăng Độ Vũ tiên sinh đồng loạt tiến vào thang máy.”

Hải Lam Na hét lớn: “Không! Người không thể làm vậy, cha của ta sẽ không tha cho người.”

Vương Tử hướng tới Hải Lam Na cung kính thưa: “Không, phụ thân người chỉ cần cô hoàn hảo không việc gì, sẽ tuyệt không vì mấy ngoại nhân mà tự đã thương hòa khí người nhà. Bất quá là người ta tới âu yếm, ta nguyện cho cô một lựa chọn. Chỉ cần cô nói, một trong bọn họ, liền không phải bước vào thang máy.”

Hải Lam Na nhìn tới Trầm Linh, lại quay sang Lăng Độ Vũ, lắc đầu nói: “Không.”

Lăng Độ Vũ cười nhạt nói: “Việc này có gì nan!” Đi nhanh hướng tới thang máy.

Trầm Linh quát lên: “Không!” Liền muốn đi lên, nòng súng lạnh như băng đã lập tức đặt ở sống lưng.

Lăng Độ Vũ bước vào trong thang máy.

Vương Tử cười nói: “Đây là lựa chọn tốt nhất.”

Vân Ti Lan nói: “Ta cũng cùng tới với hân.”

Vương Tử bước lùi lại, một chưởng tát tại khuôn mặt thanh tú của nàng, đánh ngã lặn ra nền, dữ tợn nói: “Người muốn chết sao? Còn không dễ thế.”

Hải Lam Na kêu lên giận dữ, đang muốn tới nâng Vân Ti Lan dậy, nhưng lại bị hai gã đại hán lôi lại.

Một thanh âm nhu hòa từ một góc bệ khoan truyền đến: “Sát Na Lợi, Phạm Thiên là giáo người như thế đối đãi đồng loại hay sao?”

Vương Tử hoảng sợ nhìn về địa phương thanh âm truyền đến, Sát Na Lợi là khi hân nhập Ấn Độ giáo thì, giáo chủ cấp cho hân danh tự, không có người biết.

Một vị lão giả thân bạch bào bước tới.

Hải Lam Na giãy dụa, phát giác nắm lấy phía sau nàng hai gã đại hán lỏng tay ra, vội vàng chạy tới cạnh lão giả, kêu lên: “Thánh giả, hân...”

Lan Đặc Nạp thánh giả mỉm cười nói: “Không cần nói, ta đã biết hết.”

Từ xung quanh truyền đến: “Bốp! Bốp!” thanh âm, thủ hạ của Vương Tử quỳ xuống, bọn họ đều là môn đồ cung kính của Ấn Độ giáo, mục đích đi theo Vương Tử, cũng là khôi phục quang huy ngày xưa của Ấn Độ giáo, Lan Đặc Nạp thánh giả trong lòng bọn họ, đã không phải là người, mà là thần.

Vương Tử sắc mặt tái nhợt, môi rung rung, nhưng lại không nói nên lời.

Thánh giả trên mặt phát ra quang huy thánh khiết, hướng tới Vương Tử nói: “Sát Na Lợi! Chuyện này cứ thế quên thôi! Người rời đi thôi!”

Vương Tử nhảy dựng lên, tới trước cửa thang máy, chỉ đang đứng ở trong là Lăng Độ Vũ kêu lên: “Thánh giả! Người là người ta tối tôi kính, nhưng kẻ này, cũng là đại địch của giáo ta, là kẻ muốn phá hư giấc mộng của chúng ta!”

Thánh giả bình thản nói: “Giấc mộng của người chỉ là vọng tưởng, giấc mộng chân chính của chúng ta, không phải tại ‘Nơi này’, mà là ‘Ở ngoài nơi này’, người còn không rõ sao?”

Một thanh âm khàn khàn vang lên: “Người khác sợ lão quỷ người, nhưng ta lại không sợ.”

Là Ellis. Trong tay hắn là khẩu súng cỡ lớn.

“Oanh!” Miệng súng hỏa quang chớp hiện.

Lan Đặc Nạp thánh giả toàn thân chấn động, nhưng kỳ quái không có vì hỏa lực mãnh liệt của tử đạn đẩy ngã về sau, máu tươi nhanh chóng từ vị trí trái tim trước ngực chảy ra, vết máu nhanh chóng lan rộng.

Mọi người đồng loạt ngây ngốc.

Gương mặt thánh giả bình tĩnh như cũ, xuất ra một vẻ tươi cười, thản nhiên nói: “Đây là duy nhất con đường đi thông Bỉ Nhất.”

Lão ngã xuống.

Tư thế ngã cũng phi thường kỳ quái, thông thường người ngã xuống đất, nhất định là hai chân mất đi lực cầm cự, loạng choạng đổ ngã, nhưng lão lại giống như một mộc côn thẳng tắp, “Bồng” một tiếng ngã thẳng trên nền bê, không chút nhúc nhích nữa.

Bên cạnh hắn Hải Lam Na là người thứ nhất thét lên chói tai.

Vương Tử sắc mặt trắng bệch lắc đầu nói: “Không! Đây không phải sự thật!”

Nếu là tín đồ Ấn Độ giáo biết được Lan Đặc Nạp thánh giả là vì hắn mà chết, hắn tại Ấn Độ tái không chỗ đặt chân. Thánh giả ngã xuống đồng thời, Lăng Độ Vũ đột nhiên sắc diện chuyển xanh, cả người không chịu nổi, lui nhanh về sau, “Rộp” một tiếng lưng va mạnh vào thành thép cứng phía sau của thang máy.

Mọi người chú ý lực đều tập trung trên người thánh giả, không ai chú ý tới hắn.

Mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống, Lăng Độ Vũ vô lực tê sát vách mà sụ xuống.

Một loại khổ thống dù quản mà hắn với sức chịu đựng khắc khổ cũng khó thể gượng được, như sét đánh kích vào trong não hắn, thẩm thấu vào mỗi sợi thần kinh.

Hắn rên rỉ gọi: “Thánh giả.”

Là Lan Đặc Nạp thánh giả.

Tại nhìn thấy lão ngã xuống một sát na, Lăng Độ Vũ với linh giác phi phạm, cảm thấy một cỗ năng lượng thể khổng lồ, giống như thủy triều mãnh mẽ tiến vào đại hải tâm linh của hắn, kích khởi những cơn sóng lớn khó thể khống chế, hắn rõ ràng nghe được thanh âm của thánh giả tại tâm linh kêu gọi: “Không cần sợ! Để chúng ta cùng đi tới.”

Lăng Độ Vũ cảm thấy tâm linh thánh giả, dung hợp vào tâm linh của hắn. Thánh giả chết đi chỉ là thân thể, năng lượng tinh thần của lão ngưng tụ thành nguyên thần, lực lượng chính là tụ bất tán.

Hắn kêu thảm một tiếng, mở ra con mắt mà vì khổ thống vừa nhắm lại, phát giác mình tự nhiên mà đứng lên.

Động tác của hắn càng làm mình hồn phi phách tán.

Tay hắn ấn vào nút “Đi xuống” trên bộ điều khiển thang máy.

Tiếng kêu của hắn khiến chú ý lực của mọi người chuyển sang. Không ai biết phát sinh cái gì.

“U” thanh âm kỳ quái vang lên.

Cả bộ khoan mãnh liệt chấn động. Tháp bằng thép cứng lại như cọng cỏ lay động giữa cuồng phong.

Trên đài không người năng bảo trì thể đứng, tới tấp bổ ngã. Đại động đất rất cục đã tới.

Cửa sắt thang máy từ từ đóng lại.

Vương Tử cũng đứng không yên, lão đảo ngã về sau, lui lại hai bước, đột nhiên va vào phần trên cửa của thang máy.

Thang máy kéo theo hắn. Vương Tử phát ra thanh âm tê tâm liệt phế.

Thang vẫn chậm rãi hạ dần, chìm trong lòng giếng.

Không ngừng rơi xuống.

“Oanh!” Đỉnh tháp là tiếng nổ cùng hỏa quang mãnh liệt, dây thừng thép đứt đoạn.

Thang bỗng dừng gia tốc, rơi mạnh hướng dưới đáy giếng, thoáng chút đã tới gần ngàn mét cao độ, thân thể Vương Tử tại trong không khí kịch liệt ma sát, bốc cháy.

Chú thích:

[1] Kim ngạch: số tiền, thường có thể dùng chỉ tiền thưởng.

[2] Bôn tẩu: bỏ chạy, chạy trốn.

[3] Cường biện: cãi chày cãi cối.

9. Dị Vực Tranh Hùng

Lăng Độ Vũ hai mắt nhắm nghiền, ngã co người tại sàn thang máy, máu tươi ứa ra từ mắt, mũi, miệng.

Hắn cảm thấy nguyên thần của thánh giả cùng hắn như hòa cùng một chỗ, cảm thấy năng lượng khổng lồ của thánh giả, theo một phương thức hắn không thể hiểu tại tác dụng, bảo hộ hắn.

Hắn không thể nghĩ, tưởng.

Thang máy tiếp tục lao xuống, thiên địa không ngừng kịch liệt rung động, trong tai đầy những tiếng như sấm lốc điên cuồng gào thét.

Hơn mười ròng rọc ngoài thang máy, cùng thành giếng kịch liệt ma sát, sinh ra những tiếng rít bén nhọn cùng hoa lửa. Kẹt tại nơi cửa là Vương Tử biến thành mảnh huyết nhục mơ hồ.

Nếu mà va mạnh lên vật chất cứng rắn của vỏ phi thuyền, thì sẽ phát sinh chuyện gì? Lăng Độ Vũ không rõ, càng không dám tưởng.

Tại cực độ cuồng loạn, hắn thấy được chút điểm hồng quang.

Lúc này hắn cả người nằm trên đáy thang máy tạo thành từ sợi thủy tinh, cho đến lúc này, dưới đáy giếng đều là đen nhánh không thể xé khai, lại đột nhiên xuất hiện một chút hồng quang, dưới sự kinh hoàng, Lăng Độ Vũ tưởng rằng mình tại trước tử vong phát sinh ảo giác.

Sự việc càng kỳ quái xảy ra.

Tốc độ thang máy rõ ràng đột nhiên chậm lại, từ tốc độ tới hàng ngàn dặm (mile), biến thành nhẹ như lông vũ hướng đáy giếng từ từ hạ xuống.

Lăng Độ Vũ rên rỉ thành tiếng, loại tốc độ biến hóa này, khiến cho hắn trong lòng thật nan cảm thụ.

Hắn hoàn toàn không rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Ở dưới đáy giếng mấy ngàn thước này, vì sao gặp phải việc lạ như thế?

Thang máy kịch liệt rung động, tốc độ hạ xuống càng chậm, so với tốc độ bình thường còn muốn thông thả hơn nhiều, hình như có một cổ lực đảo tương phản, từ đáy giếng hướng thẳng lên, đỡ chính thể thang máy, rồi để nó từ từ hạ xuống.

Hồng quang ở thâm sâu đáy giếng chậm rãi rộng mở, rất nhanh biến thành vùng sáng như nắm tay. Lăng Độ Vũ hoàn toàn không nghĩ ra đó là gì, ở dưới mấy ngàn mét dưới lòng đất này, vì sao lại có thể có nguồn sáng như vậy.

Thang máy tiếp tục đi xuống.

Hồng quang càng ngày càng mạnh, Lăng Độ Vũ với thể phách hơn người, từ từ thích ứng tốc độ giảm xuống.

Hồng quang dưới lòng đất sáng lên như mặt trời, nghênh đón hắn, con mắt của hắn chịu không được ánh hồng kích thích, nhú lại thành tuyến.

Cả thiên địa bao phủ trong màn ánh hồng quỷ dị không rõ.

Thang máy càng lúc càng tới gần nguồn hồng quang. Lăng Độ Vũ từ tầm mắt hợp thành một đường hẹp nhìn xuống đáy, chỉ thấy phía dưới khoảng hơn mười met, một đoàn hồng quang mãnh liệt, không ngừng cuộn bốc xoay tròn.

Mồ hôi từ trán chảy xuống.

Hồng quang khiến người nóng rực khó mà chịu đựng.

Lăng Độ Vũ đột nhiên rên lên, minh bạch tình cảnh trước mắt: thang máy hắn ở trong đang hướng tới phi thuyền vũ trụ dưới lòng đất đi xuống, mà không biết vì nguyên nhân gì, thân phi thuyền với mũi khoan tinh thể cũng thành nóng chảy, lại mở ra một lỗ dung vừa thang máy lọt qua, đang đợi hắn đi vào. Hồng quang chính là từ trong phi thuyền thoát ra.

Đây là thế giới nóng tới thế nào.

Đến tột cùng là lực lượng gì giảm tốc độ rơi xuống của thang? Xảy ra điều gì?

Nghĩ tới đây, thang máy đã lọt vào lỗ hồng.

Trong lúc nhất thời hồng quang cả thiên địa làm mắt người chói đỏ.

Lăng Độ Vũ rốt cục hoàn thành giấc mộng của Trầm Linh, vào được bên trong phi thuyền.

Từng mảnh hồng nhỏ như cát, tràn ngập cả không gian không lồ, không ngừng bạo khai, phát ra nhiệt lực bức nhân.

Nước trong thân thể nhanh chóng chưng phát[1] ra ngoài, Lăng Độ Vũ tưởng là tử vong, không có người năng tại loại nóng rực này sinh tồn.

Thang máy vẫn tiếp tục rơi xuống, Lăng Độ Vũ đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, trong não đầy hỏa nhiệt. Nhiệt độ tiến vào mỗi một sợi thần kinh, nung chảy từng sợi sinh mệnh của hắn.

Mơ hồ thì, hắn lại cảm thấy tinh thần của Lan Đặc Nạp thánh giả, lần này cũng không phải là kết hợp cùng hắn, mà là đang ly khai hắn.

Bất diệt nguyên thần của Lan Đặc Nạp thánh giả sau khi chết tựa hồ tại trong hân hoan vô cùng, vừa lại bị thương vô tận. Cũng trong lĩnh vực tinh thần, xúc cảm của Lăng Độ Vũ, thậm dò được phương xa một cổ lực lượng tinh thần vô cùng cường đại, đang chậm rãi lưu động.

Lăng Độ Vũ hưng phấn một trận vô cùng, rất muốn tới phương xa kia, cùng cổ lực lượng tiếp xúc, chính là địa phương đẩy lại xa tới không thể tới gần.

Nghĩ đến đây, nguyên thần của Lan Đặc Nạp thánh giả đột nhiên rời khỏi hần, loại cảm giác này giống như là một phú ông ức vạn tài phú, trong phút chốc biến thành tay trắng mất tất. Lĩnh vực tinh thần biến mất không tồn tại.

Từ khi thang máy rơi xuống đến nay, nguyên thần của Lan Đặc Nạp thánh giả cùng tinh thần của hần kết hợp cùng một chỗ, tụ hợp thành một lực lượng siêu tự nhiên, khiến cho hần có thể chịu được dưới tốc độ cao rơi xuống, rồi dưới hỏa độc hồng quang xâm nhập, thậm chí cảm nhận được tới cảnh giới siêu cảm quan.

Nhưng giờ khắc Lan Đặc Nạp thánh giả ly khai này, chỉ còn hần, một cá nhân, ở địa phương kỳ dị này.

Nhất thời nhiệt lượng như tăng gia mấy lần.

Lăng Độ Vũ rên lên một tiếng.

“Bồng!” Thang máy rớt cục rớt trên ‘mặt đất’ trong không gian phi thuyền.

Chấn động kịch liệt khiến cả người Lăng Độ Vũ nảy lên, rồi lại rơi lại trên nền.

Hần lại tưởng như đã tử vong. Sau đó hôn mê đi.

Đương khi Lăng Độ Vũ tỉnh lại thì: Nhiệt! Độc hỏa như sét xâm lấn vào thần kinh hần, mê man không thể kháng cự, tập kích khi ý chí hần vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Hần nghe được tự mình rên rỉ, cảm thấy tự mình thân thể trần truồng.

Nhiệt hỏa theo dòng máu cuồng chảy, mạch đập như điên cuồng, nhiệt độ khiến cho hần chỉ muốn ngủ mê không tỉnh.

Yết hầu giống như có lửa thiêu cháy, mồ hôi như trong sa mạc khô khát.

Một cánh tay phát nhiệt phủ lên trán hần, rồi lại rút về. Là tay người.

Toàn thân nóng hầm hập, lưng nhưng lại cảm thấy nằm trên một cổ ấm mát.

Tiếng vang kỳ quái, tràn ngập trong tai.

Lăng Độ Vũ lại càng giật mình, thần trí hồi phục hơn phân nửa, hần từ nhỏ đã thụ khổ hành Yoga, tâm linh tu dưỡng kiên định như cương thạch[2], kích thích nhỏ nhỏ thì lập tức kích khởi tế bào hần.

Hần cũng không lập tức mở mắt, chỉ là hồi tưởng lại những sự tình phát sinh trước khi hôn mê: Địa chấn ngay sau khi Ellis ‘bắn chết’ thánh giả phát sinh, nguyên thần thánh giả theo một hình thức mà người nan giải, cùng linh thần của hần như khóa vào một, thang máy hạ xuống, Vương Tử bị kẹt tại cửa thang, tiếng nổ mạnh, thang máy rơi thẳng dưới đáy giếng hơn 3000 mét, lọt vào phi thuyền mà vỏ thân khó thể phá khai...

Hần lần mò ra sau, cảm giác thấy một vật chất thô ráp, mát rượi ôn hòa, là vật cứu mạng duy nhất để đối kháng cao nhiệt. Đây khẳng định không phải là mặt nền trơn của thang máy.

Nguyên thần thánh giả vốn cùng hần hòa thành một, giờ không thấy tăm hơi.

Đây chỉ có một khả năng, chính là hần đã vào trong phi thuyền vũ trụ.

Tại sao lại có người?

Khi hần nghĩ tới câu hỏi này, thì hần cũng lấy làm kinh hãi?

Đột nhiên mở ra đôi mắt sáng.

Hần vốn đã có tâm lý chuẩn bị, vô luận chứng kiến cái gì, cũng sẽ không kinh hoàng, chính là khi vừa chứng kiến hình ảnh trước mắt thì, lại không khỏi giật mình.

Một bộ mặt huyết hồng, da tay thô dày, nếp nhăn từng vết từng vết khô đặng, giống như vì lửa đỏ làm cho khô kiệt, con mắt nhú thành một đường, ở trong là một phiến huyết hồng.

Lăng Độ Vũ bỗng nhiên xoay trở thân được, lại nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Đây là một địa huyết khổng lồ, nham tảng đỏ sẫm trùng trùng điệp điệp. Cả không gian tràn ngập trong một loại kỳ dị hồng quang. Cũng đồng thời, hần cũng rõ ràng nguồn gốc tiếng quái thanh tai nghe được, đó là thanh âm hơn trăm ngàn nhân loại đồng thời hô hấp cùng kịch liệt thở dốc.

Trong không gian địa huyết hơn ngàn nam nữ trần truồng hoặc ngồi, hoặc nằm, hoặc bò, bộ dáng cùng người vừa mới thấy đại đồng tiểu dị.

Hần cũng không phải phát sốt sinh ảo giác, hồng mang mang theo vô cùng nhiệt nóng, không gì ngăn cản tiến vào mỗi một lỗ lông mao.

Lăng Độ Vũ có một kỹ năng hạng nhất mà thường nhân khó đạt tới, đó là tại hoàn cảnh gian khổ cùng quái dị, càng năng bảo trì trấn định, dù quân trước mắt là tình cảnh địa ngục, hần vẫn có thể bảo trì tỉnh táo, giống như là tại lò lửa lại vẫn không thể hòa tan được một điểm băng tuyết.

Mồ hôi nóng không ngừng từ lông mao của hần tiết ra.

Một cánh tay khô quắt run rẩy dùng một bát, nặn từ bùn, đựng chút nước đưa vào miệng hần.

Lăng Độ Vũ muốn nói đa tạ, thanh âm tới yết hầu thì do hỏa nhiệt mà nấc nghẹn, theo bản năng nâng lên bát nước, một ngụm nuốt sạch không để lại một giọt, yết hầu nóng khát hơi giảm. Ánh mắt có chút cầu hướng tới người xác khô kia thì, người sau lập tức rõ ràng ý tứ của hần, trong miệng ề a ra tiếng, tay gầy giờ xương góc cạnh lác lác trái phải.

Lăng Độ Vũ trong lòng rung mình, những người này nguyên lai cũng không hiểu tiếng người.

Lăng Độ Vũ xem xét bốn phía, chỉ thấy phía trái huyết động thay đổi, hồng quang đặc biệt mạnh mẽ, thâm nghĩ đây hẳn là cửa ra, nghĩ đến liều gượng dậy, đi tới phương hướng nọ, người khô xác tưởng lôi kéo hần, nhưng lại để hần lẽ độ mở ra.

Hần tại trong đám người nằm có ngồi có bước qua, từ khi ra đời tới này, đập vào mắt là tình cảnh tối kinh tâm.

Hần chứng kiến trẻ con xuất sinh, nhìn thấy lão nhân khô héo tử vong.

Nam nữ thanh niên lực tráng thỏa thích quát quát, kẻ gân cốt kiệt lực nằm phục trên mặt đất thở dốc.

Quá trình sinh mệnh tại trong hồng quang hỏa nhiệt với một tốc độ cao tiến hành, nhanh chóng phát triển, tiến hành, lão hóa, khô héo.

Đây đến tột cùng là địa phương nào? Hần vì sao lại đến được đây?

Hần mỗi một bước cất lên, đều phải dùng đến kiên cường ý chí hạ xuống, mỗi động tác đều mang đến từng đợt sóng nhiệt như hỏa độc.

Không ai chú ý hần, những người này say sưa trong sinh mệnh bọn họ, tại trong hồng quang hỏa nhiệt vùng vậy để sống.

Một cá nhân lão đảo đứng lên, ở trước mặt hần bước đi vài bước, thì vô lực nằm xuống, mặt dán trên mặt đá nham thạch, dựa chút mát lạnh lay lắt mà thở hổn hển.

Lăng Độ Vũ không ngừng nhắc nhở mình, không nên nằm xuống, vừa nằm xuống, liền biến thành một phần tử bị dày vò tột tàn trong hỏa nhiệt đó, càng tái không có dũng khí đi ra huyết động.

Lăng Độ Vũ liều mạng hướng cửa xuất động đi ra, càng tới gần đây, người càng thưa thớt, không khí cũng càng nóng rực. Tối không gian gần huyết động nhất, một cá nhân cũng không thấy.

Không có dư lực để suy tư thế giới địa ngục thâm kỳ dị trước mắt, hần lỗ mũi phập phồng, miệng khát khô như nuốt lửa, cố gắng đối kháng chống mặt, mờ mắt cùng hôn mê.

Vòng được một góc, hồng quang chói mắt một cách bất ngờ đem con mắt của hần kích thích đứng lên.

Khi hần tầm mắt hé ra một đường, thấy được cửa ra huyết động ở hơn ba mươi mét ngoài.

Hồng quang mãnh liệt từ đây như độc tiễn phóng tới.

Mỗi bộ phận của hần tràn ngập nhiệt hỏa, giống như muốn đem cả người hần như nền mà nung thành nóng chảy.

Hần vận dụng ý chí toàn thân, cứ theo phương hướng ra khỏi miệng đi đến, hần cảm thấy lực kiệt, cơ mệt mỏi, mồ hôi nóng vừa ly khai lỗ chân lông thì lập tức bốc hơi.

Lăng Độ Vũ cảm giác được chính mình thân thể càng lúc càng khô héo, hồng quang nóng rực mà người thống hận khiến từng phân tử nước ly khai khỏi cơ thể hần, chưng phát thân thể tạo thành từ bảy mươi phần trăm phân tử nước.

Hần mềm yếu tưởng phải ngã xuống, sóng nhiệt không phải người năng kháng cự, mặt đất lão đảo lay động, trời xoay rung chuyển. Ngay khắc mà hần tưởng phải ngã ra rồi, đột nhiên nghĩ đến nước, nước trong chén bằng bùn kia, là nước mà lão già khô héo kia đưa cho hần.

Nước từ đâu tới?

Nhất định không phải là huyết động rộng lớn trống trải không có một vật này, mà là ở ngoài huyết động.

Ý niệm này làm hần phần khởi ý chỉ, cố nén chịu từng đợt rồi từng đợt sóng nhiệt, lại bước tiếp ra phía cửa hang.

Còn có bảy mét, sáu mét...

Hần rốt cục đi tới cửa ra khỏi huyết động.

Ngoài cửa là một không gian xinh đẹp nhưng kỳ quái quỷ dị cùng cực, tại hồng quang làm người hoa mắt, một con sông lớn rộng hơn 20 mét từ xa xa bên trái uốn lượn mà đến, chảy hướng tới xa vô tận bên phải, hai bên bờ sông, trải dài các loại kỳ hoa dị thảo trước nay chưa thấy, thân cây từ hồng cao hơn 20 mét, thảm cỏ vàng óng ả, thực vật bạch sắc đan dệt như những mái ô, khó thể nói hết. Thực vật ngăn chặn tầm mắt, khiến cho hần không thể nhìn xa hơn.

Một vật thể kì quái, cách miệng huyết động khoảng hơn hai mươi mét, vừa đứng ở chính giữa cửa huyết cùng sông lớn.

Lăng Độ Vũ nhẫn khổ chịu những đợt sóng nhiệt, tập trung nhìn, rốt cục chứng kiến mình nhìn thấy là gì.

Đó là thang máy. Ngã nằm ngang lặng im trên nền đá đỏ thẫm.

Cửa thang mở rộng, trước cửa có một hai khối vật chất tàn lụi giống như than luyện, Lăng Độ Vũ tỉnh ngộ đây là thi thể Vương Tử cháy khét còn lại. Hần rất tự nhiên ngẩng lên nhìn không gian phía trên.

Dù quần Lăng Độ Vũ kiên cường, cũng không tránh khỏi mắt trừng miệng ngây ngốc.

Không gian bên trên tầm hơn 200m, bồng bềnh một đoàn mây hồng sắc chói mắt, mây hồng không ngừng xạ ra từng tia sáng đỏ hồng, chiếu phủ đại địa, biến cả không gian thành hồng lò hỏa nhiệt.

Giữ khe hở những đám mây hồng lộ ra màu bạc cùng xanh lấp lánh, nhan sắc biến hóa liên tục, vừa nhìn chút đã lập tức chuyển sang màu khác, làm người khó thể xác định.

Lăng Độ Vũ rên rỉ một tiếng, quỵ xuống.

Hần đã xem qua loại vật chất này, chính là trong túi Trầm Linh có một khối, Trầm Linh nhờ nó mà tìm tới vị trí phi thuyền.

Đó là vật chất của phi thuyền.

Hần ngẩng đầu nhìn, chính là bên trong phi thuyền.

Lăng Độ Vũ không biết thang máy như thế nào xuyên phá qua thân phi thuyền, rơi vào đây. Hần còn nhớ được hồng quang bốn phía phiêu động trong một lỗ hồng, nhưng hiện tại nhìn thấy thân phi thuyền, lại không có bất luận cái gì cuốn loạn. Hần đến tột cùng từ nơi nào rơi vào? Chẳng lẽ lại là thân thuyền lúc ấy mở ra một khe, thang máy rơi xuống, vừa hay trùng hợp. Đến tột cùng là lực lượng gì gây ra?

Bất quá có một điểm hần có thể khẳng định, chính là hần hoàn thành giấc mộng của Trầm Linh, tiến vào trong phi thuyền, thang máy rớt xuống thì, có người trong huyết động đi ra lấy nước, cứu hần quay lại.

Nhưng đây là một phi thuyền vũ trụ từ ngoài không gian tới. Vì sao bên trong lại có nhân loại, tao ngộ vận mệnh thế thảm như thế? Nội bộ phi thuyền vì sao là thế giới thế này?

Hần ra sức đứng dậy, vô luận thế nào, hần nhất định phải ly khai nơi này.

Hần lao về phía trước, rồi đi huyết động.

Mây hồng phát ra ánh sáng trực tiếp chiếu rọi tại thân thể xích lửa của hần.

Tất cả phân tử nước lập tức như gia tốc bốc hơi trăm ngàn lần.

Lăng Độ Vũ phần nộ kêu lên, liều mạng hướng tới con sông lớn ngoài 40 mét kia chạy tới. Dọc đường thấy trên nền đất phủ kín từng bộ lại từng bộ hài cốt cháy đen, có chút bị chưng phát thành than không thể phân biệt, những người này đều là trên đường chạy tới sông lớn thì chết đi.

Hồng quang giống như lưỡi dao sắc bén cắt vào từng thớ thịt hần, ngọn lửa xâm lấn tới từng tế bào hần.

Hơn bốn mươi mét giống như là một nơi không thể đi đến.

Hần mới chạy ra được tầm mười mét, trái tim kịch liệt đập, làm hần tứ chi vô lực.

Lên thêm được một chút, một trận trời xoay đất chuyển, Lăng Độ Vũ ngã xuống.

Tử thần tại gang tấc.

Thừa nhỏ tu hành du già (yoga) ở thời khắc này hiển lộ, Lăng Độ Vũ liều mạng bảo trì một điểm sáng trong tâm, thông thả nhưng chắc chắn đứng dậy, tiếp tục lao đảo chạy về phía trước.

Sông lớn từ từ mở rộng trước mắt.

Yết hầu là liệt hỏa đốt cháy, phổi là khí nhiệt ngập tràn, tùy thời hội nổ banh ra.

Trong tai truyền đến thanh âm nước chảy, là cổ vũ thật lớn cho hần.

Còn có hơn mười mét.

Sóng nhiệt tại xung quanh thân thể xoay động, mỗi một chuyển động đều mang đến một trận nóng rực, cháy thiêu khiến người hít thở không thông, hần cảm thấy da thịt khô héo, thân thể tại sức nóng hầm hập nhanh chóng tàn khô. Hần cường bách tự mình không thể nghỉ tới nét mặt đầy nếp nhăn khô héo, mà có thể làm mình phải sợ phát cuồng.

Độ nóng giảm nhẹ.

Hần phát giác mình đã trùng vào những bụi thực vật ven bờ, thực vật thiên nhiên làm thành từng tán che bảo hộ hần, làm hồng quang không thể tiếp tục công kích thân thể hần.

Sông lớn ngay ở trước mắt.

Hần cơ hồ ngã hơn nửa người ngập trong nước sông.

Nước sông lạnh buốt, thấm dần thân thể nóng bỏng của hần. Hần nguyên lai cho tới giờ không biết nước khả ái như thế. Hần nhớ tới dòng Hằng hà vẫn đục, hiện tại con sông này, mới đúng là Thánh hà danh phó kỳ thật[3].

Hần há lớn miệng uống từng ngụm từng ngụm nước sông, nước lạnh như băng từ yết hầu tiến vào thực quản, vào dạ dày rồi ruột, sau đó khuếch tán toàn thân.

Hần cảm thấy toàn thân bành trướng, sức sống tràn đầy mỗi sợi gân thớ thịt, da tay hồi phục trơn nhẵn.

Nước hồ trong veo vô cùng, tràn ngập năng lượng khó thể hình dung, hần chẳng những cảm thấy cơn khát tới chết vô tung vô ảnh, còn cảm thấy mỗi bộ phận đều căng phồng sức sống, giống như là vừa ăn được một bữa đại tiệc thịnh soạn.

Đây là nước, mà so với suối khoáng trên mặt đất còn muốn mỹ diệu.

Hắn trằm người vào trong, lặn sâu xuống dưới. Đã một hồi nhưng vẫn chưa tới đáy.

Thì tại lúc này, cảm thấy tóc gáy dựng đứng, giác quan thứ sáu linh mãnh nói cho hắn biết, phía sau có sinh vật nguy hiểm tiếp cận.

Lăng Độ Vũ cũng không quay đầu, đó là động tác ngu xuẩn. Hắn súc thể hai chân, vận dụng lực từ eo bắn mạnh ra, cả thân lại đẩy nước lật mạnh lên.

Bên đầu thoáng thấy một cổ dòng chảy cường đại, một bóng đen tại mặt trên xẹt qua.

Lăng Độ Vũ trong tâm kinh hãi, nhìn lại vật thể kia.

Vừa vận chứng kiến phần đuôi đã ra xa, vẩy động mạnh mẽ trong nước. Đuôi phải dài tới ba, bốn mét, kim quang lóe ra, thô trắng có lực. Nó đã ra xa hơn hai mươi mét, một thoáng giây mình, lại chuyển thân vọt tới hắn.

Đó là một loại sinh vật ghê tởm không có trên địa cầu.

Thân thể của nó, nhìn không thấy có móng có vuốt gì, nhưng cái đầu tròn trịa đen nhánh, lại khổng lồ rất không hợp, giống như một khối nham thạch đen to lớn. Đầu quái vật có một mũi nhọn dài trắng tuyết, xem ra vô cùng sắc bén. Nhìn không thấy con mắt nào, nhưng trên đầu lại bao phủ vô số lỗ nhỏ, lỗ nhỏ ánh vàng chớp động, quỷ dị khó tả, làm người không rét mà run. Dưới bụng quái vật một mảnh xám trắng, xem ra mềm mại khác xa các bộ phận khác.

Một ý niệm thoáng qua trong não, đây là nguyên nhân người trong huyết động không thể lựa chọn cuộc sống trong nước.

Quái vật với tốc độ cao đã áp sát tới tầm 10 mét.

Lăng Độ Vũ thu nhiếp tâm thần, chuyên chú tới nguy nan sắp tới, hắn phải dùng tay không ứng phó dị vật lần đầu gặp mặt này.

Quái vật hướng tới hắn rất nhanh mà bơi, tiếp cận ba bốn thước, cái đuôi to kỳ dị vòng lên quấy mạng một cái, Lăng Độ Vũ tế bào não nhanh chóng phân tích chiến lược đối phương, theo như hắn phỏng chừng, quái vật không miệng không trảo, cho nên cái đuôi có thể là vũ khí lợi hại nhất, tiếp theo là mũi nhọn ở đỉnh đầu nó.

Quái vật quấy mạnh, trùng tới.

Lăng Độ Vũ cắn răng, song cước mãnh liệt đập lấy đà, lùi xuống dưới thân quái vật một mét.

Quái vật quả nhiên quấy đuôi, cả đuôi dài tới hơn mười mét đánh tới, chính là Lăng Độ Vũ đã xuống dưới thân nó, quái vật quất đuôi vào nước không.

Bụng quái vật lộ ra trên đỉnh đầu Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ một mặt bảo trì ổn định trong cơn nguy cấp, đồng thời tay phải thủ chưởng thu lại thành mũi, mãnh liệt đâm lên bụng quái vật.

Lăng Độ Vũ thiếu niên thì thụ huấn luyện tới nghiêm khắc về thể năng cùng võ thuật, có thể dùng ngón tay đâm thủng phiến sắt mỏng 3 phân, một tay toàn lực phóng ra này, có thể coi sắc bén như lưỡi dao.

Chưởng phong thoáng đã phá lớp da bụng mềm mại của quái vật.

Quái vật cả thân người tại đáy nước vọt lên, kéo theo cả Lăng Độ Vũ xoay tròn.

Nó tại bốc lên hơn mười mét điên đảo, từng chất vàng ánh từ bụng chảy ra, biến nước sông thành từng đoàn chất lỏng ánh vàng.

Lăng Độ Vũ nghĩ thầm, lúc này không chạy, còn đợi khi nào.

Phía sau bên trái đột nhiên lại có một cổ ám lưu.

Lăng Độ Vũ hoảng sợ nhìn phía sau, tức thì kinh hãi hồn phi phách tán.

Lại đồng dạng một quái vật, từ dưới đáy sông vọt lên, đã áp sát tầm 5 feet phía sau hấn, hấn toàn bộ tinh thần đặt ở trên thân quái vật bị thương, hồn nhiên không biết được nguy hiểm khác cận kề này.

Tránh né đã không còn kịp, hấn liều mạng thối lui sang.

Như kỳ tích quái vật tại sát thân hấn lao qua, giống như mũi tên hướng tới quái vật bị thương, đuôi to vung lên, cuốn cả thân quái vật bị thương.

Nguyên lai mục tiêu là quái vật bị thương kia, mà không phải hấn.

Sự việc kì dị phát sinh.

Quái vật bị đuôi đồng loại quán lên, toàn thân đột nhiên từng tiếng rộp roạt, toàn thân tuôn ra như ngọn lửa màu vàng, lực đạo giãy dụa càng yếu bớt.

Lửa vàng không ngừng bị quái vật kia hấp vào trong cơ thể, kim quang rõ ràng sáng lên.

Nó là đang hấp thực năng lượng đồng loại.

Quái vật bị thương đuôi nhuyển xuống, thân thể màu vàng từ từ nhạt dần, chuyển thành xám trắng.

Lăng Độ Vũ trong lòng phát lạnh, hướng tới bờ bơi đi.

Vịn vào nham thạch đỏ sẫm bên bờ, Lăng Độ Vũ bò lên, vừa ra khỏi mặt nước, hấn lập tức rên rỉ một tiếng, toàn thân những hạt nước thành sương khói, bốc lên.

Nóng rực lại quay lại, thân lại tiến ngập trong thiên địa nóng rực.

Lăng Độ Vũ nấp vào trong những tán thực vật bên bờ. Lựa chọn một lá rộng của thực vật màu xám bạc che đây, dựa vào thân cây, ngắt từng lá xuống che thân.

Tuy là nóng như thiêu nan chịu, nhưng so với trước khi xuống sông, đã là cách biệt một trời một vực.

Đầu óc của hấn chuyển động rất nhanh, nghĩ đến rất nhiều sự vật đã sớm quên đi.

Đây là một thế giới kì dị không có âm ảnh, nghĩ đến, trong lòng vừa động, cần nhận nhìn kỹ hồng quang trước mắt, nguyên lai hồng quang là do vô số mảnh bụi nhỏ phát hồng quang cùng nhiệt năng, không ngừng từ mây đỏ phía trên rơi rắc xuống, như không khí ngập tràn cả không gian, tạo thành thế giới hỏa hồng cùng nóng rực.

Ánh mắt của hấn chuyển tới phương xa của dòng sông, quả nhiên chỉ thấy một mảnh hồng mờ mịt, tầm mắt tới mấy chục mét ngoài thì không thể xuyên thấu.

Loại phân tử hồng kỳ quái này, biến không gian thành một thế giới thâm trong lò đỏ hồng.

“Bồng!” Một tiếng động từ gần bên trái truyền đến.

Một thân cây màu đen cao hơn ba mươi met, đột nhiên ngã xuống, quấy bụi hồng đầy trời, sóng nhiệt lại gia tăng.

Lăng Độ Vũ rên rỉ một tiếng, nghĩ tới con sông, muốn chết hấn cũng phải chết tại đây.

Ánh mắt của hấn chuyển tới sông lớn lưu động, thỉnh thoảng phiêu phù những thân cây to lớn, vô luận đường vân cùng sắc thái đều phi thường kỳ lạ, hết thấy làm người khó thể tin.

Miệng lưỡi khô rát lại bắt đầu tàn phá thần kinh, cảm giác mơ màng muốn ngủ không ngừng gia tăng.

Nước sông chảy từ đâu tới?

Giả thiết đây là một không gian phong bế, nước sông nếu là bảo trì lưu động, duy nhất có thể chính là đi rồi lại tới, chảy rồi lại qua, cho nên sông lớn này, ứng tới phải là chảy một vòng tròn quay lại. Cho tới nay, hấn như Trầm Linh đều tưởng tượng trong phi thuyền thì có cơ cấu siêu thời đại, bên trong máy móc kỳ diệu che kín không thể lý giải, tuyệt không nghĩ tới lại là địa phương đáng sợ cùng tràn ngập sinh vật kỳ dị, cũng không có nghĩ tới không gian trong phi thuyền khổng lồ như thế, giống như là một thế giới khác.

Một dị vực làm người khó thể tin.

Hắn có khả năng là tái không thể ra khỏi dị vực này, động đất hẳn là phá hư hoàn toàn giếng dầu, thất vọng cùng cam chịu tình hình thực tế nảy sinh trong lòng.

Lăng Độ Vũ thất kinh, từ khi khổ luyện du già tới nay, vô luận tại hoàn cảnh ác liệt như thế nào, hẳn cũng có thể bảo trì đầu trí cường đại, vĩnh bất ngôn bại[4]. Chính là! Từ những hạt bụi hồng sản sinh ra sức nóng ngọt ngào, ăn mòn dần ý chí kiên cường của hắn, giống như người trong huyết động, mất đi dũng khí đấu tranh, chỉ chờ lão hóa, tại tử vong cùng nhiệt độ nóng chảy, hóa thành hơi.

Nguyên thần thánh giả đã tới nơi nào, theo lời lão “độc nhất đích bỉ” phải chăng là một loại sinh vật trong này.

“Bồng! Bồng!”

Xa xa lại có hai khối đại thụ ngã xuống, trong đó một gốc cây rơi xuống dòng sông, theo nước chảy, gia nhập hàng ngũ các thân cây trôi bồng bênh khác.

Cả thế giới này hết thấy đều tại hủ mục cùng tử vong, trong lòng hắn bỗng dưng hiện ra minh ngộ: dị vực này đang theo xu hướng từ từ diệt vong.

Hắn đứng lên, đột nhiên một trận choáng đầu, mơ hồ lại ngã xuống, sóng nhiệt từng đợt từng đợt bất chấp rừng cây, từng hạt bụi hồng tại không gian rộng lớn như nhảy múa, phát ra hỏa nhiệt muốn cho khô kiệt tất cả sinh mệnh.

Lăng Độ Vũ lại cắn răng đứng lên, hắn nhất định phải trở lại trong nước, lúc này mặt hắn ngã lên một rễ cây của gốc đại thụ, phát hiện một tình huống kỳ quái, trong phút chốc hắn rõ ràng nguyên nhân cây cối không ngừng tử vong.

Cận rễ cây hư nhược cũng không phải là nham thạch đỏ thẫm của dị vực kia, mà là ánh bạc lấp lánh, giống như vật chất kỳ quái của phi thuyền, lại không giống khối cứng rắn của Trầm Linh kia, mà là xốp ẩm ướt, xa hơn rễ cây một chút, ánh bạc lấp lánh chuyển thành đá đỏ cứng rắn. Đây là nguyên nhân thực vật không ngừng chết đi, cả thổ địa ướt át vốn thích hợp thực vật cùng sinh mệnh, từ từ hóa thành vật chất nham thạch hồng đỏ cứng rắn vô tình, tựa hồ bùn đất tràn ngập sinh mệnh, biến thành đá cứng tử tịch.

Lăng Độ Vũ thiên tân vạn khổ lại đứng lên, vừa có động tác thì liền khuấy động bụi hồng nóng hầm hập xung quanh, nhiệt lực làm người hoa mắt choáng váng bỗng dưng tăng cường mười lần, trăm lần.

Lăng Độ Vũ kiên cường chống cự nhiệt lực, đi đến nước sông cách ngoài bảy, tám mét.

Đi chưa được vài bước, còn cách xa nước sông, “bịch” một tiếng cả người ngã xuống, nằm ở bên một thân cây đã ngã.

Hắn vừa muốn đứng lên, vừa vận chứng kiến thân thụ bên trong trống rỗng, nhét một thân người vào còn thừa.

Lăng Độ Vũ linh quang chợt lóe, trước bước chân vào, sau đó đưa theo cả thân, chỉ lộ đầu ra một chút.

Trong thân cây có chút không khí mát nhẹ, xem ra là vừa ngã xuống không lâu, Lăng Độ Vũ tinh thần phấn chấn, thể lực hồi phục chút ít.

Hắn vận lực lắc thân đánh tới vách cây, thân cây quay tròn, lăn rồi rơi vào trong nước, theo dòng nước hướng phương xa hồng mờ mịt trôi đi.

Nước sông ngấm vào trong thân cây, làm Lăng Độ Vũ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tại sao nước sông này không chịu nhiệt năng chưng thành khô, hẳn nghĩ không ra? Đây cũng không phải thế giới hắn quen thuộc.

Cây cối tại mặt sông mà trôi, những thân cây hai bờ áng che đi ánh mắt, khiến cho hắn bị phong bế trong thế giới nước sông chảy cùng mây đỏ bồng bênh trên cao.

Đi tới thâm sâu trong thế giới kỳ dị vô hạn.

Đã có vài loại quái vật kia tại mặt sông ngửa lên rồi lặn xuống, nhưng đều chưa có gây loạn hắn, hồn nhiên không phát giác ra sự tồn tại của hắn.

Cây cối ven bờ không ngừng theo tử vong ngã xuống, tiến nhập trong nước sông gia nhập hàng ngũ ‘xe cây’ của hần, mỗi khi đi được một đoạn, sinh vật trong sông thì lại thay bằng một nhóm khác, kỳ hình quái trạng, không chỗ nào không hung ác dữ tợn, đều có một loại mùi hủ bại cùng tà ác, bất đồng sinh vật thỉnh thoảng thì tranh đấu tàn sát, có vài lần đánh tới những thân cây đang trôi, cơ hồ thì đã lật Lãng Độ Vũ xuống.

Ngâm trong nước sông, hần cảm thấy tinh lực tràn đầy, thất vọng cùng bất đắc dĩ đã bị quét sạch, dù quần không thể ra khỏi, hần cũng thế phải tìm tòi dị vực này đến tột cùng. Hần nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị ứng phó tới bất luận sự cố gì.

“Oanh!” Đột nhiên thoáng chút chấn động, các thân cây đang trôi ngừng lại, mắc phải nham thạch tại bên bờ.

Lãng Độ Vũ nghĩ thầm: Cũng tốt, xem xem phụ cận là hoàn cảnh ra sao, hần đã trôi đi được hai tới bốn dặm, con sông vẫn là không thấy cuối, nếu như hần trước nghĩ tới, sông ngòi là vòng tròn lớn tuần hoàn không ngớt, mới thật oan uổng.

Lãng Độ Vũ ra khỏi thân cây, trầm vào trong nước sông thanh lương, nhưng không dám có chút gì dừng lại, sợ lại có hung vật công kích, vội vàng bò lên nham thạch, càng kéo theo thân cây lên, để nó khỏi trôi đi, không có nó, nơi này thật sự là nửa bước khó đi.

Hần bò lên bờ, nơi này cũng không phải là đá hồng, mà giống như cùn cát từng mảnh rất nhỏ, đều là loại vật chất lấp lánh ánh bạc. Trong tầm mắt cũng không rõ rệt, lấp lánh ngân quang, chỉ thấy cả đại địa như trải đầy vụn bạc, hai bên bờ sông giống như sa mạc triển khai, phương xa đã không phải hồng mờ mịt mà là một mảnh bạc mênh mông.

Thực vật nào cũng không.

Bụi tử hồng cũng đã không thấy, đầy trời là từng bụi bạc nhỏ, giống như trời tuyết tới tấp rơi xuống, chỉ chốc lát trên người hần đã dính vào bụi bạc, lúc này hần vẫn là toàn thân xích lỏa, những vụn bạc có dị vị hủ bại, làm hần thấy thật khó chịu.

Nhiệt độ tuy vẫn nóng bức, nhưng đã tuyệt đối có thể chịu, giống như là mùa hè Ấn Độ.

Tại hần đang muốn quay lại sông thì, một cảnh xa xa đã hấp dẫn chú ý lực.

Trong những vụn bạc lấp lánh, ở phương xa hơn bốn trăm yard có hai đồng cao vút, nhìn giống như là mô dạng phòng ốc.

Lãng Độ Vũ chậm bước vô mục đích, đi tới.

Mưa vụn bạc từ từ yếu bớt, khi hần cách mục tiêu tầm năm mươi yard thì, mưa vụn đã ngừng lại, bất quá toàn thân hần đã phủ đầy một tầng bụi bạc. Hần hai tay phỉ phui, hất nhanh các bụi bạc đi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Không có mây hồng, không có bụi hồng, không có hỏa nhiệt bức nhân, cả phi thuyền như là một thế giới bạc bao trùm hiện lên vô cùng vô tận.

Hần có một loại trực giác, chính là vật chất không thể hủy diệt tạo thành thân thuyền này, cho tới chính thể dị vực vũ trụ này, đang không ngừng hủy bại. Cả thiên địa đều dùng loại kỳ quái vật chất này tạo thành, nơi này nhất định là xảy ra một hồi tai nạn đáng sợ, loại kỳ quái vật chất này theo bất đồng hình thức, bước trên tử lộ từ từ hủ bại.

Đó là một thế giới hướng tới tử vong.

Thánh giả nói không có sai, nếu tái trì trệ thì không còn kịp, chính là hần cũng có thể trở thành bồi táng phẩm vô tội.

Phi thuyền hủy diệt thì tình hình sẽ thế nào?

Hần không muốn nhìn thấy, bởi vì đại giới quá cao, chính là tử vong.

“Độc nhất đích bỉ” ở nơi này?

Bất kinh bất giác, hần đã tới mục tiêu trước mặt. Đó là một vật thể phủ đầy vụn bạc, vững vàng trước mắt.

Vật thể là một tổ hợp kỳ dị, làm cho người ta cảm giác siêu thời đại, cao đạt ba mươi feet là hình lập phương, thấp dưới mặt đất vài thước là hình nửa tròn, kết hợp các hình tam giác, hình thang, giống như là tất cả hình học đều tạo thành cùng một chỗ, những hình học đầy có quy luật phân bố thành thập tự hình, có trật tự.

Chẳng lẽ đây là một thành thị?

Nghĩ tới đây, trong lòng vừa động, tiến tới trước vài bước, thò tay tại vật thể kì dị gần nhất nhấc lên.

Vụn bạc rơi vãi, lộ ra thân đen nhánh, tay như chạm vào băng.

Đây khẳng định không phải vật chất địa cầu, không biết phải chăng là ở nơi của sinh vật kiến tạo thành phi thuyền này.

Hần không ngừng phải đi bụi bạc, lộ ra kiến trúc phía dưới vật, nhưng lại hoàn toàn không có cửa tiến vào.

Lăng Độ Vũ nhắm mắt lại, bả lực lượng tâm linh ngưng tụ, tư cảm theo phương hướng ‘thành thị’ kéo tới.

Cái gì cũng không. Linh duệ cảm quan của hần tiếp xúc không thấy bất luận sinh mệnh gì, chỉ có khí tức của tử vong.

Đây là một tử thành bỏ hoang. Chuyện gì làm thành thị với những ‘ngoại sinh vật’ này trở thành đồng hoang tàn?

Hần tại hai tòa kiến trúc bước chậm, dưới chân bụi bạc làm thành gò đất mềm nhuyễn, mỗi một bước cũng đều thật sâu hãm trong vụn, cất bước gian nan.

Dù quần có thi thể dị tinh nhân gì, cũng bị chôn sâu dưới đất này, nghĩ tới đây, trong lòng vừa động, kiến trúc phủ kín vụn bạc này, hoặc là viễn xa so với trước mắt chứng kiến, mới chỉ hiện ra một góc nhỏ, hiện nhìn lại, có thể chỉ là đỉnh chóp của thành thị.

Cửa vào có thể tại thâm sâu dưới vụn bạc.

Chiều tỉ lệ như vậy, nhân vật cư ngụ ở thành thị này, to lớn viễn xa loài người.

Một loại thanh âm vang lên, tựa hồ ở tại rất xa, lại giống như là ở bên thân.

Kỳ dị làn gió thành tiếng. Tiếng kêu càng lúc càng lớn, càng tới càng gấp.

Đột nhiên trên mặt đất vụn bạc bay lên, xoay tròn bay múa.

Cuồng phong cuộn cuộn, vụn bạc đầy trời, va lên người đau đớn không chịu nổi, nhất là Lăng Độ Vu cả người xích lôa, khó chịu có thể tưởng tượng ra.

Hần con mắt nhú lại thành một đường, quay lại, hần bỏ đi ý định trong đầu là xem xét tử thành này, muốn trở lại dòng sông, tiếp tục hành trình.

Cuồng phong thỉnh thoảng mang đến băng hàn thấu xương, may là Lăng Độ Vũ thời thiếu niên, đã chịu qua huấn luyện khổ hành du già ngồi trần trong tuyết, lúc này hần vận khởi ý niệm, khiến toàn thân lỗ chân lông đều co lại, phòng tránh nhiệt thân thể mất đi, từng bước từng bước rời xa tử thành, mặc dù mắt không thể thấy trong mê trận mưa bạc, nhưng cảm phương hướng của hần vô cùng tốt, theo hướng dòng sông từng bước tới gần.

Gió thổi rất mạnh, hần bước hai bước lại bị thổi lùi một bước, phía trước đã truyền đến tiếng thanh âm nước chảy.

Thật sự là kỳ quái, vừa mới hỏa nhiệt vô cùng, giờ lại rét lạnh khiến người run rẩy.

Thiên tân vạn khổ, rốt cục đi tới thân cây mà hần để hần nằm trong, may là hần quay lại lúc này, nguyên lai cuồng phong thổi cả thân cây, chỉ còn một khúc nhỏ là văng khỏi mô đất, tùy thời trôi đi. Mà theo đây cũng đỡ cho hần không ít công phu, vội vàng thi hành mảnh cũ, súc nhập vào trong thân cây ẩm áp, tiếp tục lữ trình không biết điểm cuối.

Nước sông trở nên ấm áp, khiến cho thân thể lạnh như băng dần dần ấm nóng, phi thường thoải mái.

Độ ấm nước sông theo hoàn cảnh mà biến hóa thay đổi, giống như là vật sống có linh tính.

Hắn vừa rồi mất rất nhiều thể lực, giờ khắc này này ở lại trong lòng cây, cứ như vậy nằm, nhắm hai mắt lại, điều chỉnh hô hấp chậm dài, tinh thần thủ tại linh đài, tiến vào cảnh giới thiện tĩnh.

Linh trí từ từ ngưng tụ, hốt nhiên cảm giác thân thể không bị trói buộc cùng hạn chế, trở thành thuần ý thức tồn tại.

Hết thấy như thế bình tĩnh.

Ở sát na chí tĩnh chí cực này, dị biến nổi lên, tâm linh của hắn không bị ước thúc tiến vào trong nước, theo dòng nước kéo dài, không ngừng như lữ thuyền, lướt qua dị vực rộng lớn.

Một tâm linh vô cùng khổng lồ, giống như từ thạch hấp dẫn tư cảm của hắn.

Tâm linh Lăng Độ Vũ như dòng nước nhỏ tiến tới đại hải tâm linh kia.

Hắn rốt cục tiếp xúc tới “độc nhất đích bí”, tiếp xúc tới “nó” trong miệng thánh giả. Nhưng đã trải qua nhiều như vậy ba chiết[5], kỳ thật hắn sớm đã từ thánh giả cùng Trầm Linh học hiểu, đây là phương pháp duy nhất cùng nó liên lạc.

Chú thích:

[1] Chưng phát: bốc hơi, như bị chưng lên mà thoát hơi nước.

[2] Cương thạch: đá cứng rắn, đá nham thạch cứng.

[3] Danh phó kỳ thật: danh xứng với thực.

[4] Vĩnh bất ngôn bại: vĩnh viễn không nói tới bại.

[5] Ba chiết: khó khăn, gian khổ.

10. Dị Linh

Lăng Độ Vũ tại tâm linh kêu lên: “Ta không hiểu được, cái gì cũng không hiểu, người đến tốt cùng là ai? Người ở nơi này? Đây là địa phương gì? Tại sao hết thấy đều theo xu hướng tử vong cùng hủy diệt?”

‘Độc nhất đích bí’ thanh âm trầm thấp nói: “Không nên hỏi nhiều vấn đề như thế, người bây giờ tại trong thân thể ta, ở địa phương còn rất xa mới đến được đây, người nhất định phải nhanh chóng tới tiểu không gian mà ta đang nghỉ lại này, ta mới có thể giải quyết vấn đề của người.”

Lăng Độ Vũ nói: “Ta như thế nào tới được nơi này của người.”

‘Độc nhất đích bí’ đáp: “Ở tận cùng huyết mạch là nơi ta nương náu, ta cùng sự tử vong của nhục thân đã đối kháng rất lâu rồi, bây giờ đã tới thời khắc buông tha.”

Lăng Độ Vũ nói: “Tận cùng huyết mạch ở nơi này?”

‘Độc nhất đích bí’ nói: “Người bây giờ đang ở trong huyết mạch của ta lưu động, nơi tận cùng chính là địa phương mà ta còn có thể bảo trì chưa tới tử vong.”

Lăng Độ Vũ cuồng kêu: “Không! Người không thể có dạng ngũ khí buông tha cho chết, người có thể dạy cho nhân loại rất nhiều sự vật không thể tưởng tượng cũng như đề cập.”

‘Độc nhất đích bí’ tĩnh lặng một hồi, rồi trầm thấp nói: “Ta nguyên là cũng có ý nghĩ này, nhưng ý nghĩ này cũng sát hại ta. Ta hận sự mệt nhọc, ta đối với cả tất cả sinh vật vũ trụ sở hữu cảm thấy cực độ mệt mỏi. Không phải sợ hãi tử vong, bất luận là sinh vật nào đều là sẽ không bị sát tử, chỉ là tạm thời trầm lắng xuống, rồi có một ngày vũ trụ nhớ tới bọn họ, bọn họ lại có thể sống lại, so với trước còn mạnh mẽ

trăm ngàn lần. Ta sao lại chân chính tử vong chứ? Dù quần người trước mắt chứng kiến hết thấy bị hủy, ta vẫn đang tồn tại ở một nơi nào đó của vũ trụ mệnh mông này, tồn tại ở một nơi xa xôi mà chúng ta nhìn không thấy.”

Lăng Độ Vũ tại trong tâm linh dò hỏi: “Nhưng người xác thật là tử vong.”

‘Độc nhất đích bỉ’ đáp: “Nếu người nhận là ta tử, ta tức là đã chết, nếu người nhận là ta tồn tại, ta vẫn là tồn tại. Tử vong chỉ là vấn đề về thời gian.”

Lăng Độ Vũ cảm thấy ‘Độc nhất đích bỉ’ buông lỏng ra sự hấp dẫn tâm linh hần, khiến cho tư cảm của hần nhanh chóng lui về, cuối cùng trở lại trong thân thể hần.

Lăng Độ Vũ mạnh giương mắt, chứng kiến trước mặt vài inch vẫn là thân cây.

Cuối cùng đã tiếp xúc tới ‘Độc nhất đích bỉ’, nó nói rất nhiều điều hần không minh bạch, nhưng khẳng định là, nó đang tại tử vong, hần nhất định phải trước khi nó chết chạy tới nơi đấy.

Đích đến là điểm tận cùng của dòng chảy này.

Vô luận gian nan như thế nào, hần thề phải chạy tới kịp.

Nước sông từ từ ấm áp lên.

Không khí ngoài nước sông nhưng lại từ từ chuyển, nước sông hàn lạnh ứng theo hoàn cảnh ở ngoài, mà sinh ra biến hóa bất đồng, giống như vừa rời tại thế giới những bụi hồng nóng rực, mà nước lại thanh lương mát lạnh, bây giờ khí trời chuyển lạnh, lại biến thành ấm áp dần. Vừa hợp bình hành với khí trời thay đổi bên ngoài.

Lăng Độ Vũ từ trong ‘thiền’ tỉnh lại, hần tái cố gắng cùng ‘Độc nhất đích bỉ’ thành lập liên lạc tâm linh, nhưng nó lại yên lặng không chút phản ứng.

Hần thò đầu nhìn ra ngoài thân cây, lập tức nhìn mà ngây người.

Hai bờ sông một mảnh trắng xóa, cả không gian biến thành thế giới như băng tuyết, ánh sáng mờ mịt, từ trong phi thuyền vũ trụ thấu xạ xuống, vô lực chiếu rọi không gian, băng tuyết này rất kỳ quái, có loại ngân quang kỳ dị, mờ đục.

Hần từ khu vực chí nhiệt trôi tới địa phương chí hàn. Đến tận cùng có đạt được tới ‘tận cùng huyết mạch’ hay không?

Thân cây trôi vĩnh không ngừng nghỉ.

Nhan sắc ‘bầu trời’ không ngừng biến hóa, từ bạch sắc ảm đạm tới hồng nhạt, rồi chuyển thành màu trắng bạc sáng lạn, hai bờ sông đã không phải trắng xóa tuyết trắng, mà đã là những khối băng cứng màu bạc to lớn.

Lăng Độ Vũ đầu óc lạnh băng tới không tư tưởng, may là độ ẩm nước sông không ngừng gia tăng, triệt tiêu đại bộ phận rét lạnh vô tình.

Lăng Độ Vũ nghe trái tim mình chậm rãi đập, nước chảy giống như là mệnh vận, đưa hần không có tự chủ tiến tới tương lai không hay biết.

Thân thể hần vẫn không nhúc nhích, giống như là người đã chết, nhưng ý chí vẫn kiên cường sắt đá, tiếp tục ở trong dị vực xưa nay chưa từng thấy này phấn đấu, truy tìm, vĩnh viễn không khuất phục.

Lưng ngấm nước sông ấm áp, bộ phận ở ngoài lại là kỳ hàn vô cùng.

Một cỗ minh ngộ nảy lên trong lòng, hần đột nhiên hiểu ra thế giới kỳ quái trong phi thuyền, đều đã tử vong, hoặc giống như nhân loại trong động hồng nham (đá hồng) to lớn kia, lay lắt hơi tàn.

Thiên địa này đều chỉ dùng loại vật chất kỳ quái mà Trầm Linh có một khối để tạo thành, loại vật chất này giống như bùn đất địa cầu, giống như cung cấp năng lượng, phú dư tất cả sinh mệnh ở thế giới trong phi thuyền này, nhưng hiện tại vật chất này tại mục nát, một chút dưới những bụi hồng nóng rực vô tình chiếu xuống, chuyển thành nham thạch hồng cứng rắn, khiến tất cả thực vật khô mà chết.

Một chút lại không ngừng tróc thành từng mảng, hóa ra vụn bụn, mai táng cả thành thị.

Một chút lại biến thành băng cứng cực kì hàn lạnh, biến thế giới thành băng thiên tuyết địa.

Chỉ có ở dòng sông này, là huyết mạch của ‘Bỉ nhất’, là lặng yên đối kháng với thế giới cực đoan như lò lưỡng cực, cực hàn và cực nhiệt. Nhưng theo ‘Bỉ nhất’ ám chỉ, huyết mạch này cũng đang từng bước tiến tới tử vong.

Vậy là tình cảnh ra sao?

Tại lịch sử Ấn Độ, nhất định phát sinh một loại bất ngờ, làm thành tai nạn ‘đòi chết’, cũng làm phi thuyền đi tới lòng đất này.

Thiên địa rộng lớn trong phi thuyền vũ trụ, giống như trên địa cầu cư trú các chủng tộc bất đồng, cũng cư trú các sinh vật cùng văn minh bất đồng, kể cả những ‘nhân loại’ bên trong.

Đến tột cùng là mục đích gì?

Giả thiết phi thuyền không có việc phát sinh bất ngờ, nó có đa nguyên hóa sinh vật cùng văn minh tới nơi này?

Trong không gian này không thấy bất luận là thiết bị hay trang bị gì. Phi thuyền này đến tột cùng dựa vào động lực nào để phi hành trong vũ trụ không bờ bến? Phải chăng các thiết bị đều được để trong địa phương không thể nhìn thấy? Hay lại là phương thức phi hành mà loài người chưa thể mộng tưởng?

Nghĩ tới đây...

“Ồ ào!” Một tiếng nước động, một miệng đầy răng sắc bén của quái ngư từ trong nước vọt lên.

“Bồng!” một tiếng, quái ngư bạo khai, hóa thành từng phiến nát bầy.

Nước sông khuấy động khiến thân cây xoay đảo liên tục, Lăng Độ Vũ đã bị xoay hơn mười vòng, cái loại tư vị này thật khó chịu.

Đây là việc gì?

Lăng Độ Vũ thò đầu ra ngoài, vừa hay nhìn thấy điện quang lóe ra, một đạo ánh sáng mạnh mẽ chiếu tại mặt hồ, lập tức lại có một quái ngư vọt lên, nổ mạnh.

Lăng Độ Vũ trong lòng trống rỗng, đây là lợi khí sát nhân siêu thời đại, nhìn không được bờ người ra ngoài, nhanh chóng quay đầu, hướng tới địa phương nước chảy đến nhìn, lại nhanh chóng rút quay vào. Hắn đã thấy được mệnh vận sắp xảy ra.

Một tòa vật thể bán cầu to lớn, giống như cái bát vòng trên mặt sông, nước sông từ dưới tâm đáy nó chảy qua, ánh sáng tử vong từ những lỗ tròn nhỏ không ngừng xạ ra, kích sát bất kỳ sinh mệnh nào muốn thông qua dưới đáy nó. Giả thiết nó là lắp đặt trang bị siêu cấp trình sát sinh mệnh, thì Lăng Độ Vũ hẳn dừng mơ tưởng còn sống vượt qua lưu đạo phía dưới.

Vật thể ghê tởm cắt đứt thông đạo đi đến nơi ‘độc nhất đích bỉ’.

Nghĩ tới đây, trong lòng vừa động, nhanh chóng tiến vào tầng thứ minh tưởng tĩnh ‘thiền’, lần này hắn tập trung tinh thần, đóng tất cả ý chí cùng tư cảm, kể cả mỗi lỗ chân lông, đều thu giấu ẩn sâu, không để chút khí tức lọt ra ngoài.

Giả thiết là có trang bị có thể trình sát sinh mệnh, khả năng rất lớn là dựa vào sinh mệnh phát ra năng lượng cùng nhiệt lực, cho nên Lăng Độ Vũ bây giờ lợi dụng lực lượng thân thể độc đặc của mình mới có, ngưng tụ lực lượng sinh mệnh, tránh tai mắt đối phương, tránh được đại họa ‘tử quang’ sát thân.

Cây cối chậm rãi trôi. Dòng nước chảy đột nhiên tăng mạnh, vang lên thành tiếng.

Lăng Độ Vũ trong lòng hoan hô, hắn đã qua được cửa ải khó khăn, tiến vào dưới đáy vật thể, chỉ qua một khắc nữa, sẽ chảy xuyên qua. Mừng vui chưa qua, bỗng dưng thấy đằng không mà lên, lộ khai mặt nước.

Lăng Độ Vũ kinh hãi, chẳng lẽ đã bị phát hiện. Hắn hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Vật thể hình cầu kéo dài tới đáy sông rộng lớn hơn hai mươi met, một tay cơ giới che kín dài tới hơn mười met, khiến tất cả thực vật trên mặt sông mắc phải nổi lên, tạo thành ở giữa dưới đáy một lỗ thủng hơn mười met. Cả vật thể đều do quang thể màu trắng bạc không biết tạo thành. Ngân quang lưu chuyển, chiếu sáng xung quanh.

Ý niệm trong đầu còn chưa xong, ‘Oanh’ một tiếng, Lăng Độ Vũ cả người cùng thân cây, nhanh chóng cuốn vào trong “bụng” của vật thể hình cầu.

Thân cây cùng Lăng Độ Vũ ở trong không có đình lại, để cho dòng trắng bạc vận động, kéo bọn hắn đi. Lăng Độ Vũ không biết như thế nào là tốt, thì trong tay vừa vận nghe được một chút thanh âm kì quái, từ thực vật phía trước truyền tới.

Lăng Độ Vũ lập tức từ trong thân cây vọt ra, xoay người một cái, nhảy lên mặt của dòng trắng bạc bóng loáng.

Hắn cùng với thân cây như nương tựa vào nhau, tiếp tục đi tới, tới một lỗ vuông thì, một bánh răng đè ép xuống, đem nó ép thành nát báy. Từng mảnh nhỏ tiến vào trong lỗ vuông, lập tức hóa thành ngân quang trắng xanh, sinh ra năng lượng ôn nhiệt, bảo trì độ ẩm bên trong.

Lăng Độ Vũ quan sát không gian đang ở trong, mấy ngàn feet vuông, ở giữa bên trái có một thông đạo trống, không biết đi thông tới đâu, trong lòng âm thầm kêu khổ, không có thân cây làm bình chướng, hỏi hắn như thế nào tiếp tục lộ trình, tới hội hợp cùng ‘Độc nhất đích bỉ’. Huống hồ chỉ cần hắn vừa nhảy vào trong dòng nước chảy, chỉ sợ lập tức khiến cho bộ máy này nghiền mà chết.

Hắn đi qua thông đạo, lập tức ngạc nhiên. Đây là một không gian lại càng khổng lồ, chừng hơn ngàn feet vuông, dài, chiều cao đạt tới hơn hai mươi met, là một đại đường.

Hai bên để đầy những vật cơ giới các thức các dạng, dùng cùng một loại vật chất cấu thành nên vật thể bán cầu, bất quá xem ra tất cả máy móc đều phát triển tới hướng tàn phá cùng mục nát. Bọn chúng cũng không phải là sắp xếp chỉnh tề, mà là rơi vãi nghiêng vẹo, từng kiện tàn tã trên mặt đất.

Bên phải đại đường có một môn hộ, cao mười feet rộng sáu feet, chiếu theo tỷ lệ này, thể tích của sinh vật ở đây nhất định là khổng lồ.

Đột nhiên cửa dâng lên, tiếng cước bộ trầm trọng kèm âm thanh thở dốc từ con đường sau cửa truyền đến, một vị dị thường tràn ngập không gian.

Lăng Độ Vũ cả đời chưa bao giờ khấn trương tới dạng này, nhất là bây giờ lại tại loa thể, càng không nên dùng diện mạo như dã thú này hội kiến ‘ngoại nhân.’

Hắn bất ngờ lùi về trong hành lang, đợi lui về địa phương mà biến cây cối chuyển thành thành nhiệt năng thì, phát hiện có một lỗ vuông lớn nhỏ tầm mét vuông, thông vào một lang đạo, nhiệt khí từ trong thấu ra.

Lăng Độ Vũ phỏng chừng đây có thể mệnh lưu thông khí, chiếu lý hắn là có thể thông vào mỗi một không gian của kiến trúc, trong lòng vừa động, đã tràn vào.

Hắn tại đường thông khí mò mà đi, vật chất tạo thành kiến trúc này phi thường kỳ quái, phóng xạ ra một loại ánh bạc, chiếu sáng trưng cả một vùng.

Mỗi khi gặp một cửa thông ra địa phương nào, hắn đều tràn qua nhìn, bất quá khi thì thấy phòng gian trống rỗng không một vật nào, khi thì là một nơi đầy các máy móc kỳ hình quái trạng, không phải địa phương trong lòng muốn đến.

Cuối cùng Lăng Độ Vũ bò lên một đạo thông khí xiên lên, đã tới đầu ra của con đường.

Lăng Độ Vũ thò đầu ra nhìn, cơ hồ hưng phấn tới nhảy dựng lên, vội vàng leo ra, trước mắt là một khối bản thiết bị rộng mười mét, cao tám mét, quang sắc khó thể hình dung chớp động không ngừng, trên bản có từng bó sợi non, giống như là những bó sợi mây tại gốc. Lăng Độ Vũ rút cục đi tới thần kinh trung khu thần kinh khổng chế tất cả thao tác.

Hắn nhảy lên trước, liền mạng đoạn đi những sợi mảnh trên bản, những điện quang thải sắc rực rỡ từ trong những đoạn đứt phóng ra, sắc quang xinh đẹp nguyên tiên lưu động của bản thiết bị không ngừng giảm

bớt.

“Bồng!” Cả bản thiết bị bốc lên ánh sáng mãnh liệt, một lực mạnh khiến Lăng Độ Vũ văng ra, sóng lưng đánh vào vách tường, nhục thể mặc dù đau đớn, trong lòng chính là mừng vui vô hạn, bởi vì hắn biết được, rốt cục đã phá hủy được hệ thống thao tác tiến bộ viễn siêu nhân loại này.

Vị dị thường lại tiến vào mũi, tiếp theo là tiếng thở dốc cùng bước chân.

Lăng Độ Vũ như nhảy dựng lên, lùi về trong đường thông khí, liền mạng bò lên...

Hắn từ lối vào ban đầu đi ra, toàn lực hướng tới miệng dưới đáy chạy ra.

Tiếng thở dốc cùng tiếng bước chân từ phía sau đuổi theo.

Ra khỏi miệng ngay trước mắt.

Lăng Độ Vũ chạy vội ra, không chút nghỉ ngơi, nhảy lên, trèo vào dòng nước đang chảy ở mười mét phía dưới, ở đây vật thể hình cầu hơn trăm thiết bị máy móc toàn bộ dao động nhẹ dần, rồi đình chỉ thao tác.

Lăng Độ Vũ tại nước sông ẩm áp bơi một cách thoải mái, rất nhanh thì đã để lại vật thể hình cầu tại sau lưng.

Hắn liền mạng bơi về trước, cảm thấy càng lúc càng tới gần ‘độc nhất đích bỉ’, thời gian mất đi ý nghĩa, hắn dùng hết toàn lực tại trong dòng nước bơi tới, không có bất luận sinh vật nào khác, chỉ có hắn.

Đột nhiên, nước sông không còn.

Hắn đã đến tận cùng huyết mạch, không gian ‘độc nhất đích bỉ’ đang ‘thoi thóp’.

Hắn phát giác mình đang đi tới một thảo nguyên rộng lớn khôn cùng, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời một màu trắng bạc cùng xanh tạo thành quang mang kỳ dị, ánh trắng trong trẻo tận trời cao, sáng ngời như là nắng chiều hoàng hôn.

Chẳng lẽ ta đã trở lại mặt đất.

Cúi xuống đất thánh, dưới chân cỏ non xanh nõn, giống như thảm mềm mại kéo dài tới vô tận.

Trước mắt đột nhiên bùng lên sắc thái kỳ dị mê người, sắc thái từ từ ngưng tụ, cuối cùng hiện thành một thân tuyết trắng trường bào, là Lan Đặc Nạp thánh giả.

Lăng Độ Vũ một trận kích động, chạy tới hướng thánh giả, bất ngờ đã xuyên qua thân thể thánh giả.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên quay đầu, thánh giả không có hình ảnh thực chất, tại sau người trông rất sống động, nhưng hắn lại rõ ràng đã biết thân thể thánh giả chết rồi, hiện tại chỉ là năng lượng ngưng tụ, tạo thành một huyền tượng giả tạo.

Dù quần là huyền tượng, ở chỗ này nhìn thấy thánh giả, thì giống như nhìn thấy thân nhân từ cổ hương, khiến người kích động.

Ánh trắng treo ở trời đêm thâm đen, ở xa xa.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Đây là địa phương nào? ‘Bỉ Nhất’ ở nơi này? Toàn bộ là như thế nào?” Cuối cùng một câu, hắn như khàn cả giọng hỏi ra, ngực không ngừng phập phồng mãnh liệt.

Lan Đặc Nạp thánh giả mỉm cười nói: “Người chứng kiến trước mắt chính là ‘Bỉ Nhất’ từ trong tế bào ký ức của nó phóng ra những ảnh tượng ký ức tại một buổi tối hơn nghìn năm trước. Địa điểm đây là thành Mohenjo Daro, bên sông Ấn. Buổi tối ngày đó, ‘Bỉ Nhất’ đang muốn lên đường rời đi địa cầu thì, một sự việc tối trí mệnh phát sinh trên người nó.”

Lăng Độ Vũ ngây ra, quan sát cẩn thận vùng quê trước mắt, những gò đất uốn lượn cùng bầu trời ở trên, nhưng hắn biết được đây chỉ là một loại huyền tượng, ‘Bỉ Nhất’ để cho hắn chứng kiến huyền tượng này, một loại ‘phim lập thể ba chiều’, ‘Bỉ Nhất’ đã có loại thần lực kinh nhân này, còn có gì có thể gây cho nó trí mạng đả kích?

Lan Đặc Nạp thánh giả nói: “Muốn thuyết minh thứ ý ngoại này, phải không được không từ ‘Bỉ Nhất’ mà nói, nó là một trong những sinh mệnh tối vĩ đại trong vũ trụ, không chỉ đơn giản là vì lực lượng không thể địch nổi của nó, mà nhất là lòng dạ ‘Tự ngã hi sinh[1]’ cảm động lòng người.”

Lăng Độ Vũ ngay ra hỏi: “Tự ngã hy sinh?”

Lan Đặc Nạp thánh giả nói: “Bỉ Nhất tồn tại ở vũ trụ này đã hàng tỉ năm, ở những đoạn năm tháng mà loài người không thể tưởng tượng nổi này, nó không ngừng trầm tư cùng thăm dò, tìm tòi, rốt cục cảm giác được ở chỗ thâm sâu của vũ trụ, tồn tại một địa phương, là nơi có những sinh vật tiến hóa tối tận cùng trong vũ trụ, chỉ có ở đây, sinh mệnh mới có tự do chân chính.”

Lăng Độ Vũ cảm thấy trong đầu một mảnh trống rỗng, loài người thật sự thái nhỏ bé, loại sự tình hoàn toàn siêu ra phạm vi tư duy của bọn họ, muốn tưởng cũng không thể nào.

Lan Đặc Nạp thánh giả nói: “Vì vậy ‘Bỉ Nhất’ quyết định động thân tới trước địa phương còn không có bất luận sinh vật nào từng tới kia, nó đồng thời cũng làm ra một quyết định, cũng là một quyết định làm nó trí mạng.”

“Nó cảm thấy tự mình không thể độc hưởng kỳ thành, vì vậy quyết tâm ở trong vũ trụ vô bờ vô bến này, tìm các sinh vật có linh trí khác, để cho bọn họ dưới sự bảo vệ của nó, cùng đi tới xứ sở thần thánh kia...”

Lăng Độ Vũ lẩm bẩm nói: “Đấy tốt cùng là xứ sở gì?”

‘Bỉ Nhất’ cách làm này, cũng tương tự như Noah tránh né nạn Hồng Thủy, tạo thành một lực lượng to lớn, lấy trên đời mỗi động vật lựa chọn một đôi, giống như cùng lên một con thuyền, tránh né nguy nan. Đương nhiên, ‘Bỉ Nhất’ muốn là đi tới một địa phương, để tất cả sinh mệnh đồng thời đạt tới ‘chân chính tự do’, mà không phải tránh né nạn như câu chuyện kia.

Lan Đặc Nạp thánh giả nói: “Ta cũng đã từng hướng ‘Bỉ Nhất’ hỏi tới đồng dạng vấn đề, nó bảo sự việc đây không phải nhân loại có thể minh bạch, nếu là cứ muốn một cái tên, thì cứ gọi địa phương đây là ‘Bỉ Ngạn[2]’ đi!”

Lăng Độ Vũ cảm thấy hai chân một trận mềm yếu, hần đột nhiên có chút minh bạch ý tứ nào đó. Phật giáo đề xướng ra ‘Khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn’, đúng là kể lại chỉ có tại xứ ‘Bỉ Ngạn’, mới có thể có chân chính giải thoát cùng tự do. Chính là Phật giáo nói cũng chỉ là một loại tinh thần cảnh giới, mà không phải một loại thực chất địa phương.

Lan Đặc Nạp thánh giả nhìn thấu tư tưởng của hần, mỉm cười nói: “Bỉ Ngạn cũng không phải chỉ là một địa phương, mà là căn ‘Bỉ Nhất’ với vô cùng to lớn thần lực, đánh vỡ hạn chế thời không, xuyên qua vô số vũ trụ mới có thể tới được, một ‘cảnh địa’ cùng ‘tầng thứ’ tồn tại.”

“Vì vậy ‘Bỉ Nhất’ hóa thân thành một phi thuyền vũ trụ vô cùng to lớn, dùng nhục thân của nó, là xác ngoài phi thuyền, dùng huyết mạch làm sống ngòi, tuyển chọn tới các sinh mệnh, thu vào trong thân thể nó, dùng dị lực cường đại của nó, chế tạo mỗi hoàn cảnh cho mỗi loại sinh mệnh có thể an cư, tại trong vũ trụ không bờ bến phi hành. Huyết mạch của nó, tại trường kì thực dụng, khiến cho sinh mệnh của nó tiến vào cảnh giới vĩnh sanh bất tử[3], đối phó với trường kỳ phi hành trong thì không vũ trụ.

Lăng Độ Vũ trợn mắt há mồm, hần rốt cục rõ ràng.

Hần đang ở trong thân thể của Bỉ Nhất.

Do thang máy rơi xuống rồi, hần một mực trong cơ thể ‘Bỉ Nhất’ giãy dụa cầu tồn, thẳng đến đây, đây là bộ phận thân thể mà ‘Bỉ Nhất’ còn có thể khống chế.

Ngày đó nó bảo ‘Người bây giờ tại một địa phương rất xa trong thân thể ta không thể tới’, ‘Người bây giờ đang ở trong huyết mạch lưu động của ta’, ‘Cuối cùng của huyết dịch đó là địa phương ta còn bảo trì chưa chết.’ Hần hiểu ra rồi, đồng thời thấm hận tự mình ngu xuẩn. Bất quá cũng khó trách hần, kinh nghiệm là từ tập quán của tự mình nhân loại, tại thế giới bọn họ, tất cả công cụ giao thông đều là chế tạo ra, sao mà tưởng tới trong vũ trụ lại có thể có loại sinh mệnh linh dị này, có thể tự thân hóa thành phi thuyền vũ trụ có thể phi hành, hơn nữa lại là cự vật rộng lớn vô cùng.

Cho nên sông lớn kia chính là huyết dịch của nó, vật chất với ngân quang lấp lánh chính là nhục thể của nó.

Chính là dưới huyết dịch trong đầy những sinh vật tà ác, thân thể cũng mục nát hủ bại.

Lan Đặc Nạp thánh giả nói tiếp: “Trải qua lũ trình trăm ngàn năm ánh sáng, bên trong thân thể nó có hơn mấy trăm loại sinh vật bất đồng. Cuối cùng nó đi tới địa cầu, chuẩn bị dung nạp nhân loại vào, thì tiếp tục hướng ‘Bỉ Ngạn’ đi tới, nó đi tới vùng đồng quê chính là thành Mohenjo Daro, thông qua tinh thần kêu gọi, đưa tới hơn trăm nhân loại đặc biệt linh trí, để cho bọn họ tiến vào trong thân thể nó, giống như ngày đó từ giếng khoan té xuống, nó để tự thân thể mình mở ra một lỗ động, làm cho giống như thang máy rơi xuống, phân biệt từng nhân loại vào trong thân thể của nó, chứng kiến chính là thiên đường, mà hiện chúng ta đang nhìn, lại là địa ngục.

Đương khi ‘Bỉ Nhất’ hóa thành phi thuyền chuẩn bị bay thì, cư ngụ trong thân thể nó có vài loại sinh vật tối tiến bộ, xảy ra chiến tranh tối kịch liệt, đó là so với chiến tranh hạt nhân của loài người còn muốn lợi hại hơn gấp trăm lần, vận dụng tới cả những vũ khí ‘Phản vật chất’ kinh người. Dù quân lực lượng của ‘Bỉ Nhất’ vẫn là chịu không được, một bộ phận nhục thân của nó, rơi lạc vào đại địa, một bộ phận huyết dịch lưu vào Hằng hà, tạo thành Hằng hà với nước sông có lực lượng kỳ dị có thể trị liệu người. Chính là ‘Bỉ Nhất’ muốn ngăn cơn sóng dữ, nó lợi dụng kỳ dị lực lượng của nó phá vỡ thổ địa, rồi lại tái hợp, không để chút dấu vết tiến vào trong thâm sâu lòng đất, hy vọng những sinh vật trong chiến tranh này có thể nhận thức tới vũ lực chỉ là đang đi lên con đường diệt vong, đình chỉ lại, để cho nó có thể khiến tự mình phục hồi lại, tiếp tục đoạn cuối của cuộc lũ trình.”

Lăng Độ Vũ thật sâu thở một hơi dài, ‘Bỉ Nhất’ thất bại, chiến tranh vẫn là tiếp tục đi xuống, khả năng đây cũng là nguyên nhân gây địa chấn.

Những vũ khí kỳ dị của sinh vật ngoại tinh[4], khiến thân thể ‘Bỉ Nhất’ hoàn toàn phá hư, từng sinh vật từ từ tử vong, từng thành từng thành bỏ hoang, một số sinh vật càng bị thoái hóa thành các loại sinh vật trong nước mà cần nuốt cách sinh vật khác, lý trí đã hoàn toàn không còn. Dù quân bộ máy bán nguyệt thủ vệ đi thông nơi này, đại bộ phận máy móc đều đã phá hủy hoang khí, không có một sinh vật tại góc nào, đều không phải tại thối rữa tử vong.

Đây có khả năng cũng là hình ảnh của nhân loại, chúng ta không ngừng phá hư hoàn cảnh tự nhiên, ngày sau cũng có thể gặp cục diện đồng quy vô tận.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Người là thể nào mà phát hiện tới ‘Bỉ Nhất’ tồn tại.”

Lan Đặc Nạp thánh giả đáp: “Không chỉ ta, từ hơn ba nghìn năm trước ‘Bỉ Nhất’ tiềm nhập lòng đất, thì không ngừng có những người sở hữu linh trí tìm ra được sự tồn tại của nó, đương khi người tiến vào một loại tầng thứ tinh thần nhất định, thì hội cảm ứng tới tần suất tinh thần của nó, cảm thấy nó với ý thức rộng lớn viễn xa nhân loại. Vì vậy, chúng ta mới xưng sự tồn tại ý thức này là ‘Bỉ Nhất’. Điều này giải thích vì sao Ấn Độ sẽ có những tông giáo triết học siêu nhiên như thế, thông qua nó, chúng ta cũng biết được sự tồn tại của ‘Bỉ Ngạn’, đó là địa phương chân chính ‘tự do’ của tất cả sinh mệnh. Chỉ là không ai biết được ‘Bỉ Nhất’ tại nơi này.”

Lăng Độ Vũ tiếp: “Trừ bỏ người đi!”

Thánh giả mỉm cười đáp: “Ta từ mười lăm năm trước, tại một cơ hội ngẫu nhiên, thành lập được tâm linh truyền cảm cùng nó. Đã biết hết thấy tình huống, cũng biết được nó phải ra đi, tử vong thân thể, làm nó không được phải buông tha ý muốn, chỉ còn độc thân với tinh thần hình thức thuần năng lượng, đi tới ‘Bỉ Ngạn’.”

Lăng Độ Vũ hoảng sợ hỏi: “Vậy những sinh vật trong thân thể nó chứ? Còn có rất nhiều người mà!”

Thánh giả thở dài một hơi, đáp: “Bọn họ sẽ đồng thời tử vong, đương khi ‘Phi thuyền’ sẽ phát sinh phân tử chuyển hóa, tất cả sinh mệnh hội lập tức hủy diệt, biến thành một loại vật chất cùng loại nam thạch, một chút dấu vết cũng không lưu lại.”

Lăng Độ Vũ rên rỉ một tiếng, hỏi: “Chúng ta thì làm sao?”

Thánh giả đáp: “Bỉ Nhất sẽ đồng thời đưa ta tới ‘Bỉ Ngạn’, giống như mong muốn lúc ban đầu của nó, bất quá đó là một loại lũ hành với thuần túy tinh thần năng lượng.”

Lăng Độ Vũ nghi hoặc hỏi: “Nhưng là người đã chết?”

Thánh giả đáp: “Từ góc độ loài người mà nói, ta đích thật là đã chết, nhiều năm tu hành khiến ta sau khi chết linh năng ngưng tụ mà không tan, rồi tá dựa vào người một người với lực lượng tâm linh cường đại, đồng loạt đến được ‘Bỉ Nhất’, đương khi thang máy rơi xuống thì, ‘Bỉ Nhất’ sử dụng thấu chi[5] lực lượng của nó, khống chế một bộ phận của thân thể sớm đã chết đi của nó, mở ra một lỗ vừa cho người rớt vào trong bụng phi thuyền, linh năng tụ mà bất tán thời gian cực ngắn, cho nên lúc ấy việc duy nhất có thể làm chính là tiến vào trong thân kinh của một cá nhân trong một huyết động, cứu giúp người vào động, sau đó thì ta là tiến nhập vào trong huyết mạch của nó, đến nơi này.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Ta là sẽ cùng theo thân thể ‘Bỉ Nhất’ đồng loạt chết đi.”

Thánh giả nói: “May là người tài năng tại trước khi sự việc phát sinh, đến được nơi này. Đương sát na khi ‘Bỉ Nhất’ hủy diệt nhục thân thì, sẽ phóng thích ra năng lượng khổng lồ, cũng đồng thời có thể đưa người về lại mặt đất.”

Lăng Độ Vũ ngây ra hỏi: “Vậy các sinh mệnh kia chứ?”

Thánh giả nói: “Bỉ Nhất là một sinh vật tối nhân ái của vũ trụ, nhưng là năng lực hiện tại của nó chỉ thể hạn chế trong không gian nhỏ bé này, các địa phương khác, nó là có tâm vô lực. Bất quá theo nó mà nói, không có sinh mệnh sẽ bị hủy diệt đi.”

Lăng Độ Vũ còn muốn nói, thiên địa xoay tròn lên, sắc quang biến tắt hẳn.

Sau một khắc hần cảm giác mình tại trong nước, cảm thấy phi thường khó thở, liền gấp gấp hướng tới mặt nước bơi lên.

“Ào ào.”

Lên khỏi mặt nước, hần chứng kiến ánh mặt trời chiếu khắp, chứng kiến có người trên bờ xa xa, có bến đò, chứng kiến có người Ấn Độ đang tại tắm rửa.

Bỉ Nhất đã đưa hần tới một đoạn Thánh hà tại Varanasi.

Với người trần trường như hần mà nói, không có địa phương nào càng thích hợp hơn.

Chú thích:

[1] Tự ngã hy sinh: hy sinh quên mình.

[2] Bỉ ngạn: cõi ước mơ, miền lí tưởng.

[3] Vĩnh sanh bất tử: suốt đời không chết.

[4] Sinh vật dị tính: sinh vật hành tính khác.

[5] Thấu chi: bội chi, sử dụng vượt quá sức lực mình, vượt quá chi tiêu của tình hình tài chính...

11. Vĩ Thanh (kết)

Tập đoàn phạm tội của Vương Tử tan rã, Vân Ti Lan đạt được mộng tưởng của nàng, một cuộc sống tự do tự tại.

Ellis tại địa chấn thì bị giá của tháp khoan rơi xuống đè chết, miễn đi được họa Ấn đồ giáo đồ trừng phạt mà chết.

Trầm Linh đối với việc không thể tiến vào trong thân thể ‘Bỉ Nhất’, kinh lịch những dị sự mà Lăng Độ Vũ kinh lịch, canh cánh trong lòng. Bất quá hần cũng có một việc đáng giá vui mừng, chính là đã nói không lấy chồng, Hải Lam Na, lại đáp ứng hôn sự với hần.

Người Ấn Độ khi cưới, phụ nữ nặng nhất là của hồi môn, đồ cưới của người phú hữu càng cao quý. Của hồi môn của Hải Lam Na lại rất kỳ quái, chỉ có một con bài: là một con Át.

Đây cũng chính là để bài ngày đó chưa lật của Trầm Linh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-10-di-linh>